

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · període intermedi · sèrie P · número 7

Ple del Parlament

Sessió 6, diumenge 10 de gener de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

[Dossier](#)

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Carles Puigdemont i Casamajó,
candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00002/11

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 6

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Carles Puigdemont i Casamajó, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00002/11).

La presidenta

Comença la sessió.

Abans d'iniciar amb l'ordre del dia, em plau saludar, en nom de la cambra, els ex-presidents del Parlament, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen, i també a tots els ciutadans i ciutadanes que segueixen aquest Ple pels mitjans de comunicació.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Carles Puigdemont i Casamajó, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00002/11

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i votació d'investidura del diputat il·lustre senyor Carles Puigdemont i Casamajó a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 146.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la resolució de la presidenta del Parlament en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat.

Prego a la secretària primera que doni lectura d'aquesta resolució.

La secretària primera

«D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i una vegada consultats els representants dels partits i els grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Carles Puigdemont i Casamajó com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»Palau del Parlament, 10 de gener de 2016.

»Carme Forcadell i Lluís, presidenta del Parlament de Catalunya.»

La presidenta

El candidat proposat, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont i Casamajó, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bona tarda, molt honorable presidenta. Molt honorable president, molt honorables presidents Benach, Rigol, De Gispert, consellers, membres del Govern en funcions, diputades i diputats, senyores i senyors, gent que ens segueix en directe, aquí a la sala, als salons habilitats a tal efecte, pels mitjans de comunicació convencionals, pels nous mitjans de comunicació, la gent que és fora al carrer, congregada, o a places i vil·les, que em consta que segueixen aquesta sessió d'investidura, molt bona tarda a tothom.

Comparec davant de tots vostès, d'acord amb l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, per presentar-los formalment la meva candidatura per la investidura com a president de la Generalitat de Catalunya. Alhora, com és conegut de tots vostès, també per presentar-los el programa de govern i, finalment, si s'escau, i espero que s'escaigui, obtenir la seva confiança.

Sóc conscient de les circumstàncies en què se celebra aquesta sessió d'investidura, no les vull amagar perquè crec que, en primer lloc, cal donar explicacions a la cambra i a tots els ciutadans que permetin entendre perquè hem arribat fins aquí i que permetin entendre, també, perquè ara tenim les condicions per arribar molt més lluny.

Tinc tendència a recordar-me a mi mateix la sentència segons la qual una societat que no sap donar les gràcies ni demanar perdó és una societat abocada a la seva decadència. Justament perquè el procés polític que hem emprès col·lectivament es proposa oferir a tots els ciutadans, a tots i a cadascun dels ciutadans del país un futur de progrés i de benestar per a tothom, basat en uns valors sòlids, que ens apleguin des de la fabulosa i inevitable diversitat, en els fonaments que sostenen i asseguren la convivència democràtica, avui jo he de començar demanant perdó i donant les gràcies.

Perdó, sobretot, als ciutadans que han assistit, a vegades amb estupefacció i incredulitat, a la manera com hem gestionat l'encàrrec explícit, nítid i democràtic que ens van fer el 27 de setembre. No ho hem fet prou bé, cadascú a la seva manera, segur, a més a més, que uns menys bé que d'altres, segur; però és cert –o els ciutadans així ho han percebut i els ciutadans així també, a aquestes hores, m'ho han transmès– que hem estat a punt de dispersar la gran feina feta per tanta i tanta, tanta bona gent i de transformar il·lusions i esperances compartides en un episodi nacional poc edificant, per dir-ho amablement.

Hem deixat que massa gent patís per incerteses que la política estava obrint allà on la societat havia encarregat i definit certes que eren i són indefugibles i hem tardat massa a venir al Parlament amb una proposta tancada.

Unes eleccions no són cap problema en si mateix, al contrari, cada vegada que el poble parla, la democràcia es consolida. Però les eleccions del març haurien representat una esmena a la totalitat a qui no se la mereix, que és el poble de Catalunya. El poble va fer bé la seva feina, va participar massivament i va expressar-se amb una claredat inapel·lable, el poble no va fallar i això no mereixia ser esmenat. Tanmateix, avui demostrem als nostres conciutadans que ens mantenim fidels a l'exigència que ells ens fan, pensar en el país abans que en res més, siguin partits o siguin persones. Per això també cal donar les gràcies; les gràcies a qui ho ha fet possible a través de les negociacions, que sabem que han estat molt difícils i complexes, i als qui mai s'han aixecat de la taula ni han caigut en la temptació del confort, gràcies per la paciència, per la perseverança i l'acord.

Tots sabem que entràvem en una etapa inèdita de la política catalana i que hi entràvem sense manual d'instruccions, que ens endinsàvem en un territori no recorregut mai en la nostra història moderna. És, per tant, normal i comprensible que no siguem del tot previsibles en tot i que, en conseqüència, hi hagi moments en què hàgim de prendre decisions insospitades fa tot just unes hores.

Jo vull subratllar i agrair, en aquest sentit, el valor i el coratge que calen per fer això: l'honestedat i el patriotisme que hi ha quan cal prendre decisions crítiques en moments culminants i que es prenen. Per això cal, també, un agraïment als dos grups que han treballat de manera pacient i acurada per plantejar al Parlament i al país un acord que permet arrencar la legislatura d'aquest període excepcional de la postautonomia i la preindependència, a la CUP - Crida Constituent i a Junts pel Sí, i que, sobretot, aquest acord ofereix aquelles garanties, no només per arrencar, sinó per treballar i per disposar de l'estabilitat parlamentària suficient per poder anar desplegant l'ampli espectre que conté el programa de govern al qual em referiré d'aquí a una estona.

Salvar la investidura però no salvar la legislatura no hauria servit de res. I això, finalment, ho ha entès tothom que s'ha assegut a la taula per arribar a un acord, per arribar a un bon acord.

Però, sobretot, dec un agraïment emocionat al cent vint-i-novè president de la Generalitat, el molt honorable Artur Mas. Per moltes raons, algunes que vénen de lluny, i, en especial, per haver impulsat aquesta proposta i haver fet honor a la dignitat que caracteritzarà per sempre més el seu mandat i que ha inspirat totes i cadascuna de les decisions que ha hagut de prendre en aquest cinc anys.

President, has hagut d'assumir el mandat amb més dificultats i amb la pitjor crisi que hem conegut mai i, alhora, has liderat amb una convicció i un rigor admirables un procés polític d'una gran envergadura i d'una gran complexitat, envoltat d'incomprensions, atacs de tota mena i pressions inacceptables en una societat democràtica. I just quan existia una majoria parlamentària explícitament compromesa amb la independència de Catalunya i un mandat ciutadà en aquest sentit, has decidit fer un pas al costat, quan tenies tot el dret, perquè te l'havies guanyat, a presidir aquest país.

El teu gest és dolorós per a tu i per a molts de nosaltres, no ho amaguem, però és un gest excepcional i exemplar, ple del coratge que has practicat i sempre ens has demanat i que m'has demanat a mi particularment a l'hora d'assumir aquest compromís. I és un gest que explica, també, perquè avui l'alegria per la investidura d'un nou president, que hi és, però és més a fora d'aquesta cambra que a dins, que és, si m'ho permeten, la prelació que haurien de tenir aquestes coses, quan un parlament somriu però el carrer plora, el país té un problema colossal perquè les seves institucions han perdut capacitat de representació. Han perdut, per tant, part de la seva capacitat democràtica. I quan un parlament –i, en particular, quan el president de la Generalitat– assumeix sacrificis per poder preservar el mandat de les urnes, la ciutadania reforça la seva confiança en els seus representants i en la seva feina i s'enriqueix amb esperança, il·lusió i compromís, el terreny on s'edifiquen les societats que es volen nació.

Jo no hauria gosat acceptar la teva proposta si no sabés que et tindrem al costat per tot el que et demanarem el Govern i jo. Perquè la culminació del procés ens necessita a tots i et necessita a tu i el teu prestigi i coneixement, no ens sobra res. Hem d'anar eixamplant, hem d'anar explicant i hem d'anar convencent fins arribar a la culminació de l'estadi final d'aquest procés, de la mà d'un nombre cada cop major de persones. Avui en són moltes, certament, i són moltes més de les que no érem tot just fa cinc anys i què dir de tot just fa vint anys.

Això ens permet iniciar aquesta etapa amb convenciment i plena legitimitat democràtica, però ens en falten més, i tothom hi és convocat. Tots sabem quin és l'encàrrec que ens fan els ciutadans: és nítid –és nítid almenys pels qui el volen veure i qui no el volen amagar sota la catifa. Hem d'iniciar el procés per dotar Catalunya d'aquelles eines indispensables que li donin capacitat de resposta a les necessitats del present i a les esperances del futur. Fa molts anys que aquestes eines ens manquen, ho sabem prou i aquest Parlament i diversos debats que s'han succeït en són prou testimonis.

Però avui sabem que si aquestes eines no ens són pròpies, no en podrem disposar i, si no les tenim, perdrem tota possibilitat d'atendre les persones com cal i com es mereixen, i, per tant, de transformar el país en un espai on es puguin planificar i executar les esperances de futur; deixem de ser, si no tenim aquestes eines, una nació, per esdevenir una resignació.

La política, si és resignada, és mecanografia, no té ànima, no té esperit i, per tant, no té capacitat de connectar amb la gent, és pura administració dels recursos, a vegades minsos i a vegades més minsos, però no és política en el sentit noble del terme i en el sentit que espera la bona gent que li fa confiança i de quina manera encara li fa confiança.

Per tant, el programa de govern que els presento a continuació és fill d'aquest encàrrec ciutadà i d'aquesta cultura política que es rebel·la contra la resignació. Però això, que costa poc de proclamar i d'identificar, cal que sigui fet amb el rigor, el compromís, les maneres i el llenguatge que la majoria de la població espera de les seves institucions i representants, el que en diem «fer-ho bé».

Aquest país sap fer bé les coses, començant pel Govern en funcions, que ha actuat lleialment i amb una gran responsabilitat en aquest període transitori i al qual vull agrair el seu compromís. El país ha funcionat, almenys en allò que depèn del Govern de la Generalitat, i la gent ha estat sempre atesa, i continuant per les entitats cíviques, socials, de voluntariat, esportives, culturals, ambientals, etcètera, que són una veritable xarxa, una xarxa impressionant de compromís i de feina diària, i seguint pels empresaris, els autònoms, els treballadors.

Necessitem fer-ho bé i desplegar el Pla de Govern i començar a caminar a la llum del que ja vam aprovar en la declaració del 9 de novembre: iniciar el procés per constituir un estat independent a Catalunya, que les decisions del Parlament de Catalunya són decisions sobiranes, obrir un procés constituent de base participativa ciutadana i oferir voluntat permanent de diàleg i negociació, òbviament amb l'Estat espanyol, amb la Unió Europea i amb la comunitat internacional.

En aquest sentit, vull recordar el que ja va dir el president Mas en la seva primera sessió d'investidura d'aquesta legislatura, el 9 de novembre, sobre la feina ingent que hem d'assumir en els propers mesos, sense dilació i sense por, que comprèn els compromisos següents. U, culminació del procés en la seva fase participativa, ciutadana i asso-

ciativa; és un procés importantíssim en l'articulació de la Catalunya que volem, perquè és veritablement una oportunitat colossal, inèdita en la nostra història recent, de cridar la gent a la participació per la construcció col·lectiva del nou país, altrament no es podria fer. Dos, el disseny definitiu de les estructures d'estat i la seva posada a punt. Tres, tramitació al Parlament de l'avantprojecte de llei de procés constituent. Quatre, tramitació de la llei de transitorietat jurídica. I cinquè, plena internacionalització del procés de construcció i de constitució del futur estat català independent.

Alhora que recordo aquests compromisos que es mantenen inalterables, vull subratllar que també sóc plenament conscient que iniciem un procés gens fàcil i gens còmode, que hi posarem valor i coratge, però no temeritat ni tampoc renúncies; un procés, tanmateix, imprescindible si volem atendre com pertoca els nostres ciutadans, les seves famílies, els seus projectes de vida o els seus projectes professionals.

El país, no ens n'oblidarem mai, som tots. Catalunya és inclusiva, que és quan és més forta. Per això és diversa en cultures, en llengües, en costums, en creences. El seu paisatge l'han fet generacions de catalans, des dels qui pertanyen a famílies arrelades en els temps fins als que hi acaben d'arribar, des dels qui vénen a gastar els seus diners en el turisme als que hi esperen refugi digne.

Ho fem i ho farem possible, i ho farem per atendre els desafiaments socials, econòmics, culturals i mediambientals que tenim al davant i que són indefugibles per a qui es disposi a bastir un projecte de país modern, democràtic, solidari i responsable.

Com ja es poden imaginar, el programa de govern que els presento reitera el programa de govern que ja els va presentar el president Mas en la sessió del 9 de novembre. No podia ser d'una altra manera, perquè aquest és el compromís amb el qual Junts pel Sí ens vam presentar a les eleccions, i, malgrat que el candidat que el presenta no és el mateix, el programa, sí, perquè aquest és el programa que hauríem aplicat d'haver pogut tirar endavant les dues sessions d'investidura que precedeixen aquesta.

Per tant, recordo, a títol de relació, les tres grans famílies de prioritats que inspiren i que inspiraran l'acció del nou Govern i l'impuls legislatiu que en serà deutor. I en aquest sentit manllevo les paraules del president Mas, quan deia –primera prioritat–: la Catalunya que volem fer ha de ser, inexcusablement, un país més just, més equitatiu, més preparat, més culte, més segur i més saludable. Segona, la segona prioritat: la Catalunya que volem ha de ser un país que ofereixi més feina, feina més estable, de més qualitat, més dinàmica, més creativa, més oberta. I tercera prioritat: la Catalunya que volem fer ha de ser un país més transparent, exemple de bones pràctiques públiques i democràtiques, més participatiu i més modern. El desplegament d'aquestes tres prioritats conformen un pla de govern sòlid i ambiciós, pensat per donar respostes –algunes immediates, perquè són urgents, d'altres no tant– a les demandes i expectatives de la nostra societat.

El programa que proposa Junts pel Sí parteix, com a primer element inesborrable del nostre marc de referència, de la greu situació que viu una part important de la gent del país. És cert que la crisi econòmica presenta avui unes dades molt diferents de les que presentava en els seus pitjors moments, és cert, però els seus efectes devastadors en les espatlles de tantes famílies catalanes romanen, i alguns –diguem-ho amb tot l'èmfasi– amenacen de cronificar-se si no tenim els instruments per evitar-ho.

Anem superant la crisi econòmica a un ritme que no té encara la superació de la crisi social. Fixin-se que la superació de la crisi econòmica depèn d'una combinació de factors, entre els quals l'acció governamental és molt important però ni l'únic ni el principal, perquè en gran mesura depèn dels qui tenen capacitat d'invertir, d'innovar, de crear riquesa, etcètera. En canvi, la superació de la crisi social depèn en gran mesura de la xarxa de l'estat del benestar, i, si aquesta xarxa és afeblida per la injustícia i manca de correspondència de l'Estat envers el Govern que en té responsabilitat perquè en té les competències estatutàries, aleshores és més difícil atendre com cal tota la gent que ho passa malament.

Malgrat tot, ho fem, i ho fem posant per davant de qualsevol altra cosa l'atenció a la gent, l'atenció als més desfavorits, l'atenció a aquelles persones que sabem que estan en un risc clar i que intentem que deixin d'estar-ho al més aviat possible. Em remeto, per tant, al que ja està publicat al diari de sessions del dia 9 de novembre, però vull recordar-ne els eixos, d'aquestes tres grans famílies de prioritats.

La primera, pel que fa a un país més just. És evident que Catalunya ha de tenir una mirada molt clara i molt definida sobre la protecció dels més febles o vulnerables, i en aquest sentit, indefugiblement, de manera urgent, el Pla d'emergència social, pla d'emergència del qual ja hi ha 1.000 milions d'euros per fer front al Pla de lluita contra la pobresa 2015-2016.

El compromís de la reforma de la renda mínima d'inserció cap a una renda garantida de ciutadania. És un compromís que l'hem d'atendre per combatre precarietat i vulnerabilitat.

La protecció del dret a l'habitatge. En som testimonis tots els que som o hem estat alcaldes, de la importància colossal que tenen en aquests moments les polítiques d'habitatge públic i com en són de necessàries les eines que ens manquen, eines del dia a dia, eines que coneixem, que les podríem fer servir i que seríem capaços de fer-les servir molt millor si les tinguéssim a l'abast per poder aconseguir que la proclamació d'un compromís en la protecció del dret a l'habitatge tingui conseqüències pràctiques i immediates per a la nostra gent. Aquest és, per tant, un tercer punt en aquesta primera gran família de prioritats.

Quart, la salut al llarg de la vida, per a un nou model de salut i atenció social integral en què, òbviamment –i ho reitero, perquè ningú no en tingui cap dubte–, el Govern català mantindrà les mesures que ja es van adoptar pel Govern en el seu moment, d'assistència sanitària a totes les persones que visquin a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa. Però hem de caminar igualment cap a un model integral de salut i atenció, tal com figura en el compromís de govern expressat el 9 de novembre.

Cinquè, una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu. Sent conscients de les limitacions i les mancances que tenim, no podem fer salts endavant ni garantir a la nostra gent el que és el pilar fonamental de la construcció d'una societat, que és un ensenyament imprescindible de qualitat. L'experiència demostra de manera tossuda –perquè en tenim exemples per donar i per vendre–, l'experiència demostra, ara sí, que només disposant d'un estat podrem garantir la supervivència del model de consens d'escola catalana vigent fins avui; altrament, aquest model està greument amenaçat. I, per tant, en la línia de continuar augmentant l'èxit escolar a Catalunya, com ha estat succeint en aquests darrers anys, seguirem, com no podia ser d'una altra manera, desplegant la Llei d'educació de Catalunya, que va ser –i ho recordo bé, perquè en aquell moment jo estava a la Comissió d'Educació– fruit d'un ampli consens assolit al seu dia pel Parlament.

Sisè, la societat cohesionada, que dóna suport a les famílies i a la gent gran; per tant, que elaborarà una llei catalana de promoció de l'autonomia personal, una llei d'adopció internacional, un model d'atenció integral a l'envelliment i un projecte de llei de suport a les famílies i que, òbviamment, aplicarà el Decret del Consell de la Gent Gran de Catalunya per materialitzar la constitució del nou Consell de Persones Grans de Catalunya.

Setè, l'accés a la cultura en igualtat de condicions, com a garantia de futur, és a dir, un país culte com a garantia de país que té futur; l'elaboració de l'estatut de l'artista; vetllar perquè el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals; la creació de la mancomunitat cultural catalana; l'aprovació del nou Pla de museus de Catalunya i un catàleg únic dels fons museístics i del fons nacional; la redacció dels plans integrals de música, del llibre, de les arts visuals, etcètera. La cultura és un dels elements primordials de les economies de les societats avançades i és un dels elements fonamentals i imprescindibles que garanteix cohesió social, cohesió social estructural, cohesió social que després genera un efecte multiplicador en les inversions de pressupostos públics destinats a les àrees més directament de tipus social.

Vuitè, en aquesta primera gran família de prioritats: un país acollidor i obert i socialment desenvolupat, que vol dir continuar treballant en l'estratègia d'acollida de les persones refugiades, generant naturalment un marc estable de relacions amb l'ACNUR; garantir l'escolarització i els ajuts addicionals per als nens refugiats que puguin arribar a Catalunya; donar cobertura també, i resposta sanitària, a aquestes persones refugiades, a les quals s'estendrà targeta sanitària amb equitat d'accés i s'oferirà un programa d'atenció psicològica; el disseny del nou Pla de ciutadania i de les migracions 2017-2020; el reforç de l'Agència Catalana de Migracions, i, addicionalment, tot un seguit de matèries en relació amb la no-discriminació i amb la igualtat.

Novè, un model de concertació social que cohesioni el país. Per tant, continuar implementant el Pla de suport al tercer sector social i a la Llei del voluntariat; l'aprovació d'una nova llei específica del foment de l'associacionisme; l'elaboració d'un pla de foment a l'acció comunitària de Catalunya, i l'aprovació d'una instrucció específica per promoure la introducció dels aspectes socials en la contractació pública per part de tots els departaments i de totes les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya, i la creació del consell de la discapacitat de Catalunya.

Desè, creació de l'agència catalana de seguretat social. Aquest és un acord parlamentari que demana que fem una de les lleis que prioritzarà aquesta cambra, que és la creació de l'agència catalana de seguretat social. És l'eix sobre el qual s'articularen les polítiques socials del futur estat català, com no podia ser d'una altra manera, i, alhora, assumirà les prestacions que actualment cobreix la seguretat social espanyola, entre aquestes –com no se'ls escapa– les pensions i la prestació de l'atur.

Segona gran família de prioritats anunciades en el compromís de govern de Junts pel Sí: un país amb més i millor feina. Ja ho sabem; jo, des que sóc alcalde, fa cinc anys, tinc per costum obrir cada sessió ordinària de l'ajuntament llegint les dades de l'atur relatives a la ciutat de Girona del mes anterior, amb la finalitat que ningú perdés de vista, tots els regidors, tots, els vint-i-cinc, els del govern i els de l'oposició, que a partir d'aquell moment tot allò que anàvem a discutir tenia per objectiu les persones que no poden seguir, les persones que estan a l'atur. Per tant, fer d'aquesta prioritat, fer de l'atenció a la gent que no té ocupació o a la gent que busca més i millor feina, un dels objectius del Govern casa perfectament amb la tradició que se'ns exigeix des del municipalisme més democràtic i més compromès amb el país.

Per tant, ens cal una formació professional adaptada al mercat de treball, perquè ha demostrat ja –i podria molt més amb les eines necessàries– que és una eina eficaç en la lluita contra l'atur, i ho sabem. Ho sabem els qui coneixem de prop els programes de formació professional que afecten els nostres municipis. Que n'és d'important, aquesta feina, i que en són d'escassos, els recursos, i que bé que podríem ajudar a tantes i tantes persones que podrien fer un clic fàcilment per aconseguir aquesta feina de qualitat i duradora que un país ha de poder oferir als seus ciutadans.

Òbviament –segon–, suport a la petita i mitjana empresa i als emprenedors autònoms. Són la baula feble de l'economia productiva, perquè és una baula amenaçada, i justament aquesta és una de les baules en les quals el model socioeconòmic de Catalunya descansa amb més confiança, i amb més tradició, i amb més identitat; és el bé a protegir en aquest sector. I, per tant, petites i mitjanes empreses, les pimec, els autònoms, han de conèixer quin és el capteniment d'un nou país amb relació a la seva realitat, perquè coneixen quin és el capteniment del vell país amb relació a la seva realitat. I no és que no els agradi gens, no: és que els perjudica, és que els va a la contra, i mereixen que per primera vegada tinguin la possibilitat de comptar amb un govern que tingui les eines necessàries, que parli el seu mateix llenguatge, que es fiqui en la seva pell i, per tant, que sigui un soci, un soci desinteressat en el seu progrés i en la seva consolidació.

Tercer, el reimpuls de la política industrial i suport a l'economia exportadora. A ningú se li escapa la importància que té aquest àmbit per consolidar el model socioeconòmic del nostre país del futur: el desplegament de l'estratègia industrial per a Catalunya; la constitució de les primeres comunitats RIS3CAT; la creació de l'oficina de suport a les patents industrials i tecnològiques; la creació de l'organisme de suport financer a les exportacions; l'execució de la segona fase d'ordenació del sistema català de suport a la innovació, o l'impuls del pla d'ordenació i modernització dels polígons industrials, han de marcar, són alguns dels vímets amb els quals farem aquest cistell.

Quart, un comerç, turisme i consum responsables i de qualitat. Hem..., fa molts anys que hem superat les lluites per la quantitat, i sabem que és perfectament compatible –i ho sabem fer perquè tenim un sector preparat– la conciliació entre la quantitat i la qualitat. I sabem perfectament que en la diversitat de models turístics, en la diversitat també dels *targets* turístics i dels mercats emissors hi ha una de les claus de l'èxit i de la consolidació d'un sector que representa un pes enorme en el PIB de Catalunya, i en particular d'algunes comarques, i en particular d'algunes poblacions, i en particular d'alguns sectors laborals i empreses auxiliars. Per tant, és indefugible que tinguem en

el comerç, en el turisme i en el consum un dels elements identificables del pla de govern del nou Govern, que espero que pugui constituir-se a partir d'aquesta sessió.

Cinquè, un ecosistema de recerca i d'innovació. No m'estendré a explicar el que vostès saben ja, que s'ha explicat a bastament, dels brillants èxits aconseguits en aquest àmbit pel Govern del president Mas.

Som una potència a nivell internacional, i ho hem de continuar sent, però necessitem més recursos, més croses, més complicitats. Per tant, caldrà centrar-se a elaborar una llei sobre el sistema de recerca, amb visió integral i de país, i una llei de mecenatge científic, imprescindible; implementar una estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya, RIS3CAT, a través de projectes col·laboratius, R+D+I, amb els objectius de l'Europa 2020; iniciar les activitats del Campus Diagonal - Besòs de la Universitat Politècnica de Catalunya, que em sembla que el conseller em va dir que estan molt a punt ja; crear un programa de professorat industrial que possibiliti la mobilitat temporal del professorat a la indústria, com a mecanisme de foment de la transferència de tecnologia i coneixement, i definir una proposta estratègica de sistema integral de beques i ajuts per al sistema universitari català.

Sisè, un país amb infraestructures competitives. Gairebé jo, pel fet de ser de Girona, ja no us hauria d'explicar això, però vostès ho saben, com n'és d'important que tinguem, ara sí –ara sí–, unes infraestructures com les que aquest país necessita. No dirà ningú que no hem estat pacients. No dirà ningú que no hem tingut comprensió. No dirà ningú que no hem estat disposats a fer el que fos perquè els qui en tenien la responsabilitat ho fessin. I tanmateix –i tanmateix–, el full de serveis que pot presentar el Govern de l'Estat en aquest sentit és altament deficitari.

Per tant, hem de fer un inventari d'infraestructures que poden ser assumides per la Generalitat; hem de definir un model de gestió individualitzada dels aeroports; hem de treballar, indefugiblement, per millorar el servei de rodalies i acabar de completar la xarxa interurbana de transport públic, amb els serveis Exprés.cat a partir d'aquest any 2016; hem de posar en funcionament la línia 9 del metro; hem de desplegar la T-Mobilitat i la implementació de la Llei de finançament del transport públic; hem de desenvolupar el Pacte nacional per a la transició energètica; hem de tenir la vista posada a convertir Catalunya en una regió intel·ligent de referència internacional, desplegant l'estratègia SmartCAT, i hem de consolidar el *hub* tecnològic de Barcelona, amb el suport a les iniciatives que giren a l'entorn del World Mobile Congress, l'Smart City Expo o la Internet of Things *exhibition*.

Setè, per un camp i un mar català amb veu pròpia a Europa i basats en la qualitat i en la proximitat. Per tant, nou pla interdepartamental de desenvolupament rural, fons de garantia agrària català, pla de foment de la producció agroalimentària ecològica 2015-2020, sistema de formació agrària empresarial i un pla de promoció dels aliments i dels productes de la terra i del mar.

Vuitè, un país sostenible mediambientalment i territorialment. Per tant, a curt termini, caldrà posar el focus en l'impuls de la Llei del canvi climàtic; la creació de l'agència del medi ambient i del territori, que permeti consolidar una marca de rigor i prestigi en els temes territorials i ambientals; un pacte nacional sobre l'aigua que plantegi i que superi els plantejaments anacrònics del Plan hidrológico de l'Estat. I, si m'ho permeten, és més urgent que mai.

No voldria, per tant... Perdó..., el novè, el novè punt d'aquest bloc: el banc central de Catalunya. Tenim l'oportunitat de crear unes institucions professionals, independents i transparents que donin credibilitat al sistema financer i que protegeixin estalviadors, empreses i ciutadans sense interferències. Ens cal. Qui digui el contrari o peca d'ingenuïtat o menteix. Però és un instrument indispensable en el projecte que ha obtingut l'aval de la ciutadania.

Desè, la hisenda pròpia. És cert que hem tingut un acord parlamentari que defineix com a prioritari un nou marc legal al voltant de la futura hisenda catalana. Per tant, a hores d'ara, hi tenim treballant els millors especialistes, i entre les actuacions que es preveuen ens cal destacar les següents: el reforç de l'estructura organitzativa de la hisenda pròpia i continuació del desplegament de la xarxa d'oficines de recaptació i gestió tributària; la dotació de l'ATC, de l'estructura organitzativa, dels recursos de personal i material necessaris per a la consolidació de la hisenda pròpia, i la concreció dels me-

canismes per posar en marxa els diferents organismes que permetran exercir la plena autonomia en matèria fiscal; és a dir, consell fiscal de Catalunya, Institut d'estudis tributaris, oficina catalana de fiscalitat internacional, duana de Catalunya, l'agència catalana de la propietat immobiliària, etcètera.

I tercera gran família de prioritats: un país amb bones pràctiques. En primer lloc, l'elaboració i el compromís d'elaboració dels marcs legals relatius al procés constituent. Aquesta és una feina majúscula. Tenim l'obligació de donar compliment al mandat parlamentari, perquè està aprovat, i perquè és la voluntat d'aquest Parlament i perquè és la voluntat de la ciutadania, i no podem mirar cap a un altre costat.

Per tant, la declaració del Parlament de Catalunya, del 9 de novembre, obria aquest procés constituent, i ara ja no podem deixar de recorre'l, perquè espero que al final d'aquesta sessió tinguem ja els instruments per poder-ho portar a la pràctica.

Aquest Govern haurà d'iniciar, per tant, l'agenda de negociació amb l'Estat espanyol, així com l'agenda europea i internacional per al reconeixement del mandat a favor de la constitució del nou Estat que neixi de la futura constitució, que ha de ser referendada per la ciutadania. I aquesta és una tasca que no afectarà només el Govern, no afectarà només el Parlament, i que demanarà la participació de molta gent; molta gent, entre la qual compto amb el president Mas; molta gent, entre la qual compto amb tantes persones que s'han vinculat, des d'altres fronts, a aquest projecte. Perquè aquest, insistim-hi una vegada més, no és un projecte dels polítics, no és un projecte ni tan sols de les institucions que, efectivament, liderem, que, efectivament, prenem decisions, aquest és un projecte coral –aquest sí que és coral. Aquest és un projecte col·lectiu. Aquest és un projecte en comunió amb una immensa majoria de la gent. I, per tant, el deure que tenim, i hi tenim dret, però el deure que tenim, és parar l'orella, és escoltar i actuar si volem continuar exercint de representants polítics; altrament, aquí probablement tindríem molta feina que no faríem.

Segon, més impuls a la transparència i noves mesures de regeneració democràtica. Ens cal avançar en aspectes com l'elaboració del llibre blanc de la participació i la democràcia, de forma conjunta també entre Govern, entitats i ciutadania.

Inexcusablement –i aquest cop sí–, hem d'elaborar la nova llei electoral de Catalunya, que interpreti correctament els desitjos de la societat d'avui, però que sàpiga interpretar els desitjos del futur i les exigències del futur. Per tant, una llei moderna. I com a moderna, una llei exemplar, i com a exemplar, una llei participada per tothom i acceptada per tothom; i, per tant, que ha de tenir com a conseqüència immediata, també, majors quotes de governança, de millor governança i de participació de la ciutadania a la governança. Òbviament, l'impuls i el desenvolupament de la normativa en matèria de transparència i rendiment de comptes de l'activitat pública i l'aprovació del reglament de la Llei de la transparència, accés a la informació pública i al bon govern. La redacció d'una llei de contractes del sector públic de Catalunya. El sistema de govern obert, portat fins al màxim del que pugui donar. Els projectes de democràcia electrònica per impulsar la participació en base a la transparència i a l'accés a la informació per fer de Catalunya un país amb la ciutadania ben activa i ben implicada, i, a partir d'aquí, tots els compromisos que van associats a la democràcia electrònica, d'accés a les dades, que vostès coneixen. El compliment íntegre dels criteris de transparència de la *Transparency International agency*.

Tercer, una administració pública moderna, eficient, lleial i col·laborativa. Per tant, des d'aquest punt de vista, la llei de governs del món local, llei de governs locals de Catalunya és una exigència també indefugible per poder establir el model propi d'Administració local de Catalunya, que contingui la nova llei de finances locals de Catalunya, i que contingui una nova llei d'ordenació del territori de Catalunya, sense les quals no podem bastir o no podem edificar de manera prou sòlida un nou país que ha de tenir, perquè és la vocació i perquè també és el que ens demana la gent, en una de les seves pedres fonamentals, el món local.

El món local està cridat a jugar un paper fonamental en la construcció i en la definició de la Catalunya del futur, dels models de governança, dels models de cogestió, de participació, de rendiment de comptes. Perquè el món local és... –i ho saben molts dels que conec aquí que han tingut o tenen responsabilitats locals, municipals–, el món local

és el que està més en contacte amb la ciutadania, és el que dona respostes o és aquell al qual la gent espera que li doni resposta.

Quart, un país amb més justícia i més seguretat. Cal desenvolupar el Pla director d'equipaments judicials 2014-2020 i el Pla d'equipaments penitenciaris per a aquest mateix període; la planificació i actuacions per a la implantació de l'oficina judicial en sis partits judicials; la planificació i implantació del nou model organitzatiu de l'oficina fiscal, i el desenvolupament de les línies estratègiques de la mediació per impulsar el seu ús. I és evident que caldrà desenvolupar totes les estructures de seguretat interna i internacional pròpies d'un país.

No puc deixar d'esmentar, d'una manera més explícita en aquest discurs, el repte de donar resposta a l'amenaça del terrorisme internacional. Portem un any en un nivell 4 sobre 5, que provoca un elevat grau d'angoixa a la societat. Des del Govern hem d'oferir, un cop més, la màxima col·laboració amb totes les forces i cossos de seguretat, i volem refermar les línies estratègiques del programa operatiu específic antiterrorista, que porten a terme els Mossos d'Esquadra, amb l'objectiu de garantir en tot moment una resposta adequada i compartida amb la finalitat de lluitar sempre per una societat sense cap tipus de violència, o en la que cap tipus de violència tingui cabuda i, encara menys, tingui comprensió.

Senyores i senyors diputats, fa poques hores jo era alcalde de Girona. De fet, he presentat la renúncia i el Ple està convocat per demà al matí. I, per tant, no havia pensat, com es poden imaginar, que avui estaria aquí en aquesta situació.

Per tant, entendran que aquest tampoc no ha estat per mi un discurs fàcil, que no he disposat del marge de temps per poder-lo preparar tan a fons com la meua autoexigència em demana sempre, i espero que, en aquest sentit, tinguin la comprensió que tinguin a bé de tenir. Jo tenia i tinc la ciutat al cap, i tinc una admiració immensa per Girona, que a vegades em costa de dissimular.

Deixo l'alcaldia amb recança, però convençut que és el pas que toca fer i que és el servei que ara estic en disposició de fer.

No són èpoques per a covards, no són èpoques per a temorosos ni per a fluixos de cames; no són èpoques per resignar-se a la confortabilitat. Ens toca assumir responsabilitats encara que no siguin les que t'imaginaves. Això ens passa a tots, i el primer al president Mas.

Però a l'ajuntament i a l'alcaldia de Girona hi he après una gran quantitat de coses que, en una escala o altra, són indispensables per governar un país. Girona és una escola de grans personatges dels quals aprenc cada dia que m'hi aprofito; els qui tinc la sort de conèixer, els que he tingut la sort d'haver conegut o els que tinc l'oportunitat, a través dels magnífics serveis dels arxius municipals, de poder-me endinsar en el seu coneixement i en la seva obra. Ho són també les seves terres, les terres de Girona, que van donar a mitjan segle XIV el primer president de la Generalitat, Berenguer de Cruïlles, i que van donar personatges admirables al llarg dels segles pels seus valors i talents, com Josep Pallach, que avui justament fa trenta-nou anys que va morir. Girona és també la porta per la qual Catalunya ha entrat en el Registre de la Memòria del Món de la UNESCO, gràcies al *Llibre del sindicat remença*, del segle XV.

Faig aquestes referències no només pel caràcter històric, sinó perquè tenen a veure amb el present. Avui, un gironí pot esdevenir el cent-trentè president d'una institució que va iniciar un altre gironí. Vol dir que no som un invent de la Constitució ni de la Transició. Avui ens volem sobirans per ajudar la nostra gent, de la mateixa manera que ho van fer els més de deu mil pagesos de remença que es van anar reunint en assemblea durant mesos en les diferents parròquies de les diòcesis de Catalunya per defensar els seus drets i esdevenir així, tal com ha reconegut la UNESCO recentment, el primer precedent de la humanitat de la lluita de les classes populars per abolir la servitud. El llibre comença amb una frase en llatí que els la llegiré traduïda perquè entenguin la importància que la UNESCO ja ha conferit a aquest document, que és a l'Arxiu Municipal de Girona, el *Llibre del sindicat remença* de Girona: «Els mals usos són, en tots els sentits, absolutament horribles a la llei de la natura, a les escriptures i al precepte diví.» Per tant, al segle XV ja hi havia gent que es reunia en assemblea per lluitar contra una gent que oprimia i que els coartava una llibertat, i que se'n van sortir, malgrat que en aquell cas s'havien de revelar contra el poder. I ho feien per un capteniment que després,

molt temps després, altres, a través de les declaracions universals dels drets de l'home, recollirien, amb un testimoni que tenim l'honor de tenir a casa nostra i que ens diu que no podem oblidar el passat perquè en ell hi ha una part del futur i de la justificació del perquè fem les coses.

Cal, tanmateix, en aquest moment, una actitud serena i oberta; humil, però ambiciosa; respectuosa i respectable. I sobretot no perdre mai de vista la temporalitat d'aquesta responsabilitat, aquesta que avui assumiré si tots vostès em donen la seva confiança. Segurament, és més temporal que mai, perquè vivim un moment irreplicable que probablement necessita lideratges irreplicables. I això exigeix que ens hi deixem la pell. I jo els prometo que m'hi deixaré la pell. Els qui em coneixen saben que puc fer aquesta promesa, saben que els puc demanar aquesta confiança, fins i tot a aquells que segur, i que sé, que votaran en contra de la investidura. Sabran i els puc garantir que m'hi deixaré la pell i que a la gent que m'acompanyi en aquest trajecte els exigiré, com ha fet el president Mas a la gent que l'ha acompanyat, que s'hi deixin la pell. I gràcies a això, segur, no només farem les coses ben fetes, sinó que ens en sortirem.

Ens queda, a hores d'ara, el darrer tram per culminar el procés iniciat fa uns anys amb grans mobilitzacions i una gran resposta democràtica per part de la gent del país. Segurament és el tram més complex i incert de tots els que hem recorregut, i amb èxit, fins avui. Aquest també el culminarem amb èxit. Però ens necessitem tots i totes, ens haurem de recolzar amb la gent que està disposada a ajudar-nos fins on faci falta, que n'hi ha molta, més de la que vostès es poden imaginar.

Per això, goso, amb modèstia, però amb exigència, també, i m'entendran que ho faci, demanar la màxima..., a tothom. Això no va per als qui jo reclamo..., o als qui jo sé que formen part d'aquest acord d'investidura i de governança, sinó per a tots els membres del Parlament de Catalunya sense excepció. Els demano i goso exigir la màxima dignitat del moment.

En Miquel Pairoli, un dels grans prosistes que ha donat aquest país, i malauradament desaparegut massa jove, en plena fecunditat creativa, va deixar escrita una nota amb la qual jo vull cloure el meu discurs d'avui. Deia que «la dignitat construeix la personalitat, com l'orgull tendeix a destruir-la». Per tant, deixem l'orgull, agafem dignitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Se suspèn la sessió durant vint minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a un quart de set del vespre i tres minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 146 del Reglament de la cambra, el debat es desenvoluparà segons la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, amb un temps màxim per a cada grup parlamentari de trenta minuts. El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense límit de temps. Quan el candidat respongui individualment a un dels diputats que hagi intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, que també seran sense limitació de temps, el grup pot tenir una contrarèplica de cinc minuts.

La votació per a la investidura del president de la Generalitat serà pública per crida, d'acord amb l'article 98 del Reglament del Parlament de Catalunya.

A continuació, procedim ara a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, presidenta del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyor president en funcions, autoritats, persones que ens acompanyen des del públic, diputats, diputades, «allò que a les urnes no ens van donar directament, ara s'ha hagut de corregir a través de les negociacions»: aquesta frase, pronunciada ahir textualment pel senyor Mas, resumeix perfectament quin és el seu concepte de democràcia. Al senyor Mas no li va agradar el resultat

de les passades eleccions autonòmiques del 27 de setembre, no li va agradar. Ell volia veure aquestes eleccions com un plebiscit –això ho havia dit moltíssimes vegades– i volia una majoria social a favor de la independència; però no la va tenir, i això no ho diem només nosaltres, sinó que ho diu molta gent, fins i tot de Junts pel Sí o de la CUP, que precisament avui ens acompanyen. Ja ho va dir el senyor Baños: «Hem perdut el plebiscit», el mateix dia de les eleccions; o fins i tot el senyor Homs, candidat de Convergència a les eleccions generals: «No hi ha majoria per culminar el procés.»

Jo crec que en democràcia només els ciutadans poden corregir el resultat d'unes eleccions i només les urnes poden corregir el resultat de les urnes. Y el señor Mas no ha querido poner las urnas, las de verdad, las legales, las que nos representan a todos, las que tienen garantías; esas a ustedes les dan mucho miedo, porque cada vez que las ponen tienen menos apoyos y porque, como según usted mismo ha reconocido en estos días, si volvían a poner las urnas se ponía en peligro el proyecto independentista.

El miedo a las urnas de verdad, la presión interna de su propio partido ante la poca esperanza que tenían de tener un resultado bueno de cara a las elecciones, ha hecho que el señor Mas hoy no sea el candidato a la presidencia de la Generalitat. Evidentemente, no podían permitirse ir a las urnas sabiendo que su proyecto tendría menos apoyo del que tuvieron en las pasadas elecciones, que ya fue menos del que ellos se imaginaban. Evidentemente, no podían ir a unas elecciones con un partido dividido, con un partido que ha perdido el apoyo mayoritario y social que ha tenido tradicionalmente en Cataluña y con un partido afectado por gravísimos casos de corrupción que afectan directamente a la cúpula del mismo partido.

Por tanto, la decisión del señor Mas de hacer lo que había negado que haría durante tres meses –que ya vemos, pues, cuál es el valor de la palabra del señor Mas– es el miedo, precisamente, a las urnas. Ha preferido corregir en los despachos lo que sabía que corregirían las urnas.

Además, hay que reconocer que el señor Mas tiene una capacidad extraordinaria, que es la capacidad de ruptura. Ha roto la federación de Convergència i Unió, esa federación que ha sido capaz, insisto, de generar grandes mayorías políticas en Cataluña; ha roto su propio partido, y ha sido capaz incluso de romper hasta la CUP. Pero lo más grave de todo no es que haya roto *Convergència i Unió*, no es que haya roto *Convergència*, no es que haya roto la CUP: lo más grave es que ha dividido a la sociedad catalana. Y eso es un dudoso honor que se va a llevar el señor Mas como legado político.

Y además hoy vamos a investir al señor Mas –vamos a investir al señor Mas–, al señor «más de lo mismo». Porque si el señor Mas tenía (*remor de veus*)... –sí, sí–, si el señor Mas tenía motivos suficientes para irse a su casa, el señor Mas no se va a casa, y estos días yo creo que él mismo ha reiterado mucho en esta idea de que no se va, de que hay que contar con él para el presente y para el futuro. Y qué mejor contar con él que poniendo delante, poniendo en la presidencia a una persona nombrada a dedo que es a imagen y semejanza del señor Mas. Y es que, ciertamente, hay muchísimas similitudes políticas, porque no tengo el placer de conocer personalmente a ninguno de los dos, pero hay muchas significaciones políticas que comparten el señor Puigdemont y el señor Mas.

Una que yo creo que es muy importante es que el señor Puigdemont tiene también mucha experiencia, tiene una gran experiencia en utilizar las instituciones catalanas y ponerlas al servicio del independentismo, esta vez desde el municipalismo, como buen presidente de la Associació de Municipis per la Independència. Tiene experiencia, el señor candidato, en gastarse el dinero de los contribuyentes, de todos los catalanes, independentistas o no, en fomentar la causa independentista. En esto sabemos que es Mas, es el señor «más de lo mismo».

Además comparten otra cosa, y es que se creen –los dos, ambos– que los políticos, en el siglo XXI, podemos estar por encima de las leyes democráticas y de la justicia. En eso, sin duda, es «más de lo mismo».

Y además yo creo que el señor Puigdemont no será un presidente que pueda representar a todos los catalanes. Y yo creo que hoy el señor Puigdemont ha sido sincero y ha dicho que no se esperaba, hasta hace pocas horas, ser el próximo presidente de la Generalitat; estoy convencida de que es así, entre otras cosas, porque ni siquiera le ha dado tiempo a borrar su Twitter, y hemos podido recuperar cuáles son las muestras de su es-

casa moderación, cuáles son las muestras de su escasa representatividad y respeto hacia todos los ciudadanos, independientemente de cómo piensen. Yo creo que hay tuits de su cuenta que realmente demuestran sinceramente que no puede ser una persona lo suficientemente moderada, lo suficientemente *respectuosa* con todos los catalanes como para ser, pues, un representante de todos ellos.

Y también las citas. Hoy yo creo que usted ha hecho una selección muy moderada de citas –creo que algunas, lo comparto absolutamente, son muy bonitas–, pero, claro, hace unos meses usted cuando tenía que seleccionar citas en uno de sus mítines a favor de la independencia, pues, no era tan moderado como ha aparecido hoy en su intervención. Por ejemplo, seleccionaba una cita como que «els invasors de Catalunya seran foragitats de Catalunya». Yo creo que hoy sinceramente usted ha querido dar una imagen de modernidad, de moderación, que su trayectoria política y personal sin duda no avala.

Además, el señor «más de lo mismo» también comparte una característica, y es que no ha ido de número 1 en ninguna lista, ni siquiera en su propia provincia. Nosotros pensábamos que íbamos a tener de presidente al número 4 por Barcelona, y al final parece que vamos a tener de presidente al número 3 por Girona. En eso también se parecen ustedes.

Y yo creo que otra de las cosas que comparten es que creen –y así lo expresan– que la culpa de todo lo que pasa en Cataluña es del resto de España. Antes que hablaba también... –si los tuits que nos llegan son ciertos; si no, tiene usted la oportunidad de negarlo–, que el Estado es una cloaca –el Estado es una cloaca–, y además es el culpable de los recortes sociales que tenemos en Cataluña.

Yo creo que un presidente que no asume que los recursos de Cataluña se pueden destinar mejor a políticas sociales que a chiringuitos políticos es un presidente que va a ser continuista respecto a lo que hemos tenido hasta ahora.

Y además, si le digo la verdad, usted ha coincidido en una cosa con el señor Mas que yo pensaba que no lo haría, de verdad que confiaba en que usted no iba a cometer el mismo error que el señor Mas: en su discurso de investidura –fíjese si sigue usted los pasos del señor Mas– no ha hablado de corrupción, ¿se le ha olvidado!, no ha tenido usted ni un segundo para hablar de corrupción. ¿Usted sabe que es el segundo problema más importante de los catalanes? No es la identidad del DNI, no es ser españoles: es que nos roben desde las instituciones nuestros representantes públicos. Y usted no ha encontrado tiempo en esa hora tan moderada y con un discurso que le digo que en algunas partes, y en algunas citas, incluso podría compartir, no ha tenido usted tiempo de hablar de corrupción. Además, es que usted viene del mismo partido que el señor Mas, el mismo partido, pues, que está implicado, su cúpula está implicada en casos graves de corrupción. Usted no ha hablado del 3 por ciento, usted no ha hablado de medidas para luchar contra la corrupción. Yo, de verdad, pensaba que en eso no se iban a parecer, pero es que han sido idénticos –idénticos–: ni una palabra.

Yo creo que al final tenemos lo que pensábamos que íbamos a tener, que es un presidente puesto a dedo para un desafío ilegal, que no cuenta con la mayoría de catalanes y que está alejado de los problemas sociales. En eso es tener más de lo mismo.

Y yo creo que en un escenario como el actual, en un momento importante, en un momento difícil para los catalanes, necesitamos más que nunca una buena oposición. Cuando el Gobierno deja sus funciones a un lado, cuando el Gobierno deja de servir a los catalanes, es cuando es más necesario tener una oposición firme, leal, sensata, dialogante, en el Parlamento de Cataluña. Y le diré por qué –le diré por qué. Porque realmente ustedes, en el último acuerdo a que ustedes han llegado con la CUP..., podríamos remitirnos a otros acuerdos, pero en el último ponen de manifiesto una cosa muy grave, y es que ustedes van a hacer un cordón sanitario a todos los grupos de la oposición. Usted..., la CUP se ha comprometido..., ustedes les han obligado, en ese ejercicio, pues, que algunos han calificado como de humillación, a decir que no van a votar con los grupos de la oposición.

Yo creo que hay que recordar una cifra que yo creo que a ustedes, de verdad, se les escapa: Ciudadanos, Partido Socialista, Catalunya Sí que es Pot y PP tenemos más votos que Junts pel Sí y que la CUP. Hacer un cordón sanitario a estos cuatro grupos parlamentarios es hacer un cordón sanitario a la mayor parte de los catalanes. Y eso no es digno de un gobierno que quiera representar a todos los ciudadanos. Si usted está de

acuerdo en hacer eso, si usted cree eso es normal, si usted está de acuerdo en esa parte del acuerdo, creo que usted no está preparado para ser un presidente que represente a todos los catalanes, que trabaje por todos los catalanes.

Yo creo que ante un gobierno que excluye hace falta una oposición que dialogue, hace falta una oposición que se siente, que vea que, por encima de las diferencias, están los problemas de los catalanes. Además, ya que tenemos un gobierno que no habla de corrupción, que niega que haya corrupción, que no quiere ni nombrarlo en sus discursos de investidura, necesitamos más que nunca una oposición que hable de corrupción y que ponga encima de la mesa medidas para luchar contra esta lacra de la sociedad, de la política, que afecta a la sociedad, que es la oposición.

Y les diremos una cosa: ustedes han tenido suerte con las oposiciones que les han tocado en estos últimos años; ustedes tuvieron mucha suerte con tener de líderes de la oposición a Esquerra Republicana y al señor Junqueras de jefe de la oposición. Ustedes consiguieron que en el acuerdo del Gobierno no hablaran de corrupción. ¡Qué bien, qué defensa de los catalanes es hacer un acuerdo de gobierno que no hable de corrupción! Ahora, eso sí, de embajadas, de hacer la agencia catalana de seguridad social, de todo eso, de gastar dinero en estructuras, eso todo lo que quieran. Ahora, de juventud, por ejemplo, no hablaban; de corrupción... Han conseguido hacer lo mismo con la CUP; el señor Mas tiene una capacidad, de verdad, extraordinaria, y es de utilizar a la oposición como él quisiera. La ha tenido hasta ahora; ya les digo que, como líderes de la oposición, en Ciudadanos no van a conseguir que hagamos eso. Pero en la CUP, en su acuerdo, en ese acuerdo tan extenso, de tantísimas páginas, no hablan ustedes de corrupción –no hablan ustedes de *corrupción*. ¿Eso es una oposición al Gobierno de Cataluña? Por suerte, tenemos a otra oposición en el Gobierno de Cataluña, que mientras el Gobierno no quiere hablar de corrupción, mientras el Gobierno tapa la corrupción, va a haber una oposición que la destape, va a haber oposición que presente medidas para luchar contra esto.

Además yo creo, sinceramente, que Cataluña tiene problemas sociales gravísimos: familias que no llegan a final de mes, desahucios, personas que tienen que dar su pensión para que viva con ellas toda su familia. Y eso es incompatible con seguir centrados en nuestro tiempo, en nuestro dinero, en nuestro esfuerzo, en seguir por el camino de la independencia. Porque además es que yo creo que hay muchísimos gastos superfluos en Cataluña que se podrían destinar a las personas que más lo necesitan. Hay muchísimo margen para eliminar chiringuitos políticos y destinarlo a lo que realmente importa, para blindar la sanidad y la educación. Y por tanto, mientras tengamos un gobierno dispuesto a utilizar el dinero de los ayuntamientos y de la Generalitat en impulsar la independencia, vamos a tener una oposición que plantee que el dinero de los ciudadanos debe estar destinado a los ciudadanos, y no a los políticos, o no al independentismo.

Yo creo que, además, un gobierno de la Generalitat debería tener capacidad de negociación con el Gobierno de España; pero ustedes han cerrado toda puerta de negociación. Creo que ustedes están siguiendo la peor estrategia de negociación que el Gobierno de la Generalitat ha podido seguir en la historia, porque hay reivindicaciones legítimas que tenemos que hacer los catalanes ante el Gobierno de España, legítimas. Y creo que podríamos tener un acuerdo, no sé si unánime, pero absolutamente mayoritario para ir al Gobierno de España y pedir un mejor sistema de financiación de las comunidades autónomas, que dé más recursos para la sanidad y la educación de los catalanes; en eso yo creo que podríamos tener un acuerdo absolutamente amplio en esta cámara. O ir al Gobierno de España y reivindicar, legítimamente, que se ponga en marcha de una vez por todas el Corredor Mediterráneo, esa infraestructura tan necesaria para nuestra industria, tan necesaria para nuestra economía. O el sistema de Rodalies; yo creo que miles de personas usan el sistema de Rodalies cada día para ir a sus trabajos, para ir a sus casas, y es evidente que se necesita una mejora de esos servicios. Y también hay una responsabilidad del Gobierno de España –también hay una responsabilidad del Gobierno de España–: no ha querido reformar el sistema de financiación de las comunidades autónomas, ha tenido otras prioridades, aeropuertos vacíos en toda España sin hacer el Corredor Mediterráneo. Y tenemos razón, yo creo que en eso tenemos razón, y podríamos tener un acuerdo amplísimo en todo este Parlament para ir a negociar legítimamente con el Gobierno de España.

Pero ¿usted irá a negociar un mejor sistema de financiación, señor Puigdemont? ¿Usted representará a los catalanes ante el Gobierno de España? ¿Usted pedirá al señor Montoro que se abran las negociaciones para mejorar determinadas infraestructuras, determinados servicios industriales? Y usted dirá: «Es que es imposible, ya lo hemos intentado. No, no, no vamos a ir a negociar un mejor sistema de financiación, vamos a ir a negociar la independencia.» Claro, qué fácil. O sea, dicen ustedes que es imposible negociar un mejor sistema de financiación, pero nos dicen a los catalanes que van a ir a negociar la independencia. Pero ¿a quiénes quieren ustedes engañar? Además, si aquí hiciéramos política, si aquí se respetaran las leyes y la democracia, aquí tendríamos un acuerdo mayoritario, porque ahora hay un grupo parlamentario en el Congreso de los Diputados, con cuarenta diputados, que defiende una reforma del sistema de financiación de las comunidades autónomas. ¿Usted va a utilizar ese cambio político en toda España en beneficio de los catalanes? ¿Usted va a ir a defender a los catalanes, a defender legítimamente mejoras para nuestros ciudadanos? Yo creo que no.

Por tanto, si hay un gobierno que ha renunciado a negociar, si hay un gobierno que ha renunciado a hacer política de verdad y no política ficción, más necesario es, si cabe, tener una posición responsable. Y nosotros lo haremos, desde aquí y desde el Congreso de los Diputados. Porque ya le digo que cuando el señor Albert Rivera se reunió con Mariano Rajoy una de las cosas que le dijo fue que hay que reformar de una vez por todas el sistema de financiación de las comunidades autónomas. Eso es mucho más de lo que usted creo yo que ha dicho usted que está dispuesto a hacer en representación de los catalanes.

Además, nosotros estamos muy orgullosos de ser un partido nacido en Cataluña pero que somos conscientes de que no siempre lo que es bueno para Cataluña tiene que ser malo para el conjunto de España. Y además la mejor prueba de todo esto es la Unión Europea. Yo sé que a sus socios esta referencia no les interesa mucho, porque están en contra, pero yo creo que la amplia mayoría de los catalanes, que sí que estamos orgullosos de ser ciudadanos de la Unión Europea, sabemos que puede haber un proyecto que sea bueno para diferentes países, y que lo que es bueno para Francia no tiene por qué ser malo para España. Y esa misma lectura, esa misma intención política es la que nos hace ver que en España lo que es bueno para Cataluña no tiene por qué ser malo para otras comunidades autónomas.

Pero, claro, para eso hay que hacer política, y para eso hay que tener un gobierno fuerte, que respete las leyes y que sepa negociar. Y me parece, de verdad, que la estrategia que ustedes están siguiendo es la peor de todas; nos pone a los catalanes en la cola de las reivindicaciones que podemos hacer ante el Gobierno de España. Es la peor estrategia que ustedes han podido seguir. Y lo vamos a tener que deshacer, vamos a tener que trabajar mucho desde la oposición, vamos a tener que trabajar mucho desde el Congreso de los Diputados para que también los intereses legítimos de los catalanes, dentro de un proyecto común y dentro de lealtad institucional, se puedan llevar a cabo.

Y yo creo que un gobierno, ante todo, un gobierno que obliga a los ciudadanos a cumplir las leyes..., un gobierno que asfixia a sus ciudadanos con impuestos, un gobierno que molesta a las empresas y a los autónomos con burocracia tiene que ser el primero que cumpla las leyes democráticas y las resoluciones judiciales. Por tanto, un gobierno que, como ustedes dicen, está dispuesto a saltarse las leyes, no puede ser un gobierno representativo de los catalanes que cumplen las leyes; leyes a veces injustas, leyes burocráticas, leyes que les afectan en el día a día.

Y, por tanto, si el Gobierno que se va a constituir, parece, no es respetuoso con las leyes, ya estaremos en la oposición para defender a esos catalanes que quieren que sus gobernantes, que sus políticos sean también los primeros que cumplan las leyes. Y les vamos a decir también que no vamos a permitir que ustedes obliguen a funcionarios a actuar en contra de la ley, porque si ustedes quieren llevar a cabo ese desarrollo de esa resolución suspendida van a implicar necesariamente, y lo saben, a funcionarios. No le vamos a permitir que sus derivas políticas afecten a la vida de los miles de funcionarios que hay en Cataluña. Por tanto, si ustedes no les protegen, ya les protegeremos nosotros desde la oposición. Yo creo que, cuanto más lejos está dispuesto a llegar un gobierno en saltarse la democracia, en saltarse las leyes, en saltarse la justicia, más responsable debe ser la oposición.

Y nosotros vamos a ser firmes –firmes–, y quiero que lo sepan todos los catalanes, vamos a estar firmemente defendiendo la democracia y las libertades que tanto tiempo nos han costado tener en Cataluña. Y vamos a defender el autogobierno de Cataluña, la capacidad legislativa de esta cámara, de este Parlament que ustedes están poniendo en peligro.

Y además me gustaría también decirles una cosa: este «no» a su investidura, señor Puigdemont, no es un simple voto de discrepancia política, no es un simple voto porque no estemos de acuerdo con su proyecto político, como podría pasar en otras muchas ocasiones, no es un «no» por discrepancia política, es un «no» porque no se puede estar de acuerdo, en democracia, con los que quieren saltarse las leyes, la democracia y la justicia. No podemos dar apoyo a un gobierno que sabemos que nos va a llevar hacia un lugar donde los catalanes van a vivir peor, si cabe, de lo que viven ahora. Yo creo que esto debe quedar claro que no es una discrepancia para llegar a un acuerdo; lo que hemos tenido en Cataluña en estos meses no es una dificultad normal y lógica para tener un apoyo parlamentario. Eso le va a pasar a muchísimos ayuntamientos, le va a pasar a muchísimos gobiernos autonómicos y le puede pasar –de hecho le está pasando– al Gobierno de España. Pero esto no es una dificultad normal, porque ustedes, si querían llegar a un presidente, si querían llegar a un acuerdo, no era para gobernar, no era para solucionar problemas, no era para aplicar un programa de gobierno normal: es para saltarse la democracia y para no respetar a la mayoría social de catalanes que saben que no les siguen, que saben que no tienen su apoyo.

Por tanto, yo creo que esto hay que dejarlo claro; lo he dicho muchas veces en estas últimas semanas e incluso meses. Hablábamos mucho de quien iba a ser la persona que encabezara el Gobierno, hablábamos mucho del futuro presidente de la Generalitat, pero no estábamos hablando de lo importante, y es que, sea quien sea el presidente de la Generalitat, no va a poder mirar a los ojos de todos los catalanes si se saltan la democracia y se saltan la justicia.

Nosotros vamos a defender lo que tanto trabajo nos ha costado a los ciudadanos y a los catalanes, que es tener democracia, tener autogobierno y tener un *estatut d'autonomia* y tener este Parlament funcionando con estas competencias. Usted ha dicho en su intervención que no le van a temblar las piernas; le digo que a nosotros tampoco. Usted ha dicho en su intervención que va a dejarse la piel; yo le digo que nosotros también. Pero la diferencia entre ustedes y nosotros es que nosotros vamos a respetar la democracia, vamos a respetar las leyes democráticas, vamos a respetar las resoluciones judiciales y, sobre todo, vamos a respetar a *todos* los catalanes, incluidos a los que no piensan como nosotros.

Creo, señor Puigdemont, que no cambia mucho del último debate de investidura que hicimos con el señor Mas, creo que las cuestiones que impedían que el señor Mas pudiera ser un presidente para todos los catalanes, desgraciadamente, usted las tiene también –y, si no, no habría sido elegido a dedo por el señor Mas–, pero lo que le digo es que ante un gobierno que se salta las leyes, ante un gobierno que desprecia a las resoluciones judiciales, ante un gobierno que sabe que no tiene el apoyo mayoritario de la mayoría social de los catalanes, va a tener una oposición leal, dialogante, democrática, que tienda la mano a todos y que sea firme en defender los intereses de los catalanes. Lo que no hagan ustedes, lo vamos a hacer nosotros.

Muchísimas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta, president del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat en funcions, membres del Govern en funcions, senyor candidat, bon diumenge.

Vull que les meves primeres paraules siguin una mostra de solidaritat i de compromís amb la gent de l'Ebre, en defensa del riu, que efectivament és vida, que és passat, present i futur, no només de les Terres de l'Ebre sinó de tot Catalunya, solidaritat i com-

promís contra el Pla de conca de l'Ebre aprovat divendres pel Govern en funcions del Partit Popular.

La primera consideració que volia traslladar-los és que faríem un mal servei al país si ens prenguéssim aquest debat com una mena de tràmit burocràtic que cal passar de forma ràpida i matussera. Podríem donar per reproduïts els arguments del primer debat d'investidura i prendre acta de l'acord anunciat ahir per un tuit del president de l'Assemblea Nacional Catalana i explicat després pel president Mas.

Però no és així, no ha de ser així. La decisió d'investir o no el candidat que se'ns presenta com a cent trentè president de la Generalitat de Catalunya l'ha de prendre aquesta cambra després d'un debat en què quedin clares les intencions polítiques del candidat, els seus compromisos solemnes, i en què els diferents grups de la cambra fixem les nostres posicions al respecte.

Espero que no em diguin que això són subtileses tècniques. A Catalunya tenim –o potser cal dir teníem– el bon costum de fer les coses bé; no només amb respecte formal de les normes sinó amb una certa ambició d'excel·lència.

Certament, les coses han anat com han anat, i de vegades cal ajustar-se a la realitat del possible, que no sempre és l'òptim. Però a mi m'hauria agradat més que les consultes als grups de la cambra que havia de realitzar la presidenta del Parlament s'haguessin fet com cal, és a dir, com es van fer abans del primer debat d'investidura; que la Junta de Portaveus no s'hagués celebrat tot just abans de començar el Ple –es podia haver fet aquest matí–, i, posats a fer, que no haguéssim hagut d'esperar al darrer minut, al darrer segon, com qui diu, per mantenir aquest debat.

En tot cas, cap ni una d'aquestes consideracions no treu ni legitimitat ni importància al debat que celebrem. Celebrem aquest debat en aplicació del Reglament de la cambra, recordem-ho, perquè es van celebrar unes eleccions al Parlament de Catalunya el 27 de setembre, unes eleccions emparades i regides per l'Estatut de Catalunya i la Llei orgànica del règim electoral general, emparats tots dos en la Constitució espanyola.

Els recordo això, precisament, perquè ningú no oblidí que les decisions d'aquest Parlament són legítimes i democràtiques si s'emparen en la legalitat vigent. Si no, no ho són. Es tracta, afortunadament, d'una legalitat que estableix mecanismes per a la modificació de qualsevol norma, sigui quina sigui la seva importància, incloent-hi, és clar, la mateixa modificació de la Constitució i l'Estatut que ens emparen a tots i que van ser referendats per la ciutadania de forma ben àmplia.

Abans d'entrar a valorar la intervenció del candidat i de demanar-li algunes precisions sobre les intencions que ha exposat davant la cambra, voldria fer algun comentari sobre el temps transcorregut des del 27 de setembre fins ahir. Han estat tres mesos i mig que han posat en relleu algunes dificultats que no podem deixar d'assenyalar.

La primera té a veure amb les diferents lectures que fem tots plegats del resultat electoral. Saben des del primer moment quina és la nostra. Des del nostre punt de vista, el resultat electoral habilita formar un govern amb el recolzament de la majoria independentista sorgida de les urnes, però no habilita en canvi aquest govern a emprendre un camí unilateral ni il·legal cap a la independència. Des del nostre punt de vista, vostès no van guanyar el plebiscit sobre la independència en els mateixos termes en què vostès el van plantejar.

Per il·lustrar aquesta idea, i com a cita d'autoritat, i per deixar clar que no és una opinió només d'una part, els cito una frase de l'article d'avui mateix a *La Vanguardia*, de Francesc-Marc Álvaro; per cert, autor del llibre *Per què hem guanyat?*, vull dir que no hi ha dubte del que ell pensava que havia passat el 27 de setembre. Aquest fragment diu el següent, literalment, i cito: «Més enllà d'aquest nou gir de guió, els partits independentistes i les entitats que els acompanyen s'equivocarien si no assumeixen de manera adulta que el procés necessita més múscul i menys velocitat: ha de canviar el ritme i ha d'eixamplar la base social partidària de la secessió, perquè un 48 per cent és una xifra molt important però insuficient per saltar la paret.» Acaba la cita. Tornaré sobre aquesta qüestió una mica més endavant.

Fa quaranta-vuit hores se'ns va dir que la presidència de la Generalitat no s'havia subhastat i que el procés no podia seguir sobre la base d'exclusions. La nostra impressió és que la subhasta, lamentablement, s'ha produït, i que s'han produït exclusions, d'això no pot haver-hi cap dubte: les del president en funcions, la d'Artur Mas, i sembla que les

d'alguns diputats i diputades de la CUP. Certament, no és ben bé una subhasta del peix. Recordo molt bé haver acompanyat el meu avi a la subhasta del peix al port de Palamós i allà jo no hi vaig entendre re. En canvi, en aquest cas, jo crec que tot ha estat tan transparent i tan clar que ho hem entès tots. Ha estat una subhasta. I ho dic amb respecte, amb «carinyo», però ho hem vist així, almenys.

Vull deixar ben palès que en absolut discutim ni la majoria de setanta-dos diputats que avui, segons sembla, investirà el candidat, ni la capacitat de Junts pel Sí i de la CUP de posar-se d'acord en els termes que lliurement estableixin. Ara bé, trafegar amb diputats d'un grup a l'altre i promoure renúncies de diputats i diputades que van ser elegits per la ciutadania ens sembla democràticament objectable; si ho volen, lleig.

I ens va alarmar especialment la declaració del president Mas quan va dir que la negociació amb la CUP havia proporcionat a Junts pel Sí allò que les urnes els havien negat; va dir: «Hem corregit allò que les urnes no havien decidit.» És altament inquietant; o potser no, potser senzillament el president Mas va dir: «A través d'un acord hem assolit un suport de majoria absoluta, o similar, que les urnes, efectivament, havien distribuït entre dos grups.» Pot ser una de..., jo sempre m'inclino per les interpretacions benèvols. Ja em coneixen vostès... (*Rialles.*) Però ens va semblar inquietant. El que surt de les urnes surt de les urnes, i no es pot alterar, a menys de tornar a les urnes, des del nostre punt de vista. Però té a veure també amb la lectura dels resultats a què ja m'he referit i que tornaré a fer-ho més endavant.

En tot cas, i segons sembla, aquells i aquelles que li havien dit al president Mas «president, posi les urnes», ara sembla que li han dit «president, abans que tornar a posar les urnes fes el que calgui». És una manera. I finalment el que ha calgut, sembla, per decisió d'ell, és desplaçar-lo i, segons sembla, desplaçar també alguns diputats de la CUP. Ho repeteixo, no nego cap legitimitat al seu acord, en absolut. A més, ho he dit en moltes ocasions, la repetició d'uns comicis és el darrer recurs. I posaria, hauria posat en evidència, un fracàs de la política que semblaria dir-los als ciutadans: «Torneu a votar, que no ens ha acabat d'agradar com ho vàreu fer.»

Certament, en el cas que ens ocupa, el bloqueig que s'havia produït era responsabilitat única de dues forces polítiques que no van voler explorar altres escenaris –altres escenaris d'acord–, impulsades per una lectura que, ho torno a repetir, nosaltres jutgem equivocada, dels resultats electorals.

Com vostès, independentistes, només veien possible posar-se d'acord entre vostès i la CUP no acceptava la presidència d'Artur Mas, ell ha hagut de cedir, cercant a canvi alguna garantia d'estabilitat i alguna renúncia, segons sembla, de la CUP. Ja veurem com funcionarà tot això. Nosaltres no..., en fi, *por sus actos los conoceréis*, diríem. Nosaltres ens esperarem a veure-ho.

En tot cas, sembla clar que amb aquesta investidura es dóna o es pretén donar continuïtat al procés i es dóna temps a refundar Convergència, que, si no ho vam entendre malament, serà una de les dedicacions –una– del president en funcions. Tot això si no ho hem entès malament.

Però les negociacions d'aquests tres mesos i mig em porten també a compartir amb tots vostès una preocupació: en tot aquest temps, Junts pel Sí i la CUP no han dialogat amb altres grups per explorar acords de legislatura; almenys que jo sàpiga, o, en tot cas, no ho han fet amb el nostre. Hi tenen dret, només faltaria, però el que hauríem de pensar és si això és el més convenient per al país. I aquí és on probablement discrepem. Estem davant d'una majoria independentista que investirà un president independentista per formar un govern independentista al servei de la causa independentista prescindint de la representació i defensa del conjunt de la ciutadania catalana? Ho formulo com a pregunta.

Al darrere d'algunes posicions –no vull dir que siguin les del candidat, que en aquest sentit no ho han estat– sembla amagar-se el vell dimoni de la política catalana de separar els catalans entre bons i dolents: bons serien els que estan a favor del procés dirigit per Junts pel Sí i la CUP, i dolents seríem tots els altres. És una mica trist, perquè a la llista de traïdors em posaven tercer: primer traïdor, deien, la CUP –bé, ara no–; segon, Catalunya Sí que es Pot; tercer, el PSC. Bé, reclamo un *ex aequo*. (*Rialles.*) Però jo espero que no sigui aquest esperit de divisió entre bons i dolents, entre el bé i el mal, el que inspira l'acord que els ha portat avui aquí amb un candidat a la presidència de la Gene-

ralitat. I espero, encara més, que aquest no sigui el tarannà de la presidència que exercirà en Carles Puigdemont si obté la confiança de la cambra.

La seva obsessió per blindar la majoria de l'acord per d'alguna manera limitar el paper de la CUP, que no podrà votar de determinades maneres, anuncia un corró parlamentari o no? Ja saben que sempre em poso en el positiu. Potser no. Però, vist des de l'altre cantó de la cambra, sembla que vostès han decidit no atendre cap plantejament ni proposta dels grups que representem el 52 per cent dels catalans. Ho sembla. Si m'equivocho, seré l'home més feliç del món, perquè, com vostès saben, si jo he vingut a alguna cosa a fer política és a pactar. I, per tant, si hi hagués oportunitat de pactar coses, doncs, jo seria molt feliç.

Però, més seriosament, el respecte al pluralisme obliga a practicar el diàleg amb l'oposició, a no bloquejar per sistema les seves iniciatives, a debatre les seves propostes de forma constructiva. Estaran d'acord amb mi, espero, que el respecte a les minories no es limita al dret a queixar-se i a discrepar, i menys si representen la majoria dels catalans, com és el cas i ha estat recordat per la senyora Arrimadas fa un moment.

Per tant, senyor candidat, i si m'ho permet, des d'una confiança que encara no ens tenim però que espero que adquirirem, jo li reclamo que escolti i treballi també per al 52 per cent dels catalans que no van votar ni Junts pel Sí ni la CUP, el 52 per cent dels catalans i les catalanes que no comparteixen els seus plantejaments ni el seu full de ruta.

També fóra bo sentir algun compromís del senyor candidat sobre la necessària des-governamentalització dels mitjans de comunicació públics, que no ho són sols dels processistes, sinó que pertanyen a tots els catalans i les catalanes.

Li faig un comentari..., però amb un to menor, perquè tampoc veig que hi hagi mala intenció, però quan el candidat se'ns adreçava i ens descrivia la seva visió del país parlava de la bona gent que s'havia mobilitzat. No seré jo qui dubti del caràcter de bona gent dels mobilitzats, però espero que ell tampoc no sigui qui dubti del caràcter de bona gent dels que hem assistit com a espectadors a les mobilitzacions i algunes vegades, doncs, ens hem vist molt marejats per un procés que ha donat moltes voltes i que, efectivament, quan algú evocava la figura del sant Job, doncs, jo també l'he entès perfectament, perquè, vist des de fora, el procés a vegades s'ha fet molt feixuc.

Miri, senyor candidat, la presidència de la Generalitat és una institució del país, una institució al servei de *tota* la seva gent. I és molt important conèixer quina és l'opinió sobre la concepció de la presidència de la Generalitat que té el candidat que avui se sotmet aquest debat d'investidura.

I això em permet entrar ja al contingut concret de l'acord, o, si ho volen d'una altra manera, als compromisos que avui pren solemnement davant del Parlament el candidat a la presidència de la Generalitat. I li formulem algunes preguntes ben concretes, senyor candidat. La primera: considera vigent la declaració aprovada pel Parlament el proppassat 9 de novembre i que va ser anul·lada pel Tribunal Constitucional per unanimitat? Pensa desenvolupar-la, situant les institucions catalanes fora de la llei? Creu que hi té dret?

Els vull recordar l'opinió al respecte de dos dels principals diaris catalans –dels dos principals diaris catalans. L'editorial de *La Vanguardia* parlava de –ho cito literalment– «declaració unilateral d'independència encoberta», i denunciava que el text –ho cito literalment– «no només xoca amb la Constitució vigent sinó que se situa al marge de l'ordre europeu» –acaba la cita–, i qualificava la jornada en què es va aprovar aquella declaració de –ho cito literalment–: «petita, trista i desmanegada simulació del 6 d'octubre de 1934» –s'acaba la cita.

En coherència amb aquesta anàlisi, el primer diari de Catalunya demanava una rectificació urgent. L'altre gran diari del país, *El Periódico de Catalunya*, tampoc amagava la seva preocupació en el seu editorial del dia següent, on s'afirmava que –ho cito literalment– «el Parlament se situa al marge de qualsevol regla del joc democràtic i no pot trobar la comprensió de ningú en el conjunt d'Espanya, a la Unió Europea, ni a la resta de la comunitat internacional» –tanco cometes, acaba la cita.

He fet aquestes dues cites perquè vegin que no són unes opinions, diríem, partidistes sinó que són de dos diaris importants del nostre país; per cert, fets aquí, no escrits a Madrid, no?, una cosa que surt de la societat catalana. I, des d'aquesta preocupació, hi

insisteixo, senyor candidat, vostè considera que aquella dissortada declaració segueix vigent? Pensa desplegar-la amb decisions de govern?

I em permeto de preguntar-li, senyor candidat, seguint aquest fil, si la seva investidura té com a base l'anomenat «acord cap a la independència» –que ens vam haver de llegir, coses de seguir el procés–, que Junts pel Sí va sotmetre a consideració de la CUP. És aquest el seu pla de govern? Espero amb interès la seva resposta, tot i que és veritat que en la seva intervenció d'avui, vostè s'ha cenyit, m'ho ha semblat, al programa electoral de Junts pel Sí i als compromisos que pretenia adquirir davant la cambra el molt honorable Artur Mas, però vull formular-li expressament aquesta pregunta. És a dir, el pla del Govern que vostè pretén constituir es basa en l'acord cap a la independència que vostès van plantejar a la CUP, per assolir el suport de la CUP a la investidura d'Artur Mas?

La base d'aquest acord és precisament la declaració del 9 de novembre. I jo ja els vaig formular, en el moment en què es va adoptar aquella declaració, si... –i els ho preguntava–, si han pensat en els costos i les conseqüències de situar les institucions catalanes fora de la llei. Ho dic, i em repeteixo, perquè alguns d'aquests costos i d'aquestes conseqüències no només recaurien sobre vostès, sinó que podrien recaure sobre el conjunt de la ciutadania. I vull dir-los clarament que en la nostra opinió vostès no tenen dret a situar les institucions fora de la llei.

Vull dir-los que, a més d'il·legal, no tenen cap mandat democràtic per donar un pas d'aquesta transcendència, i que, si de la seva actuació concreta se'n derivessin les lògiques conseqüències de situar-se fora de la legalitat i de l'estat de dret, no podrien trobar en el nostre grup ni comprensió ni solidaritat.

Algunes preguntes concretes més, senyor candidat, perquè no m'ha semblat escoltar-ho, en la seva intervenció. Estem davant d'una legislatura que només durarà divuit mesos o similar? Se sotmetrà, vostè, a una qüestió de confiança en el decurs del segon semestre del 2016, d'enguany? Seguirà el seu Govern els principis, les pautes i els terminis del procés constituent contingut en l'anomenat «acord cap a la independència»? Crearà, en el si del Govern de la Generalitat, la Comissió de Govern d'Economia i Ocupació, la Comissió de Govern d'Afers Exteriors, Institucionals i Transparència i la Comissió de Govern per a l'estat del Benestar?

Hi haurà una o diverses vicepresidències en el seu Govern? Hi haurà conseller o consellera en cap? Li faig aquestes preguntes i li demano aquestes precisions en la mesura que algunes d'elles estaven contingudes en la proposta de l'anomenat «acord cap a la independència», i perquè vostè pugui donar compte a la cambra si aquests són elements que ja han estat acordats en les negociacions prèvies a la investidura, perquè, ho repeteixo, només els compromisos presos solemnement davant la cambra tenen força per ser després exigits al candidat si obté la investidura.

D'altra banda, vull aprofitar per assenyalar una gran coincidència de fons amb el plantejament del pla de xoc social, que no sé si també formarà part o no del seu pla de govern, però que estava contingut en l'acord cap a la independència, tot i que, com vostès mateixos deien, els considerem insuficients davant d'una situació d'emergència social, que vostè també ha reiterat, i el que aprofito és per lamentar que aquests elements, aquestes mesures, aquestes lleis, aquestes actuacions no s'haguessin posat en marxa abans i que entendran que nosaltres estarem molt atents al seu compliment, en els continguts i terminis que vostès mateixos van acordar. Perquè, clar, si ho van acordar perquè ho creien possible, no entendríem que, davant d'una emergència social com les que tots compartim que existeix, ara no es prenguessin aquestes mesures.

Aprofito per dir-li..., que ja ho sabem que és complicat, amb intervencions, diguem-ne, d'una durada raonable, que no hi haguessin, en la seva intervenció inicial, mencions als joves del nostre país, a les dones del nostre país, a la violència masclista. És veritat que també la senyora Arrimadas li ha retret, doncs, una manca de referència a la lluita contra la corrupció, si bé vostè, potser considera que el seu compromís en favor de la transparència ja incloïa aquestes qüestions; però, en fi, això només vostè ho pot dir, i, per tant, a la seva resposta ens atindrem.

En tot cas, senyor candidat, i com que no apreciem cap diferència entre el plantejament que ens fa avui i el que ens feia l'anterior candidat de Junts pel Sí –i això fa que no sigui una qüestió de persones, sinó de plantejament polític de fons–, li donem la matei-

xa resposta que vàrem donar a l'anterior candidat de Junts pel Sí, les nostres tres negatives: no a la independència, no a la il·legalitat, no a la seva investidura.

Nosaltres creiem que Catalunya necessita estabilitat, bon govern i capacitat de negociar, i la seva proposta, des del nostre punt de vista, no ho garanteix. És veritat que potser el temps desmentirà aquest pronòstic negatiu, tant de bo, perquè en el cap, en la voluntat de tots nosaltres el primer que hi ha d'haver és el país i la seva gent, i, per tant, tant de bo que ens equivoquem! En tot cas, reiteraré per la cambra, un cop més, quines són les prioritats que el Grup Socialista entén que haurien d'informar l'acció de govern, els temes en els quals poden comptar amb la nostra col·laboració lleial si abandonen el full de ruta rupturista, unilateral i il·legal que coneixem.

La primera prioritat –i vostè n'ha parlat en el seu discurs, en termes que podem, a grans trets, compartir–: la reactivació econòmica i la creació de llocs de treball. Un procés que requereix de concertació amb sindicats i organitzacions empresarials; un procés que requereix d'estabilitat política, de governs coherents i cohesionats, i, sobretot, un procés que no pot posar en risc, ni per un segon, la nostra continuïtat a la Unió Europea i a l'Eurosistema.

Aprofitar l'enorme potencial de l'economia catalana, d'empresaris, empresàries, treballadors i treballadores, dels seus emprenedors i emprenedores, dels autònoms i les autònomes, dels investigadors i investigadores, de la gent innovadora, dels creadors i les creadores culturals i les indústries amb ells associades. Cal reformar de veritat el Servei d'Ocupació de Catalunya, des del nostre punt de vista encara s'hauria d'anar més enllà, dotant-lo de més recursos i de més professionals per fer-lo encara més eficaç en la seva funció d'acompanyar les persones que han perdut la seva feina, moltes de les quals requereixen d'un profund reciclatge professional i d'un esforç de motivació personal; mesures de xoc contra l'atur juvenil, l'exili juvenil i l'atur de llarga durada dels majors de quaranta-cinc anys, i una atenció especial a les mesures en favor de la sostenibilitat i de la transició energètica.

La segona prioritat és la defensa de l'estat del benestar, de les polítiques públiques, dels serveis públics de sanitat i educació, amb plans de xoc contra les llistes d'espera amb recuperació del poder adquisitiu dels professionals, la seva valorització, evitant qualsevol desviació de recursos cap al sector privat amb un pla de rescat ciutadà envers les persones i les famílies més vulnerables, amb un compromís de pobresa zero que tingui els infants com a la primera de les seves prioritats, com, d'alguna manera, el pla de xoc a què abans m'he referit planteja. Col·laborant, com vostè ha dit, amb els ajuntaments, perquè puguin desenvolupar eficaçment la seva tasca insubstituïble, i per això convé que la Generalitat els pagui els deutes contrets i pendants.

La tercera prioritat, el combat contra la corrupció i contra el frau fiscal: la regeneració de la nostra democràcia, l'apoderament ciutadà, la vitalitat associativa, la transparència i el compromís d'un funcionament diferent dels partits, d'un finançament ètic dels partits i les seves fundacions, d'un sistema electoral que sigui més proporcional i que acosti els electes a la ciutadania. Vostè ha parlat de llei electoral, que és una assignatura que tots plegats tenim pendent, i, per tant, compti amb la disposició del nostre grup a participar de forma ben activa en la recerca d'una llei electoral catalana.

I quarta prioritat: resoldre el problema de l'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya per la via del diàleg, la negociació i el pacte. Jo pensava que aquesta... –en fi, sóc ingenu–, pensava que aquesta expressió seria només per mi, seria per sempre, però després de seguir amb molta atenció la campanya desplegada per Francesc Homs a les eleccions generals, doncs, renunciant a cobrar drets d'autor, però el camí del diàleg, la negociació i el pacte exigeix de disposició, de voluntat i, probablement, de descarregar de paraules, de papers i de fets algunes coses produïdes des de les institucions catalanes.

És veritat que, des del nostre punt de vista, aquest diàleg hauria de culminar amb una reforma constitucional federal que sigui sotmesa a referèndum; però és veritat que hi han altres coses, que potser algunes d'elles són, fins i tot, prioritàries des del punt de vista de la seva urgència: la revisió del model de finançament o la llarga llista de vint-i-tres temes pendants que el president Mas va deixar sobre la taula del president Rajoy i que el president Rajoy ni tan sols va contestar. Sembla que el president ens va dir una vegada que teníem una i mitja, si no ho recordo malament. Doncs, en fi, vol dir que en

queden moltes i moltes per explorar, i, efectivament, això depèn fonamentalment de l'actitud, la disposició del president de la Generalitat.

És molt diferent anar a negociar la independència, possibilitat, o anar a negociar acords més, diríem, factibles. En tot cas, això és una responsabilitat que a vostè correspon. Per cert, i com sempre, aprofito per recordar-li que vostè és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, si és investit president de la Generalitat, la qual cosa li comporta, també, unes determinades obligacions de respecte a la legalitat, a l'estat de dret i a les institucions de l'Estat que convé que no obliidi.

Nosaltres no creiem que es pugui deixar tot pendent a aquell gran dia que ingressarem per la porta gran a l'Arcàdia feliç que vostès ens han promès des de fa ja bastant de temps. Cal treballar des d'ara, conscients que la col·laboració entre institucions ens fa avançar i que ens fa avançar més de pressa que des de la lògica de la confrontació, i més encara si algú s'entesta a desconèixer la legalitat, la qual cosa ens privaria de la legitimitat necessària per exigir i per negociar en defensa dels nostres interessos.

Crec –tant de bo que m'equivoqui!– que el camí que dibuixem és un camí totalment diferent al que vostè ens proposa, cosa perfectament legítima i perfectament comprensible en democràcia. Però, ho repeteixo, i ja no ho faré més perquè vaig acabant, que la majoria que han obtingut els habilita per governar, però no per perseguir la independència exprés i menys encara si volen fer-ho per la via de desconèixer la legalitat. En aquest camí no ens hi trobaran, millor dit, ens hi oposarem de forma aferrissada en defensa de l'interès de Catalunya i de tota la seva gent.

Permeti'm, en tot cas, senyor candidat, que li desitgi, si obté la investidura, encert en la seva tasca. Jo no sóc dels que desitja sort; bé, de vegades ho fas perquè és com una fórmula, però, si ho deixem tot a la sort, tal com anem, potser que hi posem una mica d'encert. I per dir-li –i aquí entendre que algú digui que escombro cap a casa– que només trobarà l'encert si treballa per a tots els catalans i les catalanes i no només per a aquells i aquelles que comparteixen legítimament el seu ideal d'independència.

Senyor candidat, li caldran coses que ara li diré, que no vull dir que no tingui, dic que li caldran, si va equipat en aquest terreny molt millor per a vostè i per a tots. Li caldrà seny, serietat, calma, prudència i humilitat. Això és el que convé a Catalunya, també la tenacitat i fermesa que els seus amics ja li donen per descomptada. Els que vulguin de veritat servir al país sempre –sempre, sempre– ens tindran al seu costat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Rabell, president del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Senyora presidenta... Molt honorable president en funcions, membres del Govern, senyores i senyors diputats. Bé. Arribem a una solemne sessió d'investidura que se celebra *in extremis*, en temps de descompte, podríem dir, i tenim la investidura de qui serà el cent trenta president de la Generalitat de Catalunya. I aquesta investidura no serà, com molts havien pensat, la del senyor Mas, que ahir ens anunciava que feia un pas cap al costat, sense tanmateix anar massa lluny, i serà la investidura del senyor Carles Puigdemont, de qui coneixem la seva trajectòria com a dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya; singularment al capdavant del consistori gironí i que sempre hem conegut reivindicant el mestratge polític de Jordi Pujol. Ho dic perquè potser determinats reconeixements ideològics expliquen curiosos silencis en aquest discurs d'investidura.

Aquesta investidura comptarà –i no crec sorprendre ningú en anunciar-ho–, amb el vot contrari de la nostra formació; una formació que se situa clarament, després d'aquesta intervenció, com una oposició d'esquerres al Govern que el senyor Puigdemont anuncia, una oposició responsable institucionalment, però responsable també, i en primer terme, davant de la ciutadania de Catalunya.

I això no és una frase retòrica, cal dir que ha costat mesos arribar a aquest agònic desenllaç de la investidura: mesos de paràlisi parlamentària, mesos en els quals la situació d'emergència social que viu Catalunya –un país que la crisi i les polítiques d'austeri-

tat han tornat més pobre, més injust i profundament desigual— havia d'esperar; mesos en els quals ni tan sols ha estat possible celebrar en temps útil un ple extraordinari per debatre les mesures més urgents que aquesta situació exigeix i en els quals aquesta cambra no ha pogut interpellar ni fiscalitzar el Govern en funcions.

I permeteu-me, en resposta al que deia el senyor Puigdemont: Govern brillant, heretatge de governs brillants. Bé, sota els governs brillants que ens han dut a aquesta situació, la taxa de risc de pobresa és del 20 per cent i, pel que fa a la pobresa infantil, del 28 per cent; la inversió en educació ha perdut 1.200 milions des de l'any 2010, i ara tenim 13 milions en beques menjadors quan en teníem 55 milions el 2010. Per tant, la brillantor permeteu-me que la posi en dubte, permeteu que la posi en dubte.

I cal dir que hi ha una cosa que ha estat esmentada en altres intervencions: el famós pla de xoc, el pla de xoc el qual el Govern va utilitzar, va posar al damunt de la taula com un element de negociació per a la investidura.

Permeteu-me que us cridi l'atenció sobre aquest extrem. Si un govern en funcions està en mesura de prendre disposicions i d'intervenir per apaivagar la situació de la ciutadania de Catalunya té l'obligació de fer-ho sense negociar res amb ningú; no és una moneda de canvi un pla de xoc per respondre a les emergències socials. Per tant, brillantor i salutacions al Govern en funcions, doncs, no gaires, si ens ho permeteu.

Cal dir també que entre els obllits significatius de la intervenció del senyor Puigdemont hem trobat a faltar..., d'algunes coses se n'ha fet esment en anteriors intervencions, però una de molt significativa ha estat, doncs, la referència a la violència de gènere, a la situació de les dones i a la situació també de violència de col·lectius que encara veuen els seus drets menystinguts o maltractats, i penso en els col·lectius de gais, lesbianes, transsexuals, que aquests dies fan sentir un cop més la seva veu davant de la situació que viuen.

Jo espero —no ens ho ha dit el senyor Puigdemont i és una pregunta que li adreço per a quan intervingui després— que el Govern que té en ment, complint la Llei d'igualtat votada per aquest Parlament, serà un govern paritari. No sé si ho han pensat, espero que així sigui. Seria almenys obligatori des del punt de vista ètic, des del punt de vista polític, però també des del punt de vista de respectar la legalitat d'aquesta cambra.

Ha estat un llarg període de negociacions en què se'ns deia que es tractava de dirimir el què, el com i el quan d'un camí marcat per la declaració del 9 de novembre. Avui podem constatar que l'única cosa que de debò estava en joc en aquestes converses era qui havia de presidir la Generalitat i formar el seu Govern.

Portem molt de temps parlant del procés, justificant-ho gairebé tot en nom del procés, i ja gairebé no sabem en què consisteix aquest procés. Perquè, és cert, i nosaltres en som partícips, hi ha unes profundes i indefugibles aspiracions democràtiques de la societat catalana, una voluntat claríssima d'assolir noves fites de llibertat nacional, d'autogovern, expressades en multitudinàries mobilitzacions. Però, al mateix temps, en aquest període de temps, hem assistit també a una actuació partidista per part de Convergència Democràtica, cavalcant apressadament uns plantejaments que històricament no havien estat els seus, amb la pretensió, ho diem clarament, de perpetuar-se en el poder.

I ens fa l'efecte que d'això va realment aquesta investidura, de permetre que Convergència Democràtica es refaci. L'avís del 20 de desembre, de les eleccions generals, ha estat prou clar: ha començat a albirar-se una Catalunya molt més complexa, diferent de la que apareix en els discursos oficials, una Catalunya més preocupada per les problemàtiques socials, molt més desitjosa de retrobar una majoria pel dret a decidir, més oberta a buscar connivències amb la gent treballadora i senzilla d'arreu de l'Estat espanyol.

Tenim consciència, i ho entenem perfectament, que per Convergència tenir en mà els ressorts del Govern és decisiu per a la recomposició d'un partit en caiguda lliure, desgastat pels impactes de les seves polítiques de retallades i aclaparat pels afers de corrupció. La imputació de la família Pujol —cito l'expressió del jutge de l'Audiència Nacional que instrueix el cas— com a organització criminal, ens ho recorda aquests dies.

I voldria dir que els resultats del 20 de desembre han tingut un efecte col·lateral. Si avui el senyor Mas no és candidat a la presidència de la Generalitat hi té molt a veure el fet que prop d'1 milió de catalanes i catalans, el 20 de desembre, votessin per candidatures del canvi, candidatures que apostaven per una altra via democràtica i social, molt diferent de la que representa l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya.

Ho vàrem dir en l'anterior i fallida sessió d'investidura: el 27 de setembre, ho recordareu, Catalunya va ser comminada a votar sí o no, i el país, doncs, va votar a la catalana, dient sí però no. I a partir d'aquí tot han sigut despropòsits.

Tenim –s'ha recordat moltes vegades– una majoria parlamentària que manca de coratge per adreçar-se al seu electorat i dir-li la veritat, la veritat que és molt dura: el plebiscit no es va guanyar; el plebiscit que ens prometien justament els qui el van organitzar, els qui van convocar aquestes eleccions. Vostès van obtenir un mandat, efectivament, per formar un govern, però no pas el mandat per dur a terme una secessió unilateral.

Aquests mesos d'inacabables converses han sigut reveladors. Se'ns parlava d'un pla de xoc, abans ho esmentava, que contenia mesures ja compromeses i mai realitzades pel Govern de Convergència; l'anunci d'una previsió de despesa social extraordinària de 270 milions d'euros, que representa exactament el 0,5 per cent del pressupost de la Generalitat; mesures que depenien d'uns nous i incerts pressupostos que havien de venir, i d'altres que depenen dels models que hauria de triar, suposadament, una futura Catalunya independent, com, per exemple, pel que fa al destí de la gestió de l'aigua.

No sabem si el president Puigdemont, el futur president de la Generalitat, assumirà el fiasco, per exemple, de la privatització d'Aigües Ter Llobregat, que es va convertir en una línia vermella convergent durant les converses amb la CUP, igual que els concerts amb les escoles religioses d'elit, que segreguen per sexe, o les greus incursions d'interessos privats en la sanitat pública a través de consorcis com el de Lleida, l'explotació de dades o la promoció del turisme sanitari.

No sabem tampoc si, com ens deia el senyor Mas en l'altra sessió d'investidura, fallida, la renda garantida de ciutadania és una cosa bonica però que no podem prometre gaire per no decebre, és a dir si hi ha compromisos seriosos, i quin és el nivell de dedicació i d'esforç que compta promoure el Govern que ens proposa el senyor Puigdemont.

Al capdavall, la investidura del senyor Puigdemont sembla més aviat produir-se a canvi de res, a canvi de fum; ni tan sols –ni tan sols– hem sentit el compromís de la retirada per part de la Generalitat com a acusació particular contra els activistes socials inculpats en causes penals, una cosa que hem demanat des de Catalunya Sí que es Pot, que la CUP també va demanar en el seu temps, en el seu moment, amb insistència; ni tan sols aquest gest simbòlic ha estat obtingut, ni tan sols.

Tenim el sentiment, per tant, que es tracta de perpetuar tot un sistema de governança i uns interessos travats que s'han demostrat a bastament contraris als interessos i necessitats de la majoria social d'aquest país.

Potser seria més exacte dir que la investidura es fa a canvi d'una il·lusió, la il·lusió de prosseguir un procés que s'ha demostrat impracticable en els termes d'acció unilateral plantejats.

Tenim fundades raons per dubtar que el Govern sorgit d'aquesta investidura vagi enlloc ni estigui a l'alçada de l'emergència social que estem vivint si segueix aquest full de ruta. Quina credibilitat té l'anunci de mesures que fa anys que estan plantejades i que no s'han dut a terme? Quina credibilitat té, per exemple, que, ara sí, es farà una llei electoral per part de gent que ha estat oposant-se a la llei electoral més representativa i proporcional que necessita aquest país, perquè senzillament li interessava obtenir un resultat parlamentari que li permetés fer la seva política i els seus tripijocs? Quines garanties tenim? Quina credibilitat tenim dels que no han fet, no han volgut i s'han oposat a determinades mesures i canvis ara –ara–, per no se sap quin canvi màgic, ho faran? Ens demanen la confiança quan l'han traït i quan han traït la seva paraula moltes vegades.

Perquè ja ha quedat prou clar –nosaltres ho tenim claríssim– que no hi haurà cap mena de desconexió –aquesta desconexió de la qual es parlava en aquella famosa resolució del 9 de novembre. Primer, perquè no hi ha *legitimitat* democràtica per fer-ho. Ja s'ha dit: no hi ha prou gent, prou percentatge de ciutadania donant suport i donant força a aquesta pretensió. I això no es resol, també s'ha recordat aquí, amb tripijocs d'aritmètica parlamentària. Abans s'ha esmentat aquesta frase de corregir en una negociació allò que les urnes no ens van donar. Tothom s'ha tirat les mans al cap davant d'aquesta frase realment com a poc afortunada i poc gloriosa, que no diu massa de la concepció i del respecte de la democràcia política, que comença pel respecte d'allò que les urnes han dictaminat; això és un principi elemental de la democràcia política que no hauríem d'oblidar i que els tripijocs i combinacions parlamentàries no poden malmetre ni traïr.

No hi ha una força social majoritària, ni suports externs, ni recursos propis per dur a terme aquesta desconexió. Abans..., és que jo li preguntaria al senyor Puigdemont: realment vostè es creu seriosament que de manera voluntarista i unilateral es pot crear una agència de la seguretat social i muntar una seguretat social independentment de les relacions amb l'Estat espanyol? Si vostè es creu això és un somiatruites que no pot estar al capdavant de la Generalitat. I si no s'ho creu i ens ho diu, tampoc. Francament, ningú pot imaginar-se... Una duana? Creu realment que muntarem unes duanes de manera unilateral i per voluntat pròpia? Però...

Hi ha dues maneres per assolir una independència: o per la força o per la negociació. Com que la força no la planteja ningú, si fossin vostès responsables, haurien de buscar majories que els permetessin negociar amb l'Estat espanyol una sortida democràtica i fer valer les seves propostes. Però la ruptura unilateral no és només illegal; és evident, nosaltres hi ha coses que..., nosaltres tampoc som fetitxistes de la legalitat; però no és ni legítima des del punt de vista democràtic ni factible des del punt de vista de la força social que té al darrere. És una enganyifa, i ho diem aquí un cop més, una fanfarronada que ningú es creu –que ningú es creu. (*Alguns aplaudiments.*)

Quan es va votar aquí la resolució del 9 de novembre, l'endemà, els consellers que estan aquí presents estaven implorant a l'Estat espanyol el Fons de liquiditat autonòmica. De quina desconexió esteu parlant? –de quina desconexió esteu parlant? No s'ho creu ningú! Vosaltres, els primers. Senzillament, es tracta de guanyar temps, pilota endavant i permetre que durant uns quants mesos hi hagi la possibilitat de refer un partit en caiguda lliure. Aquest és el fons de la qüestió.

Per contra –per contra–, la reactivació d'aquest discurs li va molt bé al senyor Rajoy, que se'n servirà d'espantall ara per mirar de collar el PSOE en una mena de gran coalició per salvar la unitat d'Espanya. Ja ho estem sentint a hores d'ara. L'escenari de xoc de trens institucional resulta el més negatiu per als drets socials i democràtics de Catalunya, però també per a les classes populars de tot Espanya, i és un escenari de bloqueig i de decadència, un escenari en el qual nosaltres no col·laborarem; al contrari, pensem que cal obrir una via alternativa. Cal fer un canvi de rumb. És hora d'adonar-se que cal emprendre un altre camí, un camí fonamentat en unes polítiques conseqüents de rescat ciutadà, de reactivació de l'economia amb criteris socials, igualitaris i mediambientals, i de gènere; de promoció dels serveis públics i del bé comú; un camí que refaci la majoria social pel dret a decidir, amb l'objectiu d'un referèndum pactat i reconegut, un camí que mai hauríem d'haver abandonat i que ens ha de permetre realitzar realment les aspiracions democràtiques de la societat catalana.

Vivim, com diu el nostre amic Xavier Domènech, temps constituents; s'ha trencat el contracte social sobre el qual se sostenia l'arquitectura política heretada de la Transició que gestionava el bipartidisme, un règim del qual, convé recordar-ho en aquests moments, Convergència i Unió i el pujolisme van formar part, en van ser un element constituït.

El 15-M, les vagues generals, les marees en defensa de la sanitat pública, els moviments socials pel dret a l'habitatge, tot un desplaçament de les plaques tectòniques de la societat espanyola, han començat a trobar la seva expressió política en els ajuntaments del canvi del mes de maig passat, en les forces emergents del canvi a Espanya, com Podemos i les diferents marees, que han representat i representen un profund canvi de perspectiva i de possibilitats no només per a la societat espanyola, sinó per a la societat catalana també d'una manera molt singular.

I el país necessita, com us deia, un canvi de rumb. Quin paper estarà disposat a jugar el Govern del senyor Puigdemont? De debò vol inscriure, insisteixo en la pregunta, la seva acció en la perspectiva de la resolució del 9 de novembre que ningú creu, començant pels que la van votar?

Necessitem un govern capaç de promoure una àmplia base social pel canvi, un govern que tingui com a prioritat el rescat ciutadà i la defensa dels serveis públics, que és allò que realment cohesiona la nació i que és per nosaltres les primeres estructures d'estat, les que vostès s'han estat carregant amb les seves polítiques de privatitzacions; que prioritzin els recursos financers existents i treballi, amb el suport de la ciutadania, per eixamplar-los; que renegociï el deute de la Generalitat, contrastant amb altres comunitats sostres de dèficit inassumibles; que lluiti per la realització de les inversions i les

infraestructures degudes; que combati fermament i seriosament la corrupció i el frau, cosa significativament, ho repeteixo, oblidada en els discursos d'investidura que estem sentint aquí.

Necessitem un govern, en un mot, que sargeixi el país, que aplegui una gran majoria de gent diversa, diversa en matèria de sentiments nacionals, d'identitats culturals o de preferències polítiques pel que fa a les relacions entre Catalunya i Espanya, però que estigui unida pel desig democràtic de donar la paraula a la ciutadania. Des d'aquest punt de vista, efectivament, hi ha por a les urnes, i sembla que és una por, una malaltia enco-manadissa, eh? Alguns tenen por a les urnes aquí a Catalunya, altres a l'Estat espanyol tenen por a les urnes dels referèndums, eh? Es veu que és una malaltia que està corrent, una mena de grip política dels temps que vivim.

Fa unes setmanes, justament, el senyor Mas, aquí, en aquest faristol, ironitzava sobre les complicitats que seríem capaços d'obtenir a Espanya aquells que parlàvem d'un referèndum. Doncs, miri, el 20 de desembre ha portat unes quantes respostes. Els partidaris del referèndum van guanyar les eleccions a Catalunya, eh?, molt per davant de la formació que vostè representa, molt per davant. I es van revelar 7 milions arreu de l'Estat espanyol. Fins a tal punt que avui prop d'un centenar de diputats i diputades del Congrés dels Diputats defensa el dret a decidir, la qual cosa significa que hi ha un moviment profund en la societat espanyola i la possibilitat de teixir complicitats que remoguin cel i terra i que obrin noves perspectives a les nostres aspiracions.

I parlem de majories aritmètiques; mireu, més aviat parlem de la profunda inestabilitat política que sorgeix d'aquestes eleccions, que aquestes eleccions revelen. El PP ha perdut la majoria absoluta, Ciutadans no ha pervingut a recompondre l'espai que perdia el PP, i el PSOE sembla fregar la implosió mentre no vulgui reconèixer la realitat plurinacional d'Espanya i no trobi el camí del dret a decidir dels seus pobles.

Mentrestant, mentre això està succeint, Brusselles espera que es formi nou govern a Madrid, i a Catalunya també, per presentar un nou plec d'exigències en matèria d'ajustos i retallades, i probablement també per comminar-nos a sumar-nos als esforços bèl·lics de les potències europees a Orient.

N'hi hauria prou per fer tremolar un govern sòlid i estable, i de moment no en tenim cap; ni a Madrid ni aquí. No hauríem de facilitar, responsablement, des d'aquest Parlament, no hauríem de facilitar amb els nostres actes i paraules que s'arribés a formar un govern a Madrid hostil a Catalunya. Hauríem de treballar justament per obrir una altra via. (*Aplaudiments.*) Perquè són temps de canvi i són temps oberts, temps d'esgotament institucional en què serà decisiu obrir camins factibles a la voluntat de canvi de la ciutadania.

Avui ho reiterem –i amb això acabo–, l'independentisme d'esquerres, pensem, ha d'entendre que no ens en sortirem sota l'hegemonia d'una dreta neoliberal que avui sembla voler ser reconduïda al capdavant de la Generalitat, que representa molt més el passat que no pas el futur d'aquest país.

Des d'aquest punt de vista, respectem, com no pot ser d'una altra manera, l'acord entre formacions que volen propiciar aquesta investidura. Però respectem justament i compartim amb molts sectors de l'esquerra independentista els anhels de justícia social, de llibertat nacional, d'equitat, de progrés. I esperem... –la prova dels fets serà conculcent–, si aquest acord serà un obstacle o no perquè les forces progressistes d'aquesta cambra arribin a treballar plegades, com hem sabut treballar en tantes lluites socials al carrer. Això serà una prova dels fets per a vosaltres i per a nosaltres. Ho veurem –ho veurem. Com diria l'altre, concedim el benefici del dubte a tothom, però fem una mica també allò de posar el dit a la nafra, eh?, i la realitat és la que finalment dirà si suposem bé, si suposem malament i si som capaços d'estar a l'alçada de les nostres responsabilitats.

Com també pensem, i ho diem amb tota franquesa, que és hora també que el socialisme català faci un pensament, per dir-ho d'alguna manera, i s'adoni que no pot continuar aferrat a l'immobilisme o arrossegat per l'immobilisme i girant l'esquena a una reivindicació que havia estat seva, que és la del dret a decidir del poble de Catalunya.

Així doncs –i acabo amb aquesta frase–, el nostre «no» a la investidura del senyor Puigdemont és en realitat una mà estesa a les forces progressistes i democràtiques d'aquest país per configurar com més aviat millor, no sabem quan però com més aviat mi-

llor, una gran aliança pel canvi, perquè pensem que és l'única resposta a l'alçada dels temps que s'atansen.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Xavier García Albiol, president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats, bona tarda. Senyor Puigdemont, candidat a la presidència de la Generalitat, he escoltat amb molt d'interès, amb molta atenció, la seva intervenció, a la qual em referiré al llarg de tot el meu discurs. Però sí que permeti'm que li digui abans d'iniciar aquest discurs, i li ho dic mirant-lo als ulls directament, que ni vostè ni ningú iniciarà cap procés de ruptura de Catalunya amb la resta d'Espanya. Tingui-ho molt clar.

A partir d'aquí, i amb un missatge que espero que li permeti i que el faci reflexionar, els vull dir a tots els membres de Junts pel Sí i de la CUP, especialment, que després de cent cinc dies de les eleccions estem celebrant aquest debat d'investidura; un debat d'investidura a on escollirem, a on s'escollirà un nou president i, en els propers dies, un nou govern per a Catalunya.

El primer que en vull assenyalar és la falta dels elements més propis d'un debat d'investidura com el que estem celebrant. Avui aquí el que estem fent és un debat exprés, el que estem realitzant és un debat que no contempla ni les més mínimes formes del que ha de ser el debat on s'ha d'escollir un president o una presidenta de la Generalitat.

Per tant, avui, aquest dia, és segurament un dels dies més tristos per a la dignitat de Catalunya. Durant els darrers tres mesos hem viscut episodis en què la major part dels catalans ens hem avergonyint veient les situacions esperpèntiques a què ens portaven avui amb aquest Ple d'investidura; situacions que, ho he de dir, han estat les més vergonyants de la democràcia en els darrers trenta-cinc anys a Catalunya.

I a partir d'aquest Ple segurament, a partir de dintre d'un parell d'hores, Catalunya tindrà un nou president de la Generalitat, un president de la Generalitat que anava de número 3 a la llista per Girona, d'una candidatura que encapçalava el senyor Romeva, i d'aquesta mateixa candidatura que presentava teòricament com a president de la Generalitat el senyor Mas. Tot molt normal.

I a més, molt probablement, senyor Puigdemont, vostè serà president de la Generalitat amb els vots de les CUP. Aquesta setmana –no fa un any o fa sis mesos, sinó aquesta setmana–, el mateix president en funcions, el senyor Mas, deia literalment, qualificava literalment els seus socis de govern, i aquests que molt probablement dintre d'una estona li donaran els seus vots perquè vostè sigui president de la Generalitat, com un corcó que es posa dins d'un moble de fusta i que l'acaba podrint. Aquesta no és una expressió del García Albiol o d'algun diputat del Partit Popular de Catalunya; és una expressió que ha fet l'actual president de la Generalitat, el president en funcions, dels que han de ser els socis de govern que tindrem a partir d'una estona.

I vostès se'ns presenten a aquesta investidura, senyor Puigdemont, amb grans idees, amb grans proclames –la immensa majoria d'elles, evidentment, no les podem compartir–, i ens ha explicat què és el que vol fer, però no ens ha dit com ho vol fer. I qualsevol observador que arribés per primer cop aquí a Catalunya, després d'escoltar-lo, diria: «Mira, aquestes persones, més enllà, doncs, de compartir-ne o no el contingut, tenen gana de fer coses», però dóna la casualitat que vostès, els membres de Convergència, fa cinc anys que governen a Catalunya, i la pregunta que es fan molts catalans és: i per què no ho han fet abans?, i per què no aquestes mesures socials, que vostès plantejaven, que vostès assenyalaven, per què no les han dut a terme abans i han esperat aquest moment?

Vostè, li he de dir, s'ha presentat a aquest debat d'investidura sense cap tipus de proposta de programa de govern seriós i factible. No ens ha fet ni una sola proposta que vagi en la línia de com es crearan més llocs de treball a Catalunya, que és el que importa a la immensa majoria d'homes i dones de Catalunya, més enllà de la seva ideologia. Això sí, ens ha parlat de la república catalana i ens ha parlat de la construcció de les estructures d'estat en base a la resolució anul·lada que es va aprovar en aquest mateix

Parlament el dia 9, però no ens ha parlat de com crearà les polítiques d'ocupació per als milers de catalans que en aquests moments no tenen feina, o no ens ha parlat de les polítiques de solidaritat, d'educació, de seguretat o de sanitat.

Fa uns anys el president en funcions, el senyor Mas, deia literalment que portaria Catalunya cap a una dimensió desconeguda. I haig de dir que segurament, senyor Mas –i ara m'hi referiré–, aquesta ha estat l'única promesa que vostè ha complert en aquests darrers anys. Senyor Mas, vostè ha arribat a un acord, vostè ha acceptat un acord de govern amb els seus companys de la CUP que significa un greu risc des d'un punt de vista polític, institucional, social i econòmic per a Catalunya. Quan fa..., i també, no ens n'hem d'anar a fa uns anys ni fa uns mesos, sinó que fa tres o quatre dies qualificava de manera radical els membres de la CUP; deien que eren hiperradicals i súper d'esquerrers. Vostès creuen que aquesta és la companyia de viatge que necessita el Govern de Catalunya en els propers anys? Aquesta és la companyia de viatge que necessita una de les principals economies d'Espanya, que per desgràcia estem deixant de ser competitiu a causa de la inestabilitat política institucional que s'està vivint en aquest país? Amb sinceritat, jo li he de dir que no.

Y quiero decirle, señor Mas, porque me quiero referir también a usted –al señor Puigdemont, seguramente ya tendremos tiempo más que suficiente, y como él dice, pues, bueno, que pasaba por ahí y que le han llamado a última hora...–, sí que quiero referirme a usted, porque usted es el gran culpable de la situación que estamos viviendo en Cataluña en estos momentos. Yo le tengo que reconocer a usted y a los miembros de la CUP dos virtudes: una, que la CUP le ha humillado a usted, señor Mas, y a la institución de la presidencia de la Generalitat, pero también es cierto que usted, en las últimas horas, ha humillado a los miembros de la CUP. El problema es que entre unos y otros han humillado a todo el pueblo de Cataluña, y hoy estamos pagando las consecuencias.

Usted se marcha, usted se va, y puede tener la seguridad, señor Mas –y se lo digo con todo el respeto, respeto institucional que usted no ha tenido a la mitad de la población de Cataluña–, que pasará a la historia por haber dividido a los catalanes y fracturado a la sociedad catalana. No podemos imaginar nada más antidemocrático que reconocer públicamente, como usted hizo ayer, que se han corregido los resultados de las urnas a través de una negociación en los despachos, a puerta cerrada y a oscuras. La voluntad de los catalanes y de las catalanas ha sido, ha estado adulterada con un pacto oscuro que tiene por objetivo imponer a Cataluña aquello que los catalanes no han decidido, la mayoría; no hemos decidido la mayoría en las urnas.

Usted se marcha con un récord: su récord, señor Mas, es haber tenido la capacidad durante estos cinco años de haber provocado una división dentro del Partido Socialista, de haber roto Convergència i Unió, de provocar la desaparición de Unió y de convertir a los antisistema de la CUP en el partido central y referente en la próxima legislatura de gobierno.

Con sinceridad, señor Mas, más mal imposible de unas consecuencias..., las consecuencias de su acción de gobierno son imprevisibles. Deja, como le decía, el futuro de Cataluña en manos del radicalismo y de los antisistema y no es consciente del terrible mal a nuestra economía y a nuestra estabilidad económica que esto significa.

Señor Mas, todas las consecuencias de la decadencia que está viviendo Cataluña en los últimos años se sintetiza en una sola cosa: mal gobierno, mal gobierno que usted ha presidido y del que los catalanes estamos pagando las consecuencias.

Senyors de Junts pel Sí –i, especialment, de Convergència–, el pujolisme s'ha demostrat que ja no pot donar «leccions...» –llicions, perdó–, llicions d'ètica, i des d'ara el postpujolisme tampoc podrà donar llicions de democràcia.

El que vostès estan fent en aquests moments, iniciant un procés, com apuntava el senyor Puigdemont, cap a un projecte, cap a una aventura, que està al marge absolut de la legalitat, és un acte antidemocràtic i és un acte que posa en risc les llibertats, perquè no es pot fer el que vostè ha fet amb la seva intervenció, senyor Puigdemont. Vostè no pot parlar en nom de tot el poble de Catalunya. I ho ha fet en diferents ocasions de la seva intervenció: vostè no parla en nom de tot el poble de Catalunya. Perquè, per sort, tot el poble de Catalunya no comparteix la visió de divisió, no comparteix aquest independentisme radical que pot portar Catalunya cap a la pobresa i cap a la soledat.

Jo li demanaria que fos capaç d'entendre que la societat catalana és plural, que fos capaç d'entendre que és cert que hi ha una part de la població que defensa postulats independentistes, però que no és menys cert que existeix un 52 per cent dels catalans que volem ser profundament catalans, que desitgem seguir sent profundament catalans, però que no volem que ningú ens obligui a renunciar al nostre sentiment de ser espanyols. I és cert que no tothom ho és de la mateixa manera: alguns es poden sentir més catalans que espanyols, altres es poden sentir més espanyols que catalans, uns poden ser federalistes, els altres autonomistes, altres..., ens sentim amb igualtat de condicions..., catalans i espanyols, però, al final, representem una pluralitat que és el que ha fet forta aquesta societat, la societat catalana.

Per tant, quan hi han discursos com el que vostè acaba de fer aquesta tarda –vostè, en nom de tot el poble de Catalunya–, que defensa propostes que estan al marge de la legalitat i defensa propostes que van en contra de la unió i del sentit comú, a nosaltres ens preocupa profundament. I per això li he de dir, senyor Puigdemont, que molt ens temem que vostè no estarà a l'alçada de les circumstàncies. No podem tenir esperances amb algú que cataloga Espanya o l'Estat espanyol com una claveguera, *como una cloaca*. No podem acceptar que algú assenyali que..., no podem acceptar que una persona, a la presidència de la Generalitat, assenyali, com vostè ha fet en alguna ocasió, que aquells que no ens sentim independentistes, que aquells que no ens sentim, únicament i exclusivament..., que no volem renunciar al sentiment de ser espanyols, som invasors. Aquesta és una proposta i aquests són uns plantejaments que nosaltres no li acceptarem des del Partit Popular de Catalunya.

I els vull dir que nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, lluitarem contra aquesta realitat; una realitat que no podrà tirar endavant, com he assenyalat a l'inici de la meva intervenció, i que morirà especialment gràcies a tres factors. El primer, que aquesta proposta o aquesta idea de govern, que vostè ens ha plantejat, és illegal i no tindrà cap aliat en el món, més enllà, potser, dels amics de la CUP, dels de Bildu; que és un procés que va en contra del pluralisme català i que la majoria de catalans no volem ni ruptures, ni radicalisme; i, tres, que la fermesa i la voluntat clara del Govern del Partit Popular no ho permetrà.

El Partit Popular de Catalunya seguirem defensant en aquest Parlament les autèntiques prioritats dels catalans, d'allò que sabem que és el que de debò prioritzen i que necessiten els catalans: el progrés econòmic i la creació d'ocupació, la convivència i la cohesió social, la millora en l'educació, la garantia d'una sanitat de qualitat per a tots, la prestació dels serveis socials per a la tercera edat d'una manera molt especial; un nou model de finançament, i aquí s'ha fet referència, per part d'altres parlamentaris, d'altres presidents de grup, del model de finançament. I és cert: Catalunya en aquests moments no té un bon model de finançament.

Es cierto. Cataluña en estos momentos no tiene un buen modelo de financiación. Pero yo quiero recordar que este modelo fue aprobado por el tripartito, que gobernaba aquí en Cataluña, y por el Gobierno de España presidido por Zapatero. Y el Gobierno de España actual, el Gobierno de Mariano Rajoy, ha dejado muy claro que ahora que la situación económica, que ahora que la situación de las cuentas públicas se está equilibrando, se puede plantear ese nuevo modelo de financiación, ese nuevo modelo de financiación que para Cataluña, que para los catalanes sea más justo, un modelo de financiación que dé más recursos económicos para poder llevar a cabo lo que son las prioridades que tenemos los catalanes, pero que no pretenda ni marcar un hecho diferencial con otros territorios ni pretenda señalar a Cataluña, desde un punto de vista de actividades, de llevar a cabo actividades que, como digo, no son la prioridad de la inmensa mayoría de los catalanes.

¿Queremos más recursos económicos? Sí, pero los queremos para mejorar la sanidad, para dotar a la justicia de los medios adecuados para poder llevar a cabo su trabajo con garantías, para unas mejores escuelas e institutos, pero no para abrir embajadas, no para iniciar el proceso de ruptura y el proceso de separación entre Cataluña y el resto de España. Por tanto, si vamos en esta dirección, el Partido Popular está dispuesto a ir de la mano con aquellos que planteen, desde la legalidad, desde la solidaridad, y desde la responsabilidad, un planteamiento en la línea que les estoy señalando.

Por eso en estos momentos, y cuando está a punto de constituirse el nuevo Gobierno, cuando está a punto..., el nuevo Gobierno será en los próximos días, en estos momentos cuando..., en los próximos minutos, dentro de unas horas, vamos a nombrar a un nuevo presidente de la Generalitat, yo quiero señalar y dejar muy claro, en nombre del Partido Popular –y lo decía al inicio de mi intervención–, que no vamos a permitirle que usted inicie ningún proceso de ruptura de Cataluña con el resto de España, no se lo vamos a permitir. Si bien desde el Partido Popular de Cataluña somos muy conscientes que, a partir del minuto uno –y usted lo señalaba en su intervención–, a partir del minuto uno, se van a reactivar todas aquellas propuestas al margen de la ley, que aparecían en la resolución aprobada el día 9 de noviembre. Y para ello es del todo necesario que el Gobierno de España pueda hacer frente, con un gobierno fuerte y estable, que represente a la mayoría del país para responder al más que probable y seguro desafío independentista que ustedes van a plantear.

Y ahí yo quiero aprovechar la ocasión para pedir a los diputados del Grupo Socialista que trabajen en esta dirección. En estos momentos, España y Cataluña necesitan que aquellos que tenemos responsabilidad de gobierno dejemos de lado nuestras diferencias, dejemos de lado aquello que nos separa y trabajemos y prioricemos en lo que de verdad resulta urgente y prioritario. Y en estos momentos, lo urgente y prioritario, señores y señoras del Partido Socialista, es evitar que el nuevo Gobierno de Cataluña inicie el proceso de ruptura de Cataluña con el resto de España.

El Partido Popular –y ahí me quiero dirigir a todos los catalanes y también a los hombres y mujeres del resto de España– vamos a garantizar desde esta cámara, desde este Parlament, que nadie va a coartar ni las libertades ni la democracia de todos aquellos que no apostamos por la independencia, de todos aquellos que no apostamos por la aventura de romper Cataluña con el resto de España.

Vamos a garantizar que Cataluña –y escúcheme bien, señor Puigdemont– seguirá siendo España. Mal que le pese a usted, a sus compañeros de candidatura y a sus compañeros de viaje, Cataluña seguirá siendo España. Y nadie nos va a dividir y nadie nos va a separar, porque ha sido mucho lo que hemos trabajado y lo que hemos andado de manera conjunta, a lo largo de los últimos siglos, para que alguien, para que un grupo de parlamentarios, para que algunas fuerzas políticas, que no representan la mayoría del Parlament de Catalunya, lo pongan en riesgo.

Tengan... –y finalizo ya mi intervención–, tengan la absoluta seguridad que desde la lealtad, desde la responsabilidad, desde el respeto, ya no única y exclusivamente a la Constitución española, sino a l'Estatut de Catalunya, pueden tener el Partido Popular como una oposición leal y responsable.

Ahora bien, como intenten avanzar por el camino de la ruptura, por el camino de la división y por el camino de todo aquello que durante muchos siglos y muchos años hemos conseguido todos, desde el Partido Popular de Cataluña, vamos a hacer la oposición que parará los pies a aquellos que pretenden romper lo que, como he dicho, nos ha unido durante muchos años.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la senyora Anna Gabriel, portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Hola, molt bona tarda –vespre ja–, president, a totes, en nom de la CUP - Crida Constituent, i, per tant, en nom de les companyes, diputats i diputades del Grup Parlamentari, una breu intervenció en aquest Ple d'investidura. Un ple que, per a nosaltres, dóna el tret de sortida a la legislatura que es deriva del 27 de setembre i que, per tant, té un marcat caràcter d'excepcionalitat –així, com a mínim ho volem nosaltres–, i, en aquest sentit, hem treballat i ens comprometem a seguir-ho fent.

Excepcionalitat, perquè, ho hem dit de forma repetida, ha de ser una legislatura de ruptures, de canvis, de transformacions, de reptes; una legislatura que a més a més recupera de forma clara allò que sempre haurien d'haver estat les institucions: un reflex clar de la voluntat popular, de la voluntat de la gent del carrer.

Avui investim un president, aquest president conformarà un govern, i és evident que ni aquest president ni aquest Govern són de la CUP - Crida Constituent –tampoc ho preteníem. Seran el president i el Govern de la llista més votada, la llista de Junts pel Sí. Avui nosaltres investirem un president que conformarà un govern, hi insistim, perquè fem un gest de confiança, perquè creiem que ens hem entès a posar les bases de la construcció d'aquesta nova república. I per això emetrem vuit vots favorables i dues abstencions, perquè deixeu-nos, si ens permeteu, que expressem la necessària i sana diferència que també existeix entre nosaltres. Quina por, aquells que auguren mons uniformes.

La CUP hi serà, ho hem dit, si hi ha partida, i per nosaltres la partida porta tres noms: independència, procés constituent i rescat social. La CUP no pensa –és evident– deixar de representar ni el seu programa, ni la seva gent, ni les seves bases. Farem el que hàgim de fer amb la responsabilitat necessària, però és evident que no ho podem fer a qualsevol preu i és evident que no ho podem fer tampoc desapareixent.

En aquest sentit, per tant, reconeixem el bon to d'avui de les paraules del senyor Carles Puigdemont, i potser a diferència de les paraules escoltades aquests darrers dies per part del senyor president Artur Mas, en què semblava que posava en qüestió els resultats del 27 de setembre i semblava que venia, aquest acord que hem subscrit a darreríssima hora, com alguna cosa que tingués a veure amb el preu del seu cap. Jo crec, creiem que aquests tres mesos de tensió negociadora potser ens fan dir coses que vénen més de lectures partidistes que no de voluntat de construir plegats, perquè nosaltres entenem que no vam fer un acord de vencedors ni vençuts. Quina mena de futur començaríem a construir si partís d'aquestes bases, oi?

Als il·lusos enterradors de la CUP, els d'aquí i els de fora, els d'arreu: la CUP no ha vingut a desaparèixer, la CUP hem acabat de perimetrar el guió, els actors d'una etapa clau en la construcció d'una república que volem lliure i sobirana.

Després del 27 de setembre i d'acord amb els compromisos adquirits en campanya, la CUP - Crida Constituent vam situar les bases del següent període en tres pilars: agenda de desconexió amb l'Estat, configuració del procés constituent –que volíem de base i popular– i les imprescindibles i mai suficients mesures de rescat social. Però alhora –és conegut– vam exigir un comandament compartit per a aquests divuit mesos, un comandament que dibuixés la pluralitat i la transversalitat que hi ha en el camp independentista, que no pivotés, com s'havia pivotat potser en les darreres legislatures, en una figura ultrapresidencialista que podia semblar que confonia el procés amb la seva persona. Finalment, ha estat així: comencem aquesta etapa amb un president diferent, amb un govern diferent.

Carles, tens l'enorme –et parlo de tu–, l'enormíssima responsabilitat de ser el president de la transició cap a la república, tens el repte d'obrir el procés encara més, de guanyar aquesta base social que tant necessitem, tens el repte de fer-ho tot plegat més plural i més transversal; un repte de cercar acord i, alhora, fer-ho de manera que tot avanci sense demores innecessàries. Tenim l'oportunitat de tancar etapes, d'etapes que no s'haurien de poder reeditar, que no volem tornar a obrir, que no volem, per tant, que ens hàgim de tornar a lamentar o a excusar de res d'aquí a un temps. Tens, tenim l'oportunitat de començar un nou camí i que aquest s'adreci sense dubtes cap a un país lliure, sobirà, i que, per tant, vegi en les seves sobiranes la seva millor fortalesa de lli bertat.

Tens –perquè ens hi hem compromès– divuit mesos; per tant, el programa que volem escoltar però, sobretot, el programa que volem que s'apliqui no és aquell programa previst per dues o tres legislatures normals, sinó que entenem que és el programa que ha de fer possible aquest full de ruta cap a la independència, aquest procés constituent i aquest rescat social. Aquest és el veritable repte. Nosaltres ja vam dir que no invertiríem cap president autonòmic; entenem que no ho estem fent, sinó que estem investint un president que ens portarà cap a unes properes eleccions, aquestes sí, les constituents, que aquestes segur que les hem de guanyar, i de llarg. I per fer-ho necessitem que la república sigui sinònim d'esperança per a una gran majoria.

I és que al nostre voltant hi ha una societat que té fam de justícia, de democràcia i de sobirania, que vol decidir com mai com ha de ser el seu país, sobre quina justícia s'ha de construir i quines relacions d'igualtat social s'hi han d'establir.

Al nostre voltant –ho sabem– hi tenim gent sense casa, gent pobra –gent, de fet, massa pobra–, gent aturada, gent que no troba en la sanitat pública el seu dret més preuat.

Al nostre voltant hi tenim repressió política, hi tenim persones que pateixen pels judicis que tenen pendents, malgrat que d'algunes, efectivament, la Generalitat s'hagi retirat de la seva acusació.

Al nostre voltant hi tenim homofòbia; de fet, tenim joves que acaben amb la seva pròpia vida perquè no suporten més la duresa dels assetjaments d'aquells que no accepten identitats que per nosaltres són, justament, mostra de respecte, de riquesa i d'autèntica llibertat.

Al nostre voltant hi tenim víctimes de violència de gènere. Tenim segrestat encara el dret al nostre propi cos. Tenim infants que sembla que no tinguin el dret de somiar. Tenim expressions violentes d'extrema dreta, consentides, malauradament.

Al nostre voltant hi tenim recursos naturals en perill, tenim un territori massa devastat i una bombolla de totxo que ens ofega.

Però també és cert que al davant hi tenim la millor estructura d'estat que pot tenir un país, que és la seva gent, i sobretot aquesta: la gent que lluita, la gent que es manifesta, la gent que escriu, la gent que pensa, la gent que parla per tal de poder aconseguir que d'una vegada per totes es reverteixi un règim que manté privilegis indecents, mentre expulsa la seva gent a la pitjor de les precarietats.

L'acord a què ha arribat la CUP - Crida Constituent, per tant, fa indissociable de nou la identitat política que sempre hem reivindicat: som independentistes, som anticapitalistes i som feministes, i no hem abandonat cap dels nostres bastions. Per això ens comprometem, com ho hem repetit de forma incansable, amb tot el que tingui a veure amb la ruptura amb l'Estat espanyol, amb el procés constituent i amb el rescat social.

I tot això ho fem en un moment en què tenim el món absolutament pendent de nosaltres, i és que també al món, a banda de molta misèria, hi ha moltíssimes lluitadores.

Tenim, per això, també unes institucions europees que segueixen estant pendents del que fem, que malden per dictar els batecs de la nostra pobresa; unes institucions europees que no han entès que Europa –ho hem dit també moltes vegades, encara que algunes continuïn sense entendre-ho– no és la de les riqueses materials; la millor Europa que podríem tenir és la de les riqueses humanes.

També tenim davant un estat que no cedirà ni un mil·límetre. Les eleccions del 20 de desembre, àmpliament comentades, al conjunt de l'Estat, van donar una victòria per més de dos terços de diputats del Congreso a les forces del règim: Partit Popular, PSOE, Ciutadans. Dos-cents cinquanta-tres diputats, de 350: una majoria més que absoluta per impedir cap espai de sobirania, de dret a decidir o de democràcia. Hem sentit avui aquí els discursos dels seus homòlegs en aquest país.

S'agraeixen els esforços de certa esquerra espanyola per defensar el dret dels i les catalanes a decidir lliurement el nostre futur, però també hauran d'entendre que quan arribi aquest futur democràtic impossible de mà de l'Estat, aquest permís que no arribarà..., ens ajudin a revocar el seu autoritarisme i el seu menyspreu a la democràcia i a la indiferència i entenguin que la unilateralitat és l'única de les vies possibles, si és que de veritat es vol fer possible el respecte al dret dels pobles.

Sabeu que ens esperen, per tant, amb aquest Estat al davant, amb aquesta Unió Europea i amb aquest món que ens mira, actes de fermesa davant de les imposicions que vindran de la seva absoluta legalitat. Sabeu, senyors i senyores, que ens tocarà resistir. Preparem-nos per a l'embat, preparem-nos tot el que puguem, perquè nosaltres estem preparades, i estem preparades per guanyar.

Creiem que a partir d'avui ens correspon emetre senyals inequívocs als únics que ens poden fer guanyar la base social necessària per fer irreversible la construcció d'aquesta república. I aquests senyals inequívocs s'expressen en forma de lluites col·lectives, lluites col·lectives que mai poden dependre d'una única persona. Les repúbliques es construeixen rescatant persones, i no rescatant bancs. Les repúbliques, efectivament, es construeixen sense corrupció. Sis-cents un imputats per corrupció al conjunt dels Països Catalans: un escàndol, i un escàndol sobretot que sigui una corrupció permanentment absoluta per qui ha governat l'Estat espanyol fins ara.

Les repúbliques es poden construir també sent embrió de solidaritat i d'internacionalisme, tendre i ferm. I entenem que així, i només així, i amb la màxima de les expres-

sions de la fortalesa col·lectiva, que són la participació i la mobilització socials, farem possible aquesta república digna, la república de les conquestes socials, la república de les conquestes democràtiques que algunes entenem que no totes anhelem.

I en la línia dels senyals inequívocs, i també per part de la CUP - Crida Constituent, posem sobre la taula la generositat de sempre. Ens hem explicat al país tan bé com hem pogut. No ho fem com una cessió, ho fem com a part de la cultura política de les esquerres. Ensenyem els nostres debats, mostrem les nostres diferències i no tenim cap inconvenient a reconèixer-ho quan no hem fet les coses prou bé. Aquest és un component indestruïble de la nostra cultura política, com també ho és –ho sabeu– que no fem de la política la nostra professió. Per això també podem assumir que siguin rellevades algunes de les nostres companyes, perquè ens trobarem, com és obvi, on millor ens sentim, que és al carrer.

I en darrer lloc, i com que compartim que ara és hora de tenir sentit de país, el sentit de país, per nosaltres, és recuperar el poder popular. Els partits, les institucions, els càrrecs electes, finalment som un instrument, i no som cap finalitat en si mateixa.

Per tant, nosaltres, la gent de la CUP - Crida Constituent, fem nostra –en el seu moment ho vam fer– la declaració del 9 de novembre i tot el que ens brindava. Us demanem que feu vostre el nostre motor amb la mà estesa cap a la independència. Anem lents –ho vam dir– perquè anem lluny; lluny també perquè seguim anant cap als Països Catalans. Feu-vos vostre el puny tancat contra la injustícia i les desigualtats. Feu-vos vostra la mirada d'esperança compromesa. I mentrestant us donem el poc però el millor que tenim: la paraula, l'herència, la memòria, la perseverança i, sobretot, el món nou que portem als nostres cors.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull, president del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, vicepresidenta, conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, presidents Rigol, Benach i De Gispert, autoritats... També vull fer una salutació especial a tota aquella gent que a través dels diferents mitjans de comunicació està seguint aquesta sessió solemne arreu de Catalunya o aquí davant mateix, al Parlament, ja sigui amb expectació, ja sigui amb emoció. I en aquest sentit també em vull referir de manera particular, segur, a tots els ciutadans de Girona i de les terres de Girona que estan vivint d'una manera especial com avui s'investirà com a president de la Generalitat el seu alcalde, aquella persona que té una dèria per la ciutat. I també un altre racó de Catalunya segur que ho està vivint de manera molt especial, i vull fer una salutació a la gent d'Amer –abans he vist aquí la seva alcaldessa–, perquè avui veuran com la persona que van veure néixer i créixer avui serà el cent trentè president de la Generalitat de Catalunya, cent trenta de Catalunya, quart d'Amer. I segur que ells potser ja hi estan avesats, però no per això estic segur que avui, per a molta gent d'Amer i del forn de pa d'Amer, deu ser un dia especial, i, per tant, segur que avui hi ha molta gent que viu aquesta sessió, com deia, amb expectació i amb emoció.

Comparec en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí per expressar el nostre suport al candidat a president de la Generalitat, el senyor Carles Puigdemont, i per expressar també el nostre suport al programa de govern que ha exposat.

Permetin-me, però, que en primer lloc comenci la meua intervenció més situada en el terreny dels sentiments, que no pas en el terreny més pròpiament del contingut polític. La política la fem les persones, i les persones vol dir també això: sentiments. I no ho vull ni amagar ni dissimular, perquè la política, sense les conviccions, però també sense els sentiments, és molt feble per ella mateixa, és molt falsa, no és bona política i no és bon servei. Crec que és per a molts, no per a tots, però per a molts compartit que avui som aquí i vivim un moment, en aquest debat solemne, amb un munt de sentiments contraposats, entrecruats, fins i tot podrien semblar contradictoris entre ells; sentiments

referits a persones, sentiments i sensacions referits al que farem i al que iniciarem, i també referits al com hem arribat fins aquí.

Ahir, en tancar-se i anunciar-se l'acord que ens ha portat a tots avui aquí, molts van viure aquell moment amb un sentiment i una sensació agredolça; agra o trista en l'ordre més del factor i sentiment personal i dolça pel que ens possibilita fer. Tristor perquè sempre s'ha dit que les grans gestes i els grans reptes col·lectius requereixen sacrificis i generositat. I ahir es va produir per part d'una persona que molts estimem, que és molt referent, un dels gestos de generositat i sacrifici més importants que s'han fet en la història d'aquest país; em refereixo al president Mas. (*Aplaudiments. Pausa.*) Tenia, el president Mas, tot el dret i la legitimitat democràtica per no renunciar a un paper de primer ordre en la culminació d'un procés que, gràcies a molts –a molts–, a moltes persones, a moltes entitats, a molts polítics, a molts partits polítics, però també gràcies a ell, ha estat possible. Ell se l'ha jugat, ha arriscat, ha estat objecte de les pitjors arts en la política per part de molts poders fàctics, pel seu compromís amb aquest procés històric que viu el nostre país. Ell, el president Mas, hi tenia tot el dret guanyat a pols, i tota la legitimitat, i, en canvi, ha fet un pas al costat, justament, com a acte de servei a aquest procés, un cop ha vist i ha constatat que el contingut de l'acord, com ell sempre havia reclamat, tenia bases per a l'operativitat i l'eficàcia que requereix. President, sovint utilitza les paraules «ingent» i «gegantí», les utilitza molt, i el teu gest d'ahir sí que és ingent i gegantí, i no ens volem estar de dir-ho. A nosaltres ens correspon, justament ara, ser dignes d'aquest gest teu. Gràcies, president, per la lliçó que has donat a aquest país, a nosaltres i a la política.

Sentiment molt diferent, al costat d'aquest, i convivint els dos, d'illusió perquè ahir es va arribar a un acord que permet, ara ja sí, iniciar una legislatura d'una enorme transcendència històrica, una legislatura que ha de culminar el mandat democràtic sorgit de les urnes del 27 de setembre i que no és altre, ras i curt, que el procés cap a la independència de Catalunya. Sentiment que ahir nosaltres sabíem que ara això va de bo, que ara això comença, sentiment de viure un moment històric i molt potent.

I, finalment, sentiment de confiança total, per molts motius que després m'hi referiré, d'«apreci» i d'estima cap a la persona que ha estat proposada per ser el nou president de la Generalitat, en Carles Puigdemont, des de la seguretat que ho farà molt bé. Sentiments barrejats que no entelen per res, ans al contrari, el moment transcendent que vivim avui i que iniciem.

Deia que aquest acord que es va concretar ahir ara ja sí que ens permet començar. I les coses s'han de dir com són i hem de posar el punt d'autocrítica que calgui, cadascú en la seva justa dimensió, no per recrear-nos, sinó per aprendre'n i ser més autoexigents. Segurament s'ha generat confusió, desànim, a gent molt compromesa i molt implicada en aquest procés que no s'ho mereixia, i en demanem disculpes. Justament això ens obliga a fer-ho més bé per fer-ho possible.

Ara bé, de la mateixa manera que fem autocrítica i cadascú l'ha de fer en la mesura que li correspongui, i hem demanat excuses aquí, també volem posar en valor que aquest acord, justament, és la prova evident que, per damunt de tot –per damunt de tot–, hem posat el mandat democràtic del 27 de setembre i arribar a l'acord, com sigui, per poder-lo fer efectiu. I són tantes i tantes les generacions que no ens ho haurien perdonat –les que ja no hi són i les que vindran– que nosaltres per això vàrem dir que batallariem fins a l'últim minut per fer-ho possible. I avui som aquí. Potser durant uns mesos no ens hem agradat, però hem deixat clar a tothom que el que posem per davant és fer efectiu el mandat democràtic del 27 de setembre.

I justament tots aquests entrebancs i el que hem viscut aquests dies, no prou edificants –i com es diu que no hi ha mal que per bé no vingui–, si una cosa demostren és justament la solidesa i el compromís que tenim en tot aquest procés. Ho lamentem per tots aquells que ja es fregaven les mans; aquests tres mesos hem quedat embafats de savis que anunciaven el desastre i cantaven les absoltes polítiques del sobiranisme a Catalunya, quan en realitat el que els passava és que ignoraven i per això menystenien el grau de solidesa, de profunditat, que té aquest procés històric que viu Catalunya. Ho lamento per ells: el procés segueix viu, i ja ens disculparan perquè a partir d'avui ens posem a construir un nou estat, que no és altre que l'estat català.

Vaig dir en l'anterior debat que nosaltres érem el Grup Parlamentari de Junts pel Sí, no el grup parlamentari de junts perquè sí, i ara, gràcies a l'acord d'ahir, farem possible aquest sí, aquest sí a la independència de Catalunya, que surt i que neix d'allò més potent que té tota societat per decidir, que són les urnes i les paperetes.

Aquests dies la paraula «coherència» ha estat el mot d'ordre en molts àmbits: discussions, mitjans, tertúlies varies, referint-se a si podíem arribar o no a un acord, si seríem coherents o no seríem coherents, si aquest deixarà de ser coherent en això o aquell deixarà de ser coherent en allò; la coherència com a arma llancívola o el debat de la coherència com a arma llancívola per intentar que no es produís l'acord. Doncs, jo vull parlar de l'acord i vull parlar de coherència, perquè és justament l'acord el que dóna coherència a tot plegat, perquè és l'acord el que ens permet avançar. És l'acord el que dóna coherència al perquè estem aquí. Hem parlat molt i s'ha parlat molt aquests dies del què, del com, del quan i del qui, però nosaltres no hem perdut mai de vista per què nosaltres estem aquí. No hem perdut mai de vista per què el president Mas va convocar unes eleccions plebiscitàries, no hem perdut mai de vista els 2 milions de ciutadans que ens van dir: «Sí, tireu endavant.» Això és el que és coherent, i no pas aquestes suposades incoherències que es volen magnificar d'un cantó i de l'altre i que no se sap quin és l'objectiu, aquest de magnificar-les. El coherent és l'acord, perquè l'acord et permet avançar cap allà on t'has compromès.

L'acord que ens ha portat a tenir aquest Ple és l'acord pel sí, per fer possible i culminar el sí a la independència del nostre país. I és un bon acord. I és un bon acord, primer, perquè no va contra ningú; al contrari, és un acord que donant satisfacció al 48 per cent que va votar a favor de la independència, els 2 milions de catalans, convida i està pensat per servir millor i que visquin millor els 7 milions i mig de catalans. Com vaig dir en l'altre debat, defensem i volem assumir la causa més noble: ser un estat, tenir els instruments d'estat, per poder aplicar aquí les causes més justes, que ara no podem: les causes de progrés social, de progrés econòmic, de justícia social. I no podem perquè se'ns impedeix per terra, per mar i per aire; per la via dels tribunals constitucionals, per la via de l'escanyament i l'ofec, per la via financera, se'ns impedeix que nosaltres puguem aplicar les causes més justes aquí.

Hi han mil situacions que ho justifiquen. Com pot ser que encara estiguem en un estat o que algú defensi encara estar en un estat que ens està dient que nosaltres, el Parlament de Catalunya, no podem fer absolutament res davant de gent d'aquest país que ha de triar entre passar fred o passar gana? Què hi fem, en un estat que, quan volem actuar en gent que ha de triar entre passar fred i passar gana, ens diu: «Ni se us acudeixi actuar» i ens ho anul·len tot? I fins aquí hem arribat.

I, com aquest, podríem posar un munt de casos. Quan nosaltres volem portar, a l'altre extrem d'una altra situació per millorar la nostra economia, actuacions en el camp de l'exterior, i tots són boicots, i tots són pegues... Per això nosaltres necessitem disposar de tots aquests instruments que ens permetin actuar en tot allò que és d'interès dels ciutadans de Catalunya, defensar la causa més noble per aplicar aquí les causes més justes. Ho hem dit també moltes vegades: tips de barallar-nos gestionant les engrunes, avui comença la legislatura per assolir el pa sencer.

És un acord que, com he dit, no va contra ningú, que satisfà segurament els 2 milions de catalans que varen votar a favor de la independència, però que convida a tothom, absolutament a tothom, a ser actor i no espectador del disseny, de la configuració, del modelatge del que ha de ser aquest nou estat. Aquesta és l'actitud de l'acord: que tothom s'hi pugui incorporar, en aquest camí sense retorn, i que tothom hi pugui dir la seva, perquè tinguem aquest nou estat, sigui un estat molt més amable, molt més just, molt més modern, al servei dels ciutadans d'aquest país.

Aquest és un acord que també reflecteix que el procés sobiranista és sòlid i plural ideològicament. Ho és Junts pel Sí per ell mateix, i amb l'acord amb la CUP es referma aquesta pluralitat. Però el mateix acord, també el fil roig d'aquest acord, el que pretén –i ho serà en tota la legislatura– és ampliar la base per tots els costats –per tots els costats–, que hi pugui haver més gent i més gent diferent que se'n sentin partícips, que s'hi sentin compromesos, començant per aquells que encara albiren o albiraven un darrer punt d'esperança en això que l'Estat espanyol, respecte als anhels de Catalunya, podria canviar.

Alguns han parlat del referèndum i ho han lligat a un resultat electoral, però davant de la constatació que, igual que al Parlament de Catalunya hi ha Junts pel Sí, a Madrid hi ha junts pel no –PP, PSOE, Ciutadans, etcètera–, doncs, molts de vostès, i davant d'aquesta impossibilitat, que durarà molt temps, segurament es podrien incorporar aquí.

Altres ens ofereixen allò de «deixeu-ho córrer», i s'ha expressat aquí per part del senyor Iceta, de «deixeu-ho córrer» i «el diàleg, i el diàleg i el diàleg». I en diuen «diàleg» quan en realitat el que se'ns ofereix és marejar la perdiu. I la perdiu, com la gallineta, ha dit que prou. I per això hi ha molta gent que ja n'està tipa i ha decidit... (*Aplaudiments. Pausa.*)

I aquest és un acord que no oblidem el mentrestant, el mentrestant encara no siguem independents. I per això vull posar en valor el que hem estat treballant, i molt: el pla de xoc social, amb tot el seguit de mesures que tots coneixen, que ha estat públic i notori, algunes d'elles desgranant el programa de govern; el candidat a president també s'hi ha referit, no? Nosaltres treballarem per l'horitzó, però també treballarem pel mentrestant, perquè mentrestant hi han situacions, hi han persones, amb noms i cognoms, que de cap manera poden esperar ni divuit, ni quinze, ni vint, ni vint-i-cinc mesos.

I, per tant, aquí hi ha un compromís –i el candidat a president ho ha deixat clar– d'abocar tots els esforços que facin falta a totes aquestes situacions que per la seva emergència i necessitat social no poden esperar. Només amb un límit, i un límit d'honestetat política, que allò que és compromís per escrit, allò que sigui compromís del pla de govern, per escrit en el pla de govern que ens ha ofert el candidat a president, només hi ha el límit que allò que es diu es pugui complir. Perquè no hi ha res no més insensible, sinó més immoral, que, perquè el paper ho aguanta tot, comprometre's amb els més vulnerables a una cosa i que després no es pugui complir.

Actuarem, en aquest mentrestant, en el camp de les emergències socials; com actuarem, en aquest mentrestant, en tot allò que suposa ajudar aquella gent que és generadora de riquesa, perquè si no ajudes a generar riquesa, no pots repartir riquesa. A tots aquells emprenedors, a tots aquells autònoms, s'hi ha referit, i també ha desgranat moltes actuacions el candidat a president, en Carles Puigdemont. I, per això, s'actuarà molt en el que són els eixos bàsics i els pilars bàsics de la nostra economia, i s'ha d'actuar des de les infraestructures fins a la recerca, des de la internacionalització tan potent que tenim –però que no te'n pots refiar i que has d'anar a més– de la nostra economia fins a la formació, actuarem també en aquest mentrestant.

I, finalment, aquest és un bon acord, perquè estableix unes bases que faciliten l'operativitat i l'efectivitat de l'acord mateix, que era en allò que el president Mas tant insistia i que el procés no podia perdre –i és aquí on es referia a allò del «corcó»–, i que és l'estabilitat parlamentària. Perquè aquest procés és tan potent –i després parlaré de les adversitats– que el que no pots fer és de més a més en aquesta cambra, que el que no es pot fer és a batzegades. I, per això, un tema bàsic, que en paraules del president era donar-li eficàcia i operativitat..., per això, era tan important el tema de l'estabilitat parlamentària.

No és un cordó sanitari amb partits polítics, no ho és. Aquí no es demana a algú que deixi de votar amb d'altres, aquí es demana que quan passen aquelles coses –que és bastant sovint–, que el que prioritzen un determinat nombre de diputats no és allò que s'aprovarà, sinó deixar en minoria el Govern –i això ha passat unes quantes vegades, que no es prioritza si s'està d'acord en una cosa o no, es prioritza aneu-los a deixar en minoria–, doncs, que aquestes situacions..., això no es produirà. No s'està dient que no es pot votar conjuntament amb aquest i l'altre, perquè ja veuran que amb la manera que tindrem de fer-ho coincidirem en moltes votacions, perquè aquest és el caràcter de la nostra manera de ser i de la nostra manera de fer.

És un bon acord, perquè el moment és transcendent i el que anem a fer és absolutament històric. Cap altra generació ho ha fet. Alguns, òbviament, i avui ho hem vist, hi volen treure transcendència, ho volen disminuir, volen venir avui aquí a fer un debat ordinari, de parlament autonòmic ordinari, a menystenir el procés, per veure si distreuen..., i a tenir un... Escolti, el moment és transcendent, el moment és històric, no s'ha fet un gest ingent, com ha fet el president de la Generalitat, per una legislatura ordinària d'un parlament ordinari, no és això, i vostès ho saben. I vostès vénen aquí a intentar distreure, però, miri, sap què?, jo ara podria entrar a moltes coses que han dit, però, jo crec

que..., és que es contesten vostès mateixos, a venir a fer això. Jo crec que no val la pena, vénen aquí exigint paritat, jo me'ls quedo mirant, dic: «Però, escolti, paritat?», però, no ho sé, potser que comencin per casa seva. O la cançó enfadosa: «Que vostès divideixen Catalunya», i ho diu un partit que es va crear per dividir els catalans des de l'escola mateixa, vull dir, unes coses...

Escolti, miri, jo no ho sé, nosaltres..., si no els sap greu, si vostès volen seguir amb la politiqueria de sempre, si vénen aquí a fer cuinetes, ens disculparan, perquè nosaltres ens dedicarem a construir un estat. I això és el que nosaltres hem vingut avui a fer (*aplaudiments*), perdonin, però nosaltres hem vingut avui a construir un estat.

Perquè, no s'enganyin, això va seriosament, això va de debò, entrem en la fase més determinant i més transcendent. Sabem que no serà fàcil, ho hem dit i ho hem repetit, sabem que seran moltes les adversitats a les quals nosaltres ens haurem d'enfrontar, però el nostre compromís i determinació són totals i amb totes les conseqüències. Ho repeteixo, totals i amb totes les conseqüències, perquè no farem una altra cosa que allò que ens han manat els ciutadans de Catalunya mitjançant les urnes.

Ens enfrontarem a un estat, perquè aquest ho vol així, perquè aquest sols coneix i ofereix per a Catalunya el camí de l'amenaça i la resignació. Ahir, novament, i em sembla que d'aquí a una estona serà igual, la seva reacció va ser la mateixa, davant d'un acord d'una majoria absoluta de diputats al Parlament de Catalunya, sorgit de les urnes, la seva reacció va ser la seva particular cançó enfadosa de donar resposta d'amenaça judicial al que és un clam polític.

Sabem al que ens enfrontem i no tenim por, tenim il·lusió i determinació, perquè aquest mandat democràtic s'ho val. I, per això, per allà on ells hi ficaran fiscals i tribunals, en tot aquest procés, nosaltres hi posarem urnes i paperetes. Volem fer-ho i volem fer-ho bé i ho voldríem fer d'acord i amb diàleg amb l'Estat, com diu la resolució que vàrem aprovar el 9 de novembre.

I queda constatada la nostra flexibilitat, senyor Rabell, no critiqui la nostra flexibilitat, perquè veig que el senyor Errejón ho ha entès i vostè encara no. Nosaltres en aquest procés no som estàtics, som flexibles, al servei que el procés vaig bé. Volem fer-ho d'aquesta manera, però si l'actitud aquesta que té l'Estat no canvia, que sàpiguen que res aturarà aquest mandat democràtic, perquè ho hem dit i ho hem dit moltes vegades.

I, senyor Albiol, jo també li ho puc dir mirant-li als ulls, miri'm als ulls: el futur polític de Catalunya no el decidirà cap tribunal, el decidiran sempre els ciutadans de Catalunya (*aplaudiments*); això també li ha de quedar molt clar. Sabem al que ens enfrontem, com deia, i no tenim por, tenim il·lusió i determinació. Nosaltres hi serem i no fallarem, però, a més d'un parlament amb estabilitat parlamentària, i amb total determinació, calen un govern i un president potents en aquesta legislatura. Una legislatura amb un compromís que ha de ser intensa, ha de ser històrica, i nosaltres creiem fermament que l'avui candidat, en Carles Puigdemont, reuneix del tot les condicions per ser un molt bon president en aquesta legislatura tan extraordinària.

Carles, ja has vist quin pa s'hi dóna, quin pa hi donen els unionistes, quan no et poden rebatre amb arguments, han començat amb la difamació i amb el menyspreu personal. Això anirà aquí, ja saps quin pa s'hi dóna; ni cas, nosaltres a la nostra.

Creiem que és un magnífic candidat i que la proposta que va fer el president Mas és del tot encertada, perquè hi creiem i constatem –i en som testimonis directes– la seva solidesa i la seva integritat personal. Per la seva manera de ser i de fer, per la seva trajectòria personal, per la seva formació, pel seu coneixement del món, és una persona absolutament compromesa des de sempre amb el que avui venim... i amb el perquè avui estem aquí, amb allò que ambiciona el poble de Catalunya. En to col·loquial, és allò que se'n diu «un patriota de pedra picada». Una persona que coneix perfectament, per la seva trajectòria institucional, el món, l'entramat de les institucions i de la gestió pública. Una persona que, a més a més, relliga i encarna tota una fornada de persones noves que vénen del món municipal, que vénen de la política de peu de carrer, d'aquella de palpar i sentir els problemes i sentir que aquells problemes tenen nom i tenen cognom.

L'avalua la confiança que li han donat els ciutadans, aquests amb noms i cognoms, de la política a peu de carrer, de l'alcalde de Girona. Una persona que també, i en aquest moment i en aquest procés, encarna –i també crec que és un reconeixement cap a tots ells– un món municipal que també s'ha compromès, i molt, amb el procés que d'uns

anys cap aquí viu el nostre país. Sovint es parla, aquests dies, dels setanta-dos diputats favorables a la independència que som aquí, però no es poden oblidar de cap manera, i cal tenir-los sempre presents i anar a la una, pel potencial institucional i democràtic que representen, els centenars d'alcaldes i milers de regidors compromesos amb la independència de Catalunya, de partits també absolutament diferents, però que estan junts al servei d'aquesta causa. I ell, com a president de l'Associació de Municipis per la Independència, segur que sabrà aprofitar i tenir present aquest revulsiu institucional que en aquest moment i que durant el procés, també al costat del president Mas, van saber demostrar, perquè necessitarem tota la força institucional i tota la força democràtica per tirar endavant.

Per tots aquests motius, i ens podríem desfer en més elogis per les vivències directes, no pel que toca dir, sinó pel que sents dir cap al candidat, nosaltres votarem amb tota la convicció a favor del candidat a president.

Carles, dir-te –sents que avui aprofitem tots per dir-te «Carles», perquè d'aquí una hora seràs el president Carles Puigdemont–: ho faràs molt bé. I nosaltres, al teu costat. I com ens has dit tu, nosaltres deixarem l'orgull, agafarem la dignitat, ho farem bé, ho farem junts i ho farem possible.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions dels grups parlamentaris, té la paraula, per a respondre, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont, candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Bé; gràcies, presidenta. Ja em dispensaran si no puc respondre a tothom o fer-ho d'una manera prou ordenada, però he intentat seguir els arguments de tots vostès. Intentaré donar una resposta individualitzada, encara que sigui ràpida, però sí que voldria fer una reflexió global a tots vostès, abans de començar per la senyora Arrimadas.

Sentint-los a vostès he vist –he vist– que hi ha molts aspectes del pla de govern que a vostès no els desagraden. És més, fins i tot algú de vostès ha arribat a dir que no li sonava malament, que fins i tot en alguna cosa podria estar-hi d'acord. I si és així, ho veurem, perquè com que al llarg de la legislatura aquí s'hi presentaran moltes qüestions que demanaran molta claredat de posicionament polític..., i és aquí on es veurà si es fan diferències entre catalans que voten sí o que voten no, perquè les mesures socials que es presentaran aquí seran per a tots els catalans. Joestic convençut que els seus prejudicis a l'hora de posicionar-se amb relació al procés d'independència no els impediran de donar-nos suport.

Altrament, em semblaria, perquè també m'ho han donat a entendre en el resum o en el conjunt de les intervencions dels grups de l'oposició o dels grups que no donaran suport a la investidura i al pla de govern, que vostès són com una mena de junts pel si no fos: si no fos que són independentistes estaria molt bé això, si no fos que ho presenta algú que és un militant de Convergència, caram, dringa bé. Escolti'm, no, fem l'esforç, tots plegats, d'intentar interpretar adequadament el que ens demana la gent i transcendim les cotilles i els prejudicis i sapiquem identificar allò que els sabrem posar damunt de la taula d'aquest Parlament, que permet avançar la gent, la gent amb noms i cognoms, les famílies, la gent que ens preocupen a tots, a vostès també, però a nosaltres encara més, perquè tindrem responsabilitats de govern. Per totes aquestes gents és per qui hem de deixar una mica de banda els prejudicis, les etiquetes, els apriorismes i saber identificar i discrepar allà on calgui discrepar, però tenir la valentia, el coratge d'acompanyar-nos en aquelles mesures que vostès saben que seran bones.

Senyora Arrimadas, veig que vostè ha fet un exercici d'arqueologia 2.0 i tindrà feina, perquè jo sóc a Twitter des de fa més de vuit anys; abans que es conegués que jo era el candidat jo ja m'havia guanyat, sense comprar-ne ni un, gairebé vint mil *followers*, i amb mèrits propis. I, per tant, com pot entendre, m'he encarregat del meu perfil de Twitter durant molts anys. Hi he dit moltes coses. No he hagut de demanar perdó mai per res. Si alguna vegada em puc haver extralimitat amb una expressió no m'ha fet res interactuar amb algun altre usuari per comentar-ho. Però sí que li recomanaria dues coses. La primera, aixequi la mirada del Twitter. Aixequem la mirada del Twitter tots.

Perquè la república de les persones hi entén de persones, i de fets, i de coneixement directe. Allò que s'interpreta o que es reinterpreta o que simplement se liquida amb els cent quaranta famosos caràcters a vegades obre la porta a fer grans titulars, a fer alguna expressió afortunada, però a profundes injustícies. I fa pocs dies Zygmunt Bauman feia una entrevista a *El País*; la hi recomano, amb relació a això, perquè crec que podria posar una mica de matís en aquesta eufòria un punt descontrolada d'intentar interpretar la realitat amb les ulleres exclusives de les xarxes socials. A tots ens aniria bé una mirada més natural; aixequem la vista del Twitter i del Whatsapp, i aleshores, potser, segurament, ens entendrem millor. I li impediria a vostè, i al senyor Albiol, que deuen tenir el mateix *community manager*, perquè els recomana el mateix del que jo he publicat en el Twitter, els impediria de fer una cosa una mica més greu que el ridícul.

Vostès me retreuen que jo vaig dir una vegada que havíem de lluitar contra l'invasor. I no es preocupen de res més –no es preocupen de res més. Miri, jo vaig fer aquesta afirmació..., vostès la deuen haver recollit d'un diari, que no és català, que va recollir una afirmació desafortunada d'una persona que la va corregir a partir d'una intervenció meva en què feia..., no recordo si era el setantè aniversari o el seixanta-novè, exactament el dia que s'havia afusellat en Carles Rahola.

Carles Rahola va ser un periodista, un intel·lectual, una bona persona que no va agafar mai una arma, que va ser executada pel règim franquista poc després d'arribar a la ciutat de Girona. I va tenir un testimoni de càrrec que va fer servir bàsicament tres articles d'opinió publicats al diari *L'Autonomista*, un dels quals es deia «Contra l'invasor». I sap què deia aquell article, i espero que vostè hi estigui d'acord? Es queixava dels morts que es van produir en els bombardejos de l'aviació feixista italiana en el carrer del Carme, a poca distància del que és el refugi antiaeri el qual ell també glossava en un dels seus famosos articles, que van servir per afusellar-lo.

I, per tant, quan jo alludia a Carles Rahola en el dia del seu aniversari del seu afusellament, ho feia per uns valors que espero que vostè comparteixi, que aquest tipus d'invasions..., és a dir, la grapa del feixisme sobre les nostres vides no la volem mai. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Deixin continuar el candidat, si us plau. Si us plau... (*Persisteixen els aplaudiments.*)
Si us plau, deixin continuar el candidat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Suposo, suposo que després d'això ja no cal que li digui quina opinió em mereix la seva frase segons la qual la diferència entre vostès i nosaltres és que nosaltres defensem la democràcia, amb «nosaltres» referit a vostè. Ja no cal que la hi comenti.

Per tant, fets aquests consells, escolti, vostè ha parlat de cordó sanitari, quan ho ha confós amb estabilitat parlamentària, i m'ha semblat que volia presentar-se, una mica, com si de cop i volta descobrís les bondats de la negociació i la reivindicació. No ens guanyarà, en això; no ens guanyarà a reivindicació i no ens guanyarà a negociació i a propostes de negociació i a lleialtats amb governs que no eren els nostres. La història, i en particular la història de Convergència i Unió, n'està plena, d'això.

Però al costat d'això, per fer justícia a aquesta reivindicació, perquè ningú es pensi que això neix avui, ho hauria de posar a la balança dels resultats, i de com ha estat tractada aquesta lleialtat, i com ha estat retornada, o retornat aquest esforç, molt compromès, amb molt de desgast, en benefici d'aquest acord, i quins són els resultats. I si avui ens podem lamentar, no fa gaires dies, i tristament crec que tornarà a passar, del pèssim servei de funcionament dels trens és perquè no s'han complert els acords fruit d'aquesta negociació que vostè reclama. Endavant; ho intenti. Veurem molt aviat, vostès, aquest govern de canvi que diuen, que auguren que hi haurà a l'Estat espanyol, què és el que fa per la sanitat, què és el que fa pel corredor ferroviari, què és el que fa pel sistema de rodalies. Estic convençut que vostès aconseguiran tot això que vostè s'ha proposat, però, de moment, mentrestant, permeti'm –permeti'm– que sigui un punt escèptic.

Senyor Iceta, jo li agraeixo el to, per bé que només li respondré la meitat de la seva intervenció perquè la meitat no ha anat adreçada a mi, ha anat adreçada al senyor Mas. Entenc..., i no em sembla honestament just perquè ell no es pot defensar, però entendré

que..., entindrà, vaja, vostè, que jo li faci una referència a allò que vostè m'ha demanat, m'ha demanat concretament, o que ha interpretat.

M'ha demanat si pensava treballar pels ciutadans que no han votat..., o que vostè diu que no es representen en aquest 48 per cent, en aquests 2 milions de ciutadans que han votat. Com gosa dubtar-ho, senyor Iceta? És a dir, dit d'una altra manera, si vostè presidís un govern socialista, amb majoria legítima socialista, vostè acceptaria que algú li dubtés que governaria més enllà dels que l'han votat? Jo no ho acceptaria, jo no ho faria; de manera que no ho faci. Si li'n dono motius, m'ho retregui, però posar-se la bena abans de la ferida no li escau, i menys a vostè, perquè no hauria de tenir prejudicis sobre això, pel fet que jo no sigui de la seva colla. Per tant, si té motius, li ho acceptaré, els discutirem, intentaré argumentar-ho, però *avant la lettre*, no, eh? I així ja m'ho dispensarà, que no m'hagi agradat aquesta referència, perquè em sembla que ha volgut fer una cosa que..., ho ha intentat en una altra ocasió, que tampoc m'ha agradat, perquè m'ha fet..., jo explícitament he dit que treballaria per a tots els catalans, no hi haurà ni un sol rastre en la meua intervenció que li permeti dir –de fet, això vostè ja ho sap– que els catalans s'han de separar entre bons i dolents. Ho sap tant, que fins i tot ha reconegut que això jo no ho he dit. Però, bé, com que no ho he dit..., ho podria haver dit perquè em ve bé per al meu discurs poder-ho dir perquè, com que jo tinc aquesta percepció del que ha de ser el capteniment d'aquest Govern, ho dic. Però, senyor Iceta, he dit exactament el contrari. És més, m'esforçaré exactament per fer exactament el contrari del que vostè tem. I, hi insisteixo, a les proves em remetré.

Considera vigent la declaració del Parlament?, pensa desenvolupar-la? Bé, a part d'haver citat només dos editorials, jo li recomanaria que llegís més premsa; aquests dos diaris també, però una mica més també no aniria malament, perquè li sento sovint, molt sovint, citar els mateixos editorialistes i les mateixes capçaleres, que està molt bé, que són grans diaris, però a Catalunya n'hi ha molts més també, que opinen diferentment i que per a la seva comprensió de la transversalitat de Catalunya també li anirien bé, perquè jo els llegeixo, aquests que vostè ha citat, però també llegeixo els altres.

Bé, què li sembla?, quina resposta li puc donar si vinc d'un ajuntament que està sent investigat per l'Audiència Nacional per haver decidit donar suport a la declaració del Parlament de Catalunya del 9 de novembre? Ja li ho he dit tot –ja li ho he dit tot. Per tant, és clar que sí –és clar que sí.

Hem previst els costos de situar les institucions catalanes fora de la llei? És que no les situarem fora de la llei, senyor Iceta; no hi haurà mai aquest Parlament fora de la llei, no ho estarà mai. Aquest Parlament és una cambra legislativa que fa lleis i que defineix un marc legal, i, per tant, la seva naturalesa és fer les coses d'acord amb l'ordenament legal de què es dota. Per tant, aquesta brama que ens situarem fora de la llei, que..., bé, la poden anar dient, però, hi torno, em remeto als resultats que vostè tindrà ocasió de comprovar.

Sobre el tema dels divuit mesos, miri, si en pot durar quinze, fantàstic, i no tindrà cap problema si en dura vint, jo entenc. Però ens hem compromès per un període temporal, transitori, excepcional i irrepensible. I tots ho volem fer prou bé perquè no ens calgui més temps del compte per aconseguir culminar aquest procés que ens ha encarregat la ciutadania. (*Aplaudiments.*)

Només em sembla que està bastant clar quins són els continguts del programa de govern, que es desenvoluparà amb tots els acords que facin falta, naturalment; ja li ha fet referència el senyor Turull al pla de xoc.

I finalment parlava vostè de la llei electoral, que es posa a disposició. Jo crec que és una disposició absolutament honesta i sincera que la hi recullo, i estic convençut que el seu concurs serà important per poder-la aconseguir.

I després ens ha parlat, en fi, de la relació Catalunya-Espanya utilitzant el concepte «encaix». Home, «encaix»...; ho podríem començar a superar això de l'«encaix»? I podríem començar a parlar d'una relació d'iguals, d'una relació de justa correspondència? Perquè això de l'«encaix», sap què vol dir?, que els encaixos es forcen, perquè, si una cosa no acaba d'encaixar, se l'ha d'anar «apretant», i al cap de trenta anys d'anar «apretant» aquesta cosa és que no encaixa; en fi, en aquest concepte no encaixa, perquè no volem ser encaixats, volem tenir una relació normal –normal. (*Aplaudiments.*)

I com alternativa al que és el nostre projecte, i vostès, d'això, no ens descobreixen res de nou, perquè ho porten molts anys defensant, ens parla de la reforma federal. Li diré només una cosa, senyor Iceta: el federalisme es demostra federant. D'acord? I quan un governa i té la possibilitat de federar, aleshores és quan ho demostra, i si no ho fa és que potser no hi creu tant.

I me recomana uns consells, que jo els hi agafo, i estic convençut, també, perquè vostè sé que coneix gent que em coneix i que m'aprecia, que no el decebré: seny, serietat, calma, prudència i humilitat. Cadascú té el seu temperament, però en moltes d'aquestes definicions i d'aquests consells, en aquest sentit, sí que jo espero poder-li donar satisfacció.

Senyor Rabell, a vegades..., perdoni, eh?, vostè i jo no ens coneixem, i, per tant, ja m'hi aniré acostumat, però m'ha semblat que estava molt enfadat. I... (*Rialles i veus de fons.*) Eh? Sí, no? Una mica. Bé. (*Veus de fons.*) No ho sé; jo he intentat tenir un to una mica amable, conciliador, respectuós. I si l'he enfadat en alguna cosa li prego que em dispensi, però jo no el volia fer enfadar, eh? Ja ho sé, que un diumenge a la tarda és una cosa una mica feixuga venir aquí, al Parlament, i que deu molestar algú que ens està mirant per la tele, coi, però... (*Josep Lluís Franco Rabell diu: «Millor la comèdia, no?»*) No, no; no cal, no calia –no calia.

Ara li agraeixo, d'entrada, a vostè, una declaració de principis. Jo crec..., i, per tant, també hi estaré amatent. Vostè, òbviament, ha d'estar amatent al que jo faci i al que faci el Govern, perquè és la seva funció democràtica i té el dret i el deure de fer-ho. Vostè ha dit: «Jo vull fer una oposició responsable.» M'ho crec. I estic convençut que ho farà. I, per tant, jo li agafo la paraula i en allò que cregui que potser vostè no és fidel a això jo em permetré la llibertat de dir-li-ho; però, si ho fa, també, reconec..., no tinc cap problema de reconèixer-li-ho.

M'ha semblat que feia un retret com si jo no expressés un compromís amb els problemes que tenen, per exemple, les persones gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals. Només dir-li que jo fins ara he estat el president del Consell Municipal de Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals de Girona, i que vam ser un dels primers ajuntaments a impulsar-lo. I, per tant, en aquest sentit, el meu compromís en aquest àmbit és absolutament inequívoc i indefugible.

Bé, vostè s'ha referit també a moltes qüestions que tenen més a veure amb la política espanyola, que tenen a veure amb interpretacions de per què ens prenen en clau de partit... Jo no tinc interès a fer interpretacions en clau de partit, ni del meu, ni del seu. Cap. Perquè no toca. Perquè el meu compromís ultrapassa tot això. Completament. I perquè el gest del president i el gest, l'acord que hem treballat Junts pel Sí i la CUP no es mereixeria que el qui es presenti de candidat a la presidència de la Generalitat, fruit d'aquest consens excepcional, aprofités això per intentar utilitzar la posició del càrrec en clau de partit. I jo no ho faré. I amb això està dit tot. Vostè pot continuar parlant de Convergència, del no sé què... D'acord. Però jo no li respondre d'això; jo li respondré dels meus actes, dels meus compromisos, d'allò que faig malament si vostè considera que ho faig malament, però, escolti'm, una altra mena d'arqueologia a mi no. I, per tant, espero que no s'ofengui perquè no li respongui en aquest sentit.

Vostè..., és veritat que algunes expressions no m'han agradat, i li ho vull dir sense cap voluntat de retret gran: «somiatriutes», com volent dir que som una colla d'illusos, o una colla d'il·luminats, o una colla d'inflamats, o no sé com ho diu algú. I llavors diu: «I per això nosaltres proposem negociar un referèndum amb l'Estat.» Fantàstic. (*Rialles i aplaudiments.*) Senyor Rabell, jo això no li qualificaré de res, eh? Per tant, pot continuar fent el que vulgui, però jo no li ho qualificaré.

Senyor Albiol, no cal que faci aquest to, diguem-ne, gairebé d'advertiment i d'amenaça. Jo el puc mirar als ulls sense cap problema, no, no..., ja ens coneixem vostè i jo, d'abans; per tant, no tinc cap problema a parlar amb vostè de la manera que calgui; el que passa, que m'ha semblat, a part de molta reiteració, molta reiteració, que en algun punt fins i tot m'ha semblat condescendent i un punt menyspreatiu cap a la meva persona, que no m'afebleix a mi, l'afebleix a vostè, utilitzar aquest to, si no..., no li escau. I, per tant, podem dir-nos les coses, no cal que recorri a aquesta condescendència, perquè..., a mi, almenys, no m'agrada, jo no vull tractar a ningú des d'aquests apriorismes, crec que tothom es mereix un respecte per les seves posicions, escoltar-les; els he es-

coltat atentament, i he intentat fer l'esforç, fins i tot, que si alguna de les idees preconcebudes o sabudes i apreses a partir del seguiment dels seus discursos, avui vostès me la podien desmentir, jo l'hauria corregida i ho hauria dit, però no ha estat així. Però continuaré escoltant-lo, a veure si vostès en algun moment canvien la percepció del que està passant al país, perquè aquí hi ha una mica dels errors que han comès en els últims anys.

Jo no he vingut a donar lliçons, però tampoc no accepto que me'n donin, de democràcia, vostès. I, a més a més, jo no he parlat «en nom de tot el poble», he parlat «per a tot el poble». He parlat perquè tot el poble es pugui sentir representat per una presidència que pot tenir i que té, òbviament, les idees que té, però que té el deure de representar a tothom i de fer el possible perquè tothom se senti concernit en aquesta etapa política. I això, mal que li pesi, ho aconseguirem. Sap com ho aconseguirem? Amb una cosa que es trobarà aviat damunt del calendari, que és el procés constituent, que serà una fabulosa i colossal participació ciutadana, perquè els ciutadans diguin quina Constitució voldrien per al seu país. I sap què es trobarà? Que molta gent que potser ha votat, votaria o votarà que no a la independència se sentirà molt seva aquesta Constitució, perquè l'haurà fet, perquè hi haurà participat i perquè s'assemblarà molt, països al marge, a la Constitució que voldria per al país on visqués. I aquest és un dels grans objectius que té el procés per eixamplar la base que abans algun altre portaveu s'hi ha referit amb una necessitat que, efectivament, jo comparteixo.

La senyora Anna Gabriel, de la CUP - Crida Constituent..., estic força d'acord amb moltes de les coses que ha dit; òbviament, li agraeixo el compromís, li agraeixo explicitar el suport a la investidura i, per tant, al programa de Govern, i li agraeixo, també, que en aquells eixos que vostès han identificat, que vostès formulen amb el seu llenguatge i nosaltres amb un altre, aquí coincidim. I, per tant, espero que el treball que tenim, que serà immens, difícil i algunes vegades sotmès a certes complexitats i contradiccions, ens mostri que això a què ens hem compromès, que hem compromès davant dels ciutadans, això serem capaços de portar-ho a terme. És veritat, vostès no estan escollint un president de la CUP, ni un govern de la CUP, eh?, no..., ni ens hi volem assemblar, encara que alguns es pensin que el pentinat se'ns assembla (*rialles*), però no..., no ens hi volem assemblar (*alguns aplaudiments*).

Però jo espero trobar-los pel camí moltes vegades, malgrat que partim de llenguatges diferents, formes diferents... Segur, eh? No cal que insistim a posar en relleu les nostres grans diferències en molts temes, però coincidim en moltes coses i estic convençut, perquè ja ho hem fet en el passat, que ens trobarem en aquest camí, quan hàgim de parlar, per exemple, com ara ho deia, del procés constituent, i, naturalment, mesures d'emergència social.

I és cert, la millor estructura d'estat que tenim és la gent. És absolutament cert. I és aquí on demostrarem a tots els portaveus que encara tenen algun recel de per a qui fem aquest procés, que serem capaços, nosaltres, de demostrar que el fem efectivament per a la primera estructura d'estat que té un país, que té una nació, que és la gent. La nació són les persones. I, evidentment, és el paisatge i és la qualitat de l'aire, és la seva aigua, i són els seus pagesos i és tot això, però tot comença amb les persones que volen ser nació. I ve, com hem vist abans a la primera intervenció, de molts segles enrere. I, per tant, això nosaltres no ho perdrem mai, mai de vista, i celebro que vostès diguin que tampoc ho perdran de vista.

I, finalment, senyor Turull, agrair-li enormement no només el suport, que ja m'havia expressat, sinó les paraules amables que ha tingut cap al president, en primer lloc, perquè crec que reflecteixen que aquests dies hem tingut oportunitat de dir-nos, la gent, en particular, la gent de Convergència en els diferents òrgans que ens hem trobat, i jo crec que és bo que ho hagi dit, i, per la meva persona, per les meves referències personals, per les meves referències vitals, que hi són i que hi seran sempre. I els orígens marquen, marquen els orígens i el seu context i les condicions en què és adquirit o en què ha estat donat aquest origen. I ser fidel a això, ser fidel a una cultura determinada, familiar, a una cultura d'entendre el país i el proïsme és el que et porta, un dia, a acceptar una decisió difícil en el seu moment, com era el repte a l'alcaldia de Girona, que avui –no sé si la gent la considera evident o no, però no ho era gens, d'evident– ens enfrontàvem a grans i enormes dificultats, era d'una gran complexitat, i també d'una gran incomprensió en

aquell moment, i va ser possible, i no ho semblava. Doncs això és el que m'ajuda avui a acceptar, amb aquesta dignitat que jo reclamava abans, la responsabilitat que comptarà amb el suport del grup de Junts pel Sí, al qual jo pertanyo, el suport dels diputats que ha anunciat la senyora Gabriel de la CUP, i, per tant, de la majoria d'aquest Parlament, que representa, per tant, la majoria del poble de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

A continuació, atès que la resposta ha estat conjunta per a tots els grups parlamentaris, d'acord amb l'article 146.2 del Reglament, per a la rèplica de cada grup parlamentari correspondrà un temps proporcional al temps emprat pel candidat. El candidat ha emprat vint-i-quatre minuts. Per tant, correspondrien quatre minuts a cada grup parlamentari.

I, en aquest cas, doncs, té la paraula durant quatre minuts la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

(Pausa.)

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyors consellers*, señor Mas, que no le veo..., señor candidato, señor Puigdemont, como usted se puede imaginar, yo tengo otras cosas más interesantes que hacer en la vida que seguirle a usted en Twitter. Pero esta labor de recopilación no la he hecho yo –mi tiempo es escaso, sobre todo para mirar las cuentas de los demás–, la han hecho periodistas; periodistas también de Catalunya, también de medios catalanes, de esos que reciben también subvención por parte de la Generalitat de Catalunya. Por tanto, no creo que tenga usted ninguna duda.

Y además, no lo ha negado. Usted no ha negado ninguno de esos tuits, y yo creo que es una muestra de que realmente usted es consciente de que cuando uno gestiona personalmente sus redes sociales uno es dueño de las palabras. Y no hay nada más peligroso que una red social en manos de una persona que no es moderada, porque se muestra tal y como es. Y una persona como usted que aspira a ser presidente de la Generalitat creo que debería tener una característica y es la moderación, y es ser capaz de representar a una amplísima mayoría de catalanes. Y estoy convencida que declaraciones como la que ha hecho usted de cloacas, legal, este tipo de declaraciones no son compartidas por una mayoría de catalanes.

Y después, respecto a la cita, bien, usted estaba en un acto a favor de la independencia y eligió una cita. Podía haber elegido otras, muchísimas, pero eligió esta, que yo creo que es clarísima. Y yo le voy a decir una cosa: a mí no me va a dar, usted, lecciones de defensa de la democracia ni de condena del franquismo, ni de solidaridad con víctimas del fascismo. Porque le voy a decir una cosa: represaliados por el franquismo hay en muchas familias, incluida en la mía. Y como sé perfectamente... *(aplaudiments)*, y como sé perfectamente lo que es... *(aplaudiments)*, como sé perfectamente lo que suponen cuarenta años de dictadura, como sé perfectamente lo que supuso en este país la dictadura franquista no voy a permitir que nadie, ningún gobernante se vuelva a pensar que está por encima de las leyes democráticas y de la justicia. Y por eso se lo vuelvo a repetir. *(Aplaudiments.)*

No tengo mucho tiempo pero tengo que poner de manifiesto que usted no ha respondido a las preguntas que les hemos hecho. ¿Usted va a negociar con el Gobierno de España mejoras para los catalanes, como es una de las obligaciones del presidente de la Generalitat? De sus evasivas entiendo que no, y me parecería un grave error, porque usted está cerrando el margen de acuerdo en el Parlament con esa cláusula que está haciendo de cordón sanitario a los parlamentos, a los grupos parlamentarios que representamos a la mayoría de votos de los catalanes. ¿La cierra? Y además la cierra con el Gobierno de España, que creo que es mucho más interesante y mucho más factible intentar negociar, intentar conseguir mejores cosas para los catalanes que querer imponer una independencia que usted sabe que no cuenta con la mayoría social de los catalanes. Porque, si no, yo le pregunto: ¿Usted desmiente las palabras del señor Homs que decía que *no hi ha majoria per culminar el procés*? ¿Lo desmiente, usted, o está de acuerdo con esta afirmación?

Porque si está de acuerdo con esta afirmación lo que usted está diciendo hoy aquí no es cierto. Usted está diciendo que tiene una mayoría social que le sigue y no es cierto: lo dicen hasta miembros de su propio partido. Y, si no, pues, diga claramente que está en contra de la declaración del señor Homs.

Yo creo, además, que lo más grave de todo lo que ustedes están haciendo es, precisamente, utilizar esa ilusión legítima y esa esperanza legítima de muchos catalanes en conseguir la independencia. Porque sí que es verdad: no hay una mayoría social a favor de la independencia. Nunca la ha habido. Pero sí que hay muchísimos catalanes que, hoy en día, creen las palabras del señor Mas o, a partir de ahora, del señor Puigdemont.

Y ustedes saben que están prometiendo cosas que no van a poder cumplir. Ustedes saben que están diciendo que vamos a declarar la independencia y que vamos a aparecer dentro de la Unión Europea y que vamos a tener agencias tributarias propias y agencias de seguridad social y aduanas. Ustedes están mintiendo. Incluso a la gente que legítimamente a muchísimos catalanes que han creído en sus palabras. Y yo creo que es lo más grave de todo lo que se está produciendo aquí: que ustedes han dividido Catalunya en dos y están decepcionando, o lo harán, a las dos mitades. Y eso es muy grave, señor Puigdemont, porque eso es un inconveniente para crecer, para avanzar como Catalunya.

Yo creo que no se puede intentar construir un país si ni siquiera se respeta a la comunidad autónoma que somos. Y yo creo que eso es un error muy grave. Por supuesto, de corrupción usted no ha hablado. Se le ha vuelto a olvidar. No ha tenido tiempo en treinta minutos de hablar de corrupción.

Me parece muy grave volver a tener al frente de la Generalitat una persona que no habla de corrupción, una persona que da apoyo a la familia Pujol, que ha sido incapaz de declararse contundentemente en contra de lo que está pasando en Catalunya, del tres por ciento. Volvemos a tener un presidente que niega que haya corrupción, que no lo incluye en sus debates, porque no incluirlo en los debates es no incluirlo en la acción de gobierno.

Volvemos a tener un acuerdo de gobierno que no habla de corrupción –enhorabuena, señores de la CUP, señores de Esquerra, señores de Junts pel Sí–, y volvemos a tener al frente de la Generalitat una persona que no habla de corrupción.

Yo creo que esto les va a servir para ganar tiempo, para reconstruir su partido pero el tiempo que ustedes están ganando o intentando ganar es tiempo que perdemos todos los catalanes. Hay margen de acuerdo en esta cámara para hablar de políticas sociales, de educación, de sanidad, de negociación con el Gobierno de España. Porque hay muchas de las cosas que ustedes critican...

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...del Gobierno de España –y acabo, señora presidenta– que nosotros compartimos. Pero tenemos que estar unidos para tener más fuerza y más poder de negociación.

Si usted nos divide, estarán ganando los que quieren que no cambie nada, los que quieren que divididos seamos más débiles.

Nosotros no vamos a caer en esa trampa que es muy vieja, que es: divide y vencerás. Nosotros vamos a unir a los catalanes y vamos a luchar porque vuelva a haber en esta cámara y en la sociedad catalana diálogo, negociación y sentido común. Se lo garantizo, señor Puigdemont.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Molt breument. El candidat d'alguna manera em retreia que m'hagués adreçat al president en funcions, però és que jo ja me la temia, aquesta. En l'anterior debat d'investidura ja li ho vaig dir: «Depèn de com acabi això trobaré a faltar els debats que teníem.» I, potser per això, m'he deixat endur.

Però, vull dir-li una cosa, aprofitant això i, potser, aprofitant, fins i tot, que no hi és. (*Rialles.*) Ah, perfecte! (*Rialles i aplaudiments.*) És que ara, ara semblarà... (*persisteixen els aplaudiments*), ara semblarà que ho dic per quedar bé, perquè està al davant. (*Veus de fons.*) No, no només que no se'n va, sinó que..., jo els volia dir..., i aprofitava que no hi era, per dir que es pot establir una relació de confiança malgrat una profunda discrepància política, i que jo, en la meua relació amb el president, he descobert això, que era una cosa que desconeixia, francament, perquè no m'havia trobat en aquesta situació. I això és el que volia dir. Per tant, no volia deixar-lo de citar.

Després m'ha criticat les meves cites... Miri, li diré una cosa amb què no voldria semblar «pavero», però les meves lectures són més àmplies que les meves cites. I dir-li que jo cada dia llegeixo vuit diaris –bé, «llegeixo» potser és molt dir: fullejo, vuit diaris, i que, referits a la declaració d'independència, hi havien dos diaris que van editorialitzar a favor i sis que ho van fer en contra. Però, d'aquests sis que ho van fer en contra, jo només he volgut triar els diaris, diríem, catalans; per això, perquè hi volia donar suport amb un argument, com he triat també el senyor Francesc-Marc Álvaro per falcar un argument. I aprofito per repetir-ho: un 48 per cent és una xifra molt important però insuficient per saltar la paret. Jo també ho crec.

Vostè se m'enfada, o se m'ha fet l'enfadat, en el sentit de dir: «Com pot dubtar que jo treballaré per tothom?» Miri, jo de vostè no puc dubtar, perquè... El que sí que li dic és que el procés d'aquests tres mesos i mig, d'unes negociacions que no han volgut estendre a d'altres, han portat a la sensació que «aquí només s'hi juga entre els que estem a favor del procés, el que pensin els altres no ens importa», i això em preocupa. Això és el que vull dir. Ara, vostè em diu: «Com pot dubtar-ho? Jo no sóc així i jo faré les coses de manera que tots els catalans es puguin sentir representats i escoltats pel que representa la presidència.» Moltes gràcies. I li podré dir «president» i, a més, estar content de fer-ho.

Algunes preguntes, no me les ha contestat, però jo ho interpreto. Jo li he preguntat: «L'acord cap a la independència és el seu pla de govern?» No m'ho ha dit; interpreto que no. «N'hi ha per divuit mesos?» Vostè m'ha contestat: «Poden ser menys»; interpreto que divuit mesos és el màxim –també la portaveu de la CUP hi ha fet referència.

De la qüestió de confiança, no n'ha parlat; suposo que això era un requisit per a la investidura d'Artur Mas. Com no s'ha produït, també això ha desaparegut de l'horitzó. Ho dono per fet, no m'ho ha contestat.

Procés constituent. Miri, a nosaltres del procés constituent ens preocupa una cosa: que es vol desenvolupar a partir d'una assemblea constituent que no és aquest Parlament i, per tant, prenent d'entrada derogar allò que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya sobre la preeminència del Parlament de Catalunya en el sistema institucional català. Nosaltres no hi estem en absolut d'acord. Vostè no hi ha fet referència, però és una reflexió que vull deixar clara aquí.

Li he preguntat algunes qüestions relatives a l'organització del Govern, que vostè no ha contestat. Dono per fet que no ha volgut contestar, i hi està en el seu dret. Ho sabrem pels decrets que, si és investit, haurà de signar demà, però ens hauria agradat saber si alguns dels elements que han estat abocats en aquest llarg procés negociador es donaven ja per fets o no. Però com només vostè pot contestar aquesta pregunta i no ho ha fet, doncs...

Sobre el tema de complir la llei... Perdó, sobre el tema d'encaixar, «encaixar», vostè ho ha interpretat com «forçar», però recordi que en català també parlem d'una «encaixada de mans». Per tant, no necessàriament ha de ser una altra cosa. I, per tant, hi ha moltes maneres d'encaixar, i n'hi ha una més feliç. (*Remor de veus.*)

Sobre el fet que no es situarà fora de la llei, escolti'm, perfecte –perfecte–; ja ens agrada, això. Ara, també li ho dic: no juguem a vegades a jocs de paraules, pensant en legalitats diferents, i «jo faré la meua»... En fi, la legalitat és una, hi ha una jerarquia normativa, hi han uns mecanismes legals per canviar-la, però no es poden desconèixer. Tant és així, que recordo que aquest Parlament, que va aprovar amb tota solemnitat i molta èpica una resolució dient: «Ja no accepto l'autoritat del Tribunal Constitucional», el primer que va fer quan el Tribunal Constitucional va cridar l'alto és presentar-hi al·legacions; per tant, admetent l'autoritat del tribunal. A nosaltres, com ens sembla bé, així ens agrada. I el que creiem que fem, en compliment del nostre deure envers aquesta

institució i envers el poble del Catalunya, és assenyalar els riscos de desconèixer una legalitat que finalment, si seguís per aquest camí, això jugaria en contra de les institucions catalanes, de l'autogovern de Catalunya i, en definitiva, de tots els seus ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Puigdemont, vejam, deixi'm defensar el lèxic català: «somiatriutes» és una bonica paraula de la nostra cultura que es refereix a aquells que conceben idees sense fonament o que es fan il·lusions, doncs, autèntiques il·lusions, que no tenen fonament amb la realitat. I això és exactament el que li dic que representa la idea, que ens presenta com una banalitat, de dir: «No, no, és que, un referèndum?, quina cosa més difícil!» Home, i tant que és difícil, i tant que haurem de bregar. Els escocesos van haver de bregar uns quants anys per obtenir un referèndum, eh?, i era un estat amb credencials, podrien dir vostès, més democràtiques o amb tradicions democràtiques més assentades que les de l'Estat espanyol. Podríem fer aquesta comparança, si voleu. Van haver de bregar durant anys; per tant, de facilitats, cap ni una. Ara, el que sí que és de somiatriutes és pensar que, si això és difícil, per contra és una banalitat, és bufar i fer ampolles negociar la independència, negociar la secessió d'una part d'Espanya. Això sí que és realment ser un somiatriutes. I jo estic convençut que, com vostès són persones intel·ligents, és que no s'ho creuen –és que *no* s'ho creuen.

Jo diria fins i tot, mireu, que, si realment vostès representen l'independentisme, el que caldria dir és que la independència és una cosa massa seriosa per deixar-la en mans dels independentistes. Ho dic sincerament, i no intento fer amb això un joc de paraules. Però si algú vol la independència realment en aquest país –i hi ha gent que aspira a aquest horitzó, amb tota legitimitat– hauria d'entendre que per assolir la independència és necessari recolzar-se en tota aquella gent que, fins i tot sense voler aquest objectiu, sense compartir aquesta fita, està disposada a donar i a lluitar perquè la ciutadania de Catalunya prengui la paraula i pugui decidir el seu futur.

I això és el que està en joc –això és el que està en joc– i això és el que poden acceptar i accepten gent que no vol la independència de Catalunya –que no vol la independència de Catalunya– però accepta i admet la necessitat democràtica de respectar la paraula de la ciutadania. I això és fonamental.

I en això, perdonin un cop més que parlem de realitats, fem números, vostès que semblen tan realistes: quanta gent dóna suport a la independència de Catalunya? Ni la meitat de la població de Catalunya. Però fora de Catalunya ningú. En canvi, el dret a decidir o la possibilitat d'un referèndum, cada cop més gent –*cada cop* més gent. I això, perdoneu que us ho digui, perdoneu-nos, diguem-ne, l'orgull de dir-ho, forma part de la nostra lluita, de l'esforç de les forces emergents progressistes, que estan entenent que és impossible fins i tot organitzar una convivència democràtica entre els pobles ibèrics sense reconèixer la plurinacionalitat i la lliure expressió dels pobles. I això ho estem aconseguint la nostra gent; no vostès –no vostès. Perquè vostès, proclamant aquesta facilitat il·lusòria, increïble, que vostès són els primers a no creure's, el que estan afavorint és el xoc de trens institucionals. Perquè, a Madrid, al senyor Rajoy, vostès no els fan cap por –cap por. Aquestes «bravuconades», aquestes fanfarronades del Parlament els van de pel·lícula. Saben que vostès no poden realitzar res d'això, però els permet construir un govern i una opinió pública contra Catalunya. El senyor Aznar va descobrir que es pot governar contra Catalunya, que es pot governar Espanya contra Catalunya, i vostès li donen benzina. Són els dos moviments que es retroalimenten i, efectivament, per conservar el poder, els uns i els altres.

I, perdoni –i acabo amb això–, no és arqueologia, em parla vostè d'arqueologia. Hi ha una peça d'arqueologia que d'aquí a uns dies declararà a l'Audiència Nacional, i és el fundador del seu partit, eh?

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta... Senyor Puigdemont, és cert, els independentistes en aquest Parlament tenen majoria parlamentària, però aquesta majoria parlamentària, aquesta majoria, vostès no la tenen a la societat. I a Catalunya, entre els homes i dones de Catalunya, vostès no tenen majoria. I, per tant, diferenciï-ho, perquè és important, no és una qüestió menor: vostès, en aquesta bancada, tenen majoria, perquè la llei electoral els ho permet, però només tenen el suport del 48 per cent de la població. Per tant, la resta, el 52 per cent, no som independentistes. I li ho torno a demanar: no parli en nom de tots.

Perquè ho ha fet, ho ha fet en la seva primera intervenció, ha tingut la gosadia de parlar en nom de tots, quan s'estava referint al projecte de govern que vostè vol encapçalat a partir de demà. Deia: «Jo no diferencio entre bons i dolents» i, acte seguit, s'ha reafirmat que seguirà el full de ruta de la resolució que es va aprovar el dia 9; una resolució on es deixa molt clar que inicien el procés de divisió de la societat catalana, que ens obliguen a moltíssims catalans, a més de la major part dels catalans, a ser estrangers en el nostre propi país. Això no és dividir? Això no és separar, senyor Puigdemont? Això és el que estan fent vostè i els seus companys de candidatura i els seus companys de viatge.

Senyor Turull, el futur de Catalunya, que Catalunya és Espanya..., el futuro de Cataluña, que Cataluña es España, lo vamos a decidir entre todos los españoles. Porque, si se tiene que cambiar o se tiene que variar este país, no lo va a decidir solo una parte en contra del resto, lo vamos a decidir entre todos. Y, por tanto, tenga absolutamente claro –y no le quepa la menor duda– que no se va a permitir, mientras esté gobernando el Partido Popular, que nadie inicie un proceso ni nadie lleve a cabo un referéndum de secesión de una parte del territorio en contra del resto. No tenga la menor duda.

També els vull recordar que aquest Parlament té unes competències pròpies, i intentar o pretendre legislar més enllà del que és competència pròpia, que en tenim moltes, senyor Puigdemont... Clar que estem a favor que la gent no passi gana, ni que passi fred; hi estem d'acord. Però també estem d'acord que plantes d'hospitals que depenen de la Generalitat de Catalunya des de fa trenta anys puguin obrir, perquè estan buides. O també estem d'acord que es puguin construir instituts o escoles públiques que porten deu i dotze anys aturats, perquè la Generalitat de Catalunya..., no forma part de les seves prioritats tirar endavant aquestes escoles o els instituts. I això és una competència de la Generalitat de Catalunya, no hi té responsabilitats el Govern d'Espanya. Aquestes persones, aquests nens que no tenen escoles, que no tenen institut, també requereixen –també requereixen– el suport i l'ajuda i la comprensió del Govern de Catalunya, que no l'ha tingut en aquests moments. I li dic molt bé, sé molt bé del que parlo, perquè, com vostè, també he estat alcalde d'una gran ciutat. Per tant, dediqui els seus esforços a intentar donar resposta a allò que és competència pròpia, eh?, i no a buscar enemics en l'exterior.

I una última qüestió, i amb tot el «carinyo»: senyor Iceta, què és el que no ha entès? Diu a la seva rèplica –li ho dic amb tot el «carinyo», eh?, em sap greu–, diu: «Com que vostè no m'ha contestat sobre el pla d'independència, entenc que no el tirarà endavant.» Però si ha dit de forma clara que està disposat a tirar endavant la resolució que es va aprovar, i que és il·legal, el dia 9 de novembre en aquest Parlament de Catalunya! Però si és que ho està dient de manera clara, que s'inicia el procés de creació d'estructures d'estat i de ruptura de Catalunya amb la resta d'Espanya!, que m'estan fent així amb el cap els responsables... (*Rialles.*) Què és el que no ha entès? (*Remor de veus i aplaudiments.*) Li ho dic de debò. D'una vegada per totes, els socialistes espanyols i els socialistes catalans s'han de posicionar, i en aquest cas li puc garantir que la immensa majoria de catalans i d'espanyols, més enllà de la nostra ideologia, volen que els partits polítics que tenim la major representació d'aquest país anem tots a una en la defensa del que és l'interès comú, dels catalans i del conjunt d'Espanya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

No, en tot cas, també de manera molt breu; més que res perquè, com que si tornés a sortir el candidat a president obriria torn i seria un no acabar, jo crec que em toca una mica repicar allò que se li ha retret a ell, no?

Jo abans deia que nosaltres en aquesta legislatura, en el perquè estem aquí, venim a fer una cosa molt gran, molt històrica, no?, i que potser alguns han vingut aquí a fer politiqueria, cuinetes, he dit. És clar, jo amb un debat d'investidura del president de la Generalitat sortir aquí amb una discussió, que si el Twitter aquest, que si ho deia el diari altre, que si no sé què..., jo, sincerament, això en el meu poble en diuen «poca feina», i nosaltres en tenim molta.

O entrar en la discussió..., el senyor Iceta, que li agraeixo molt el to, però avui no és el debat de l'organigrama del Govern, perquè sap vostè perfectament que el president haurà de comparèixer a explicar el Govern, després tindrem un debat sobre, doncs, també la potència del Govern i les persones també amb totes les seves virtuts que hi haurà en aquest Govern, però avui no toca, no?

Jo, senyor Rabell, deixi'm que li faci una reflexió, perquè jo crec que el discurs que vostè fa, i amb això del somiatruites jo crec que no respon ben bé al que és o almenys als elements fundacionals de moltes de les seves forces polítiques, sincerament no ho crec –no ho crec. I somiatruites és aquell que espera que l'Estat espanyol ens deixi fer un referèndum. I vostè diu: «No, perquè la independència de Catalunya encara és més difícil.»

Miri, jo crec que la història de Catalunya –no sóc historiador, eh?, el senyor Junqueiras em podria donar moltíssimes lliçons–, però al final, quan aquest país s'ha proposat alguna cosa, quan ho ha volgut, ho ha salvat per decisió d'aquest país i no per ajuda de l'Estat. Vol que parlem de la llengua catalana? La tindriem? Hauríem salvat els mots si fos per l'Estat o per la decisió de la gent d'aquest país? Faci aquesta reflexió. Somiatruites és esperar que l'Estat espanyol deixi fer un referèndum, i no vull desmerèixer la proposta valenta que es va tenir en el seu moment d'una força política d'apostar per això, ho reconec, però hi ha Junts pel No allà. Ajunti's amb Junts pel Sí, perquè allà hi ha Junts pel No.

I..., senyor Albiol, el candidat a president ho ha dit, però vostès, fent aquesta política de la cançó enfadada, ell no parla en nom de tots, ho ha dit: ell parla com a candidat per a tots, i ell ha dit que vol ser i serà, i tingui per confiança. Igual que ha estat l'alcalde –i, si no, parli amb gent d'allà, votin el que votin, i tothom segur que se'l sent com el seu alcalde, de tots i totes les gironines–, serà el president, i aquesta és la seva vocació, de totes i tots els catalans.

I no digui que nosaltres, com a concepte, volem decidir aquí sols contra..., una part contra l'altra. Nosaltres no anem contra ningú –no anem contra ningú. Això no és contra ningú. Això és a favor de la gent d'aquest país, no és en contra de ningú. Nosaltres no estem en contra dels espanyols, si el 70 per cent de la gent d'aquest país hi té lligams emocionals i familiars! Nosaltres no estem en contra de ningú. Nosaltres això ho fem a favor d'aquí.

I, finalment, per acabar, jo crec que el que correspon és dir això: que avui l'acte és solemne, però també des del punt de vista del que comencem a fer. És molt gros el que pretenem, és molt ambiciós, és molt històric i jo el que voldria és convidar a tothom que se'n vulgui sentir partícip que s'hi afegeixi, que se'n senti protagonista del que anem a fer. Que potser el 27 de setembre no van votar a favor de la independència de Catalunya, però justament perquè el que anem a fer no és només per als qui van votar a favor de la independència de Catalunya, sinó per als 7 milions i mig de catalans, doncs, que se sentin cridats a participar-hi.

El candidat a president ho deia: començarem el procés constituent, tothom hi ha de dir la seva, perquè el país i l'Estat que es vol edificar serà absolutament per a tothom. I no perdin més el temps dient que això és impossible i que això és impossible.

Acabaré com aquell dia que amb la Marta Rovira vam anar allà on ens vol situar vostè, a la casella de sortida, al Congrés dels Diputats, amb en Joan Herrera, i allà tots ens deien: «És impossible, és impossible, és impossible. No ho fareu, no ho fareu, el 9

de novembre no ho fareu. La gent no votarà el 9 de novembre.» I recordo que vaig acabar la meua última intervenció amb aquella frase de Nelson Mandela que diu: «Tot sembla impossible fins que es fa.» Doncs, aquesta vegada també ho farem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions dels grups parlamentaris, procedirem ara a la votació. Cridem a votació.

(Pausa.)

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i el Govern i l'article 147.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta, 68 vots. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

La votació és pública per crida, es vota per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom de la qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat o diputada pel qual ha de començar la votació nominal.)

Correspon al número 37, que és la senyora Carmen de Rivera.

(Pausa.)

Prego al secretari segon... *(remor de veus)*, prego al secretari segon que anomeni les diputades i els diputats, i aquest respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. Els membres del Govern que siguin diputats i els membres de la Mesa votaran al final.

S'inicia la votació.

El secretari segon

Carmen de Rivera: «No.»

Francisco Javier Domínguez: «No.»

Chakir El Homrani: «Sí.»

Assumpta Escarp: «No.»

Antonio Espinosa: «No.»

Albano Dante: «No.»

Alejandro Fernández: «No.»

Anna Figueras: «Sí.»

Natàlia Figueras: «Sí.»

Josep Maria Forné: «Sí.»

Montserrat Fornells: «Sí.»

Josep Lluís Franco Rabell: «No.»

Anna Gabriel: «Sí.»

Jesús Galiano: «No.»

Xavier García: «No.»

María José García Cuevas: «No.»

Esperanza García: «No.»

Joan García: «No.»

Pol Gibert: «No.»

Joan Giner: «No.»

Gerard Gómez: «Sí.»

Eva Granados: «No.»

Hortènsia Grau: «No.»

Lluís Guinó: «Sí.»

Fran Hervías: «No.»

Rosa Maria Ibarra: «No.»

Miquel Iceta: «No.»

Oriol Junqueras: «Sí.»

Andrea Levy: «No.»

Gemma Lienas: «No.»

Lluís Llach: «Sí.»

Neus Lloveras: «Sí.»

Àngels Martínez: «No.»

Eva Martínez: «No.»
David Mejía: «No.»
Juan Milián: «No.»
Enric Millo: «No.»
Raül Moreno: «No.»
Marta Moreta: «No.»
Jordi Munell: «Sí.»
Esther Niubó: «No.»
Òscar Ordeig: «No.»
Jordi Orobitg: «Sí.»
Montserrat Palau: «Sí.»
Marta Pascal: «Sí.»
Ferran Pedret: «No.»
Carles Puigdemont: «Sí.»
Eulàlia Reguant: «Sí.»
Eduardo Reyes: «Sí.»
Marta Ribas: «No.»
Javier Rivas: «No.»
David Rodríguez: «Sí.»
Santi Rodríguez: «No.»
Meritxell Roigé: «Sí.»
Lorena Roldán: «No.»
Alícia Romero: «No.»
Raül Romeva: «Sí.»
Marta Rovira: «Sí.»
Maria Dolors Rovirola: «Sí.»
Josep Rull: «Sí.»
Sergi Sabrià: «Sí.»
Sergi Saladié: «Sí.»
Benet Salellas: «Sí.»
Josep Lluís Salvadó: «Sí.»
Fernando Sánchez: «No.»
Alfonso Sánchez: «No.»
Carlos Sánchez: «No.»
Marc Sanglas: «Sí.»
Sergio Sanz: «No.»
Jordi-Miquel Sendra: «Sí.»
Maria Senserrich: «Sí.»
Gabriela Serra: «Abstenció.»
Sonia Sierra: «No.»
Bernat Solé: «Sí.»
Jorge Soler: «No.»
Marc Solsona: «Sí.»
Jordi Terrades: «No.»
Roger Torrent: «Sí.»
Jordi Turull: «Sí.»
Ramon Usall: «Sí.»
Elisabeth Valencia: «No.»
Teresa Vallverdú: «Sí.»
Alba Vergés: «Sí.»
Marc Vidal: «No.»
Laura Vílchez: «No.»
Montserrat Vilella: «Sí.»
Alberto Villagrasa: «No.»
Marisa Xandri: «No.»
Jéssica Albiach: «No.»
Matías Alonso: «No.»
Oriol Amat: «Sí.»

Oriol Amorós: «Sí.»
Pere Aragonès: «Sí.»
Inés Arrimadas: «No.»
Antonio Balasch: «Sí.»
Antonio Baños: «Sí.»
Dolors Bassa: «Sí.»
Albert Batalla: «Sí.»
Albert Batet: «Sí.»
Germà Bel: «Sí.»
Susana Beltrán: «No.»
David Bonvehí: «Sí.»
Albert Botran: «Sí.»
Marina Bravo: «No.»
Rafel Bruguera: «No.»
Josep Manel Busqueta: «Abstenció.»
Montserrat Candini: «Sí.»
Carlos Carrizosa: «No.»
Muriel Casals: «Sí.»
Joan Ramon Casals: «Sí.»
Magda Casamitjana: «Sí.»
Jean Castel Sucarrat: «No.»
Antoni Castellà: «Sí.»
Carmina Castellví: «Sí.»
Carles Castillo: «No.»
Anna Caula: «Sí.»
Violant Cervera: «Sí.»
Ferran Civit: «Sí.»
Antoni Comín: «Sí.»
Joan Coscubiela: «No.»
Jordi Cuminal: «Sí.»
Julià de Jòdar: «Sí.»
Noemí de la Calle: «No.»
Fernando de Páramo: «No.»
Germà Gordó: «Sí.»
Irene Rigau: «Sí.»
Neus Munté: «Sí.»
Artur Mas: «Sí.»
Ramona Barrufet: «Sí.»
Joan Josep Nuet: «No.»
David Pérez: «No.»
Anna Simó: «Sí.»
José María Espejo: «No.»
Lluís Corominas: «Sí.»
Carme Forcadell: «Sí.»
(Pausa.)

La presidenta

El resultat de la votació ha estat el següent: 70, sí; 63, no, i 2 abstencions.

Atès que el molt honorable senyor Carles Puigdemont i Casamajó, en aquesta votació, ha obtingut 70 vots a favor, que signifiquen la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, resta investit president de la Generalitat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La investidura serà comunicada a sa majestat el rei, perquè el nomeni president de la Generalitat. *(Alguns xiulets.)*

El president de la Generalitat que ha estat investit es vol adreçar a la cambra? *(Pausa.)*
D'acord.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Bé, només unes paraules, molt breument, sense cap contingut polític, només per donar les gràcies a tota la gent que ha votat la investidura. Donar també les gràcies a la gent que no l'ha votada, el seu esforç a intentar convèncer els del sí, que no ha tingut conseqüències. Donar les gràcies a tots els portaveus de tots els grups parlamentaris. Donar les gràcies una vegada més al president Mas, tota la gent que li ha fet costat aquests dies. Donar les gràcies a la meua família, a la meua dona, que és aquí, i a la gent que m'està seguint des de casa; als meus companys que m'han volgut acompanyar, companys de l'AMI, companys de Girona... A tots vosaltres, moltíssimes gràcies. Us reiteraré allò que ja us he dit en privat a alguns de vosaltres: intentaré ser digne de les vostres expectatives i les vostres esperances.

Moltíssimes gràcies.

Visca Catalunya lliure!

(Aplaudiments.)

La presidenta

Un moment... Per acabar, els demano que cantem plegats l'himne nacional de Catalunya.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors. Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i set minuts.